

Liabona

**Viņš ir Augšāmcelšanās
un dzīvība, 4., 12. lpp.**

**Liecība par Dieva
Visuvareno Dēlu, 16. lpp.**

**Tāpēc, ka mēs esam parādā vairāk,
nekā spējam atlīdzināt, 56. lpp.**

**Bērnu mākslas darbu izstāde:
Evaņģēlijs svētī manu dzīvi, 62. lpp.**

© SCALA/ART RESOURCE, NIJORKA

Ecce Homo (Redziet, kāds cilvēks!), Antonio Ciseri

„Un Pilāts, sasaucis augstos priesterus un virsniekus un ļaudis, tiem sacīja: „Jūs šo cilvēku pie manis esat atveduši, ka Viņš ļaudis musinot, un redziet, es Viņu esmu jūsu priekšā nopratinājis un pie tā cilvēka neesmu atradis nekādas vainas, kādēļ jūs Viņu apsūdzat; . . .

Tāpēc es Viņu gribu pārmācīt un atlaist.”

Un uz svētkiem tam vajadzēja viņiem vienu cietumnieku atlaist.

Bet viss pulks brēca un sacīja: „Nost ar šo, — un: atlaid mums Barabu!” . . .

Tad Pilāts atkal viņus uzrunāja, gribēdams Jēzu atlaist. Bet tie sauca un sacīja: „Sit Viņu krustā, sit Viņu krustā!” Bet viņš trešo reizi tiem sacīja: „Ko tad Šis ļauna darījis? Es pie Viņa nekādas nāves vainas neatrodu; tāpēc es Viņu gribu pārmācīt un atlaist.”

Bet tie tam uzmācās ar lielu kliegšanu, lūgdami, ka Viņš taptu krustā sists, . . .

Tad Pilāts nosprieda izpildīt viņu vēlēšanos . . . Jēzu tas nodeva viņu gribai” (Lūkas 23:13–14, 16–18, 20–25).

VĒSTĪJUMI

- 4** Augstākā Prezidija vēstījums: **Viņš nav šeit, bet ir augšāmcēlies**
Prezidents Tomass S. Monsons
- 7** Apmeklējuma mācības vēstījums: **Palīdzības biedrības mērķis**

AKTUĀLIE RAKSTI

- 20** Vienmēr atcerēties **Viņu**
Elders D. Tods Kristofersons
Trīs veidi, lai mums palīdzētu atcerēties Glābēju.

UZ VĀKA
Viņiem kalpoja enģeļi, Valters Reins, ar laipnu atļauju no Baznīcas vēstures muzeja.

- 28** **Rebeka Sveina Viljamsa: Nelokāmi un nesatricināmi**
Dženīsa Lina Džonsone
Viņa saglabāju uzticību evaņģēlijam, pat saskaroties ar pretestību no savas ģimenes.

- 32** **Uzticīga kuģošana Māršala salās**
Džošua Dž. Perkijs
Dažkārt mums nepieciešama citu palīdzība, lai atrastu ceļu uz šauru jo šauru taku.

SADAĻAS

- 8** Mazās un vienkāršās lietas
- 11** **Kalpošana Baznīcā: „Tas viss mani svētī”**
Maikls R. Moriss

- 12** **Kam mēs ticam: Jēzus Kristus izpirka mūsu grēkus**
- 14** **Mēs runājam par Kristu: Nožēlo grēkus, pievērsies Tam Kungam un topi dziedināts**
Deīvids L. Frišknehts
- 16** **Evaņģēlija klasika: Ģetzemanes šķīstījošais spēks**
Elders Brūss R. Makonkijs
- 38** **Pēdējo dienu svēto balsis**
- 74** **Baznīcas ziņas**
- 79** **Iejas ģimenes mājvakariem**
- 80** **Līdz mēs atkal tiksimies: Ērkšu kronis, uzvaras kronis**
Lerijs Hillers

42

42 Derība ir uz visiem laikiem
Marta Valensija Vaskeza
Es jaunībā pieņēmu lēmumu, ka kādu dienu došos uz templi, lai gan tajā laikā Kostarikā tempļa nebija.

44 Beidzot ieklausījos
Vārds neizpausts
Manu randiņu laikā ar Madelainu Gars neatlaidīgi mani mudināja iet uz randiņiem tikai ar tām meitenēm, kurām ir augsti standarti.

Vai tu vari šajā izdevumā sameklēt apslēptu Liahonu? Mājiens: skaista princese.

46 Jautājumi un atbildes
„Kādēļ manai ģimenei ir problēmas, neskatoties uz to, ka mēs apmeklējam baznīcu, rīkojam ģimenes mājvakarus un cenšamies dzīvot pēc evaņģēlija? Ko vēl lai mēs darām?”

48 Plakāts: Vienmēr atcerēties Viņu

49 Rindiņu pēc rindiņas: Mācība un Derības 76:22–24

50 Pārbūvēšanas svētības

Ešlija Daijere
Zemestrīces izpostīto ēku gruvelos es apjautu savu personisko vērtību.

52 Rakstu spēks

Adams C. Olsons
Šiem diviem haitiešu pusaudžiem vajadzēja tikai dot Svētajiem Rakstiem iespēju.

55 No misijas vietas: Pavediens manā svētībā

Skots Talbots

56 Starpnieks Jēzus Kristus

Prezidents Boids K. Pekers
Līdzība par aizdevēju un aizņēmēju palīdz mums izprast taisnību, žēlastību un Izpirkšanu.

50

70

59 Nijas izvēle

Marsela Nijungi
Kad viņa aptvēra, ka veikala īpašniece bija viņai izdevusi par daudz atlikuma, viņai bija jāizdara izvēle.

60 Lieldienu nedēļa

Lai arī mēs Lieldienu svinam vienā dienā, tās ietver notikumus no Glābēja dzīves nedēļas garumā.

62 Bērnu mākslas darbi no visas pasaules

Zvejnieki, tempļi, misionāri un daudz kas cits.

65 Īpašs liecinieks: Kā lai es pasargāju sevi no sliktā, kas ir pasaulē?

Elders Ričards G. Skots

66 Sākumskola mājās: Jēzus Kristus ir mans Glābējs un Pestītājs

Ana Marija Koburna un Kristina Franko

68 Laimīgi mājās

Čads E. Fārss
Brālīs un māsa no Kambodžas stāsta, kas viņus dara laimīgus.

70 Mazajiem bērniem

2011. GADA APRĪLIS, 13. SĒJUMS, 1. NUMURS
LIAHONA 09684-153

Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcas oficiālais
starptautiskais žurnāls

Augstākais prezidijs: Tomass S. Monsons,
Henrijs B. Airings, Dīters F. Uhtdorfs

Divpadsmit apustuļu kvorums: Boids K. Pekers,
L. Toms Perijs, Rasels M. Nelsons, Dalins H. Ouks,
M. Rasels Balards, Ričards G. Skots, Roberts D. Heilzs,
Džefrijs R. Holands, Deivids A. Bednars, Kventins L.
Kuks, D. Tods Kristofersons, Nīls L. Andersens

Redaktors: Pauls B. Paipers

Konsultanti: Stenlijs G. Eliss, Kristofels Goldens,
jaunākais, Jošihiko Kikuči

Izpilddirektors: Deivids L. Frišeknets

Redakcijas direktors: Vincents A. Vāgns

Grafikas direktors: Alans R. Loiborgs

Vadošais redaktors: R. Vals Džonsons

Vadošā redaktora palīgi: Dženofera L. Grīnvuda,
Adams C. Olsons

Redaktora palīgs: Rajens Kārs

Redaktora asistente: Sjūzena Bareta

Redakcijas daļa: Deivids A. Edvards, Metjū D.

Flitons, Lerēne Portera Gaunta, Lerijs Hillers, Kerija
Kastena, Dženifere Madija, Melisa Merila, Maikls R.
Moriss, Sallija Dž. Odekirka, Džošuā Dž. Perkjns,
Čads E. Fārss, Jans Pinborohs, Ričards M. Romnijs,
Dženete Tomase, Pauls Vandenbergss, Džūlija Vardela

Vecākā sekretāre: Laurela Teisčera

Galvenais mākslinieciskais vadītājs:

Dž. Skots Nudsens

Mākslinieciskais direktors: Skots Van Kampens

Ražošanas daļas vadītāja: Džeina Anna Pītersa

Noformējuma un ražošanas daļa: Kali R. Arojo,
Kolete Nebekere Aune, Howards G. Brauns, Džūlija
Burdeta, Tomass S. Čailds, Reģinalds Dž. Kristensens,
Kims Fenstermeikers, Ketlīna Hovarda, Eriks P.
Džonsens, Denisa Kirbija, Skots M. Mojs, Džinijs Dž.
Nilsons

Atbildīgais par pirms-iespiešanu: Džefs L. Martins

Iespiešanas direktors: Kreigs K. Sedzviks

Izplatīšanas vadītājs: Evans Larsens

Informācijai par LIAHONAS saņemšanu griezties sava
apgabala materiālu sadales centrā.

Sūtiet manuskriptus un jautājumus uz adresi:
**Liahona, Rm. 2420, 50 E. North Temple St., Salt
Lake City, UT 84150-0024, USA; vai pa e-pastu:**
liahona@ldschurch.org.

Liahona (Mormona Grāmatas termins, kas nozīmē
„kompas” vai „rādītājs”) tiek publicēta albānu,
armēņu, bīslama, bulgāru, kembodžiešu, kebuāno,
ķīniešu, horvātu, čehu, dāņu, holandiešu, angļu,
īgaņu, fidžiešu, somu, franču, vācu, grieķu, haiti,
ungāru, islandiešu, indonēziešu, itāļu, japāņu,
kiribatī, korejiešu, latviešu, lietuviešu, malagasiešu,
maršalēziešu, mongoļu, norvēģu, poļu, portugāļu,
rumāņu, krievu, samoāņu, slovēņu, spāņu, zviedru,
tagalogiešu, tahitāniešu, taizemiešu, tonganiešu,
ukraiņu, urdu un vjetnamiēšu valodā. (Publikāciju
biežums valodās ir dažāds.)

© 2011 by Intellectual Reserve, Inc. Visas tiesības
saglabātas. Printed in the United States of America.

For Readers in the United States and Canada:

Aprīl 2011 Vol. 13 No. 1. LIAHONA (USPS 311-480)
Latvian (ISSN 1521-4788) is published two times
a year (April and October) by The Church of Jesus
Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple,
Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is
\$2.00 per year; Canada, \$2.40 plus applicable taxes.
Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty
days' notice required for change of address. Include
address label from a recent issue; old and new
address must be included. Send USA and Canadian
subscriptions to Salt Lake Distribution Center at
address below. Subscription help line: 1-800-537-
5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American
Express) may be taken by phone. (Canada Poste
Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake
Distribution Center, Church Magazines, PO Box
26368, Salt Lake City, UT 84126-0368.

Vairāk internetā

Liahona.lids.org

PIEAUGUŠAJIEM

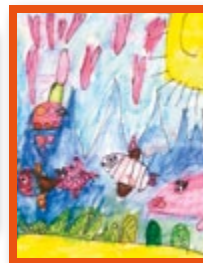
Lasiet pievēšanas stāstus no
Māršala salām (32. lpp.) un vairāk
fotogrāfiju skat. www.liahona.lids.org.

JAUNIEŠIEM

Kad divi haitiešu pusaudži nolēma pie-
vērsties Rakstu apgūšanai, tas izmainīja
viņu dzīvi (52. lpp.). **Vairāk uzziniet**
www.seminary.lids.org.

BĒRNIEM

Aplūkojiet 23 mākslas

darbus no starptautiskās mākslas
darbu izstādes 62.–64. lpp.
un citus www.liahona.lids.org.

SAVĀ VALODĀ

Liahona un citi Baznīcas materiāli daudzās valodās
ir pieejami www.languages.lids.org.

ŠĪ NUMURA TĒMAS

Skatītis norāda raksta pirmo lappusi.

Aktivizēšana, 32

Augšamcelšanās, 4, 16,
49, 60

Baznīcas vadītāji, 9

Baznīcas vēsture, 8

Darbs, 9

Derības, 42

Dievišķā daba, 70, 72

Dziedināšana, 80

Glābšanas iecere, 41

Godīgums, 59

Grēku nožēlošana, 12,
14, 32, 39

Ģimene, 46

Izpirkšana, 12, 14, 16,
39, 66

Jaunā Derība, 60

Jēzus Kristus, 4, 12, 14,
16, 20, 48, 49, 56, 60,
66, 80

Kalpošana, 11, 41, 50

Likstas, 46

Lūgšana, 40

Māksla, 62

Mīlestība, 41

Misionāru darbs, 28, 55

Palīdzības biedrība, 7

Personiskā vērtība, 50

Piemērs, 32

Pievēšana, 28, 32, 38

Pravieši, 10

Seminārs, 52

Standarti, 44

Svētais Gars, 44

Svētais Vakarēdiens,
20, 48

**Svēto Rakstu
studēšana, 52, 68**

Taisnība, 56

Taisnīgums, 65

Talanti, 62

Ticība, 32

Tikumība, 42, 44

Žēlastība, 56

Prezidents
Tomass S. Monsons

Vinš nav šeit, bet ir augšāmcēlies

Šodien no Kapernaumas, pilsētas ezermalā, palikušas tikai drupas. Tā bija Glābēja kalpošanas centrālā vieta Galilejā. Tur viņš sludināja sinagogā, mācīja jūras krastā un dziedināja mājās.

Savas kalpošanas sākumā Jēzuss lasīja Jesajas vārdus: „Dieva Tā Kunga Gars ir pār mani, jo Tas Kungs mani svaidījis sludināt nelaimīgajiem prieka vēsti, mani sūtījis dziedināt sagrauztas sirdis, pasludināt apcietinātiem atsvabināšanu un saistītiem pilnīgu brīvību” (Jesajas 61:1; skat. arī Lūkas 4:18) — skaidrs dievišķā plāna paziņojums par Dieva dēlu un meitu glābšanu.

Taču Jēzuss sludināšana Galilejā bija tikai sākums. Dieva Dēlam vienmēr bijusi zināma šausminošā tikšanās

vieta uz kalna, kas tika saukts par Golgātu.

Apcietināts Ģetzemanes dārzā pēc Pēdējām vakariņām, Savu mācekļu pamests, apspļaudīts, tiesāts un pazemots, Jēzuss ar grūtībām nesa Savu lielo krustu Golgātas virzienā. No triumfa Viņš virzījās uz nodošanu, mocībām un nāvi pie krusta.

Dziesmas „The Holy City” (Svētā pilsēta) vārdiem:

*Aina mainījās. . . .
Rīts bija auksts un dzestrs,
Krusta ēnai pieaugot,
Uz vientuļa kalna.¹*

Mūsu labā Debesu Tēvs atdeva Savu Dēlu. Mūsu labā mūsu Vecākais Brālis atdeva Savu dzīvību.

Līdz pat pēdējam brīdim Meistars varēja pagriezties atpakaļ. Taču Viņš to nedarīja. Viņš pazemojās zem visa, lai Viņš varētu izglābt visu: cilvēci, Zemi un visu dzīvību, kas jebkad uz tās dzīvojuši.

Nekādi citi vārdi kristīgā pasaulē man nenozīmē vairāk kā tie, kurus eņģelis teica raudošajai Marijai Magdalēnai un otrai Marijai, kad viņas tuvojās kapam, lai aprūpētu viņu Kunga ķermeņi: „Ko jūs meklējat dzīvo pie mirušiem? Viņš nav šeit, bet ir augšāmcēlies” (Lūkas 24:5–6).

Līdz ar šo paziņojumu tie, kuri dzīvoja un nomira, tie, kuri tagad dzīvo un kādu dienu nomirs, un tie, kuri vēl piedzims un nomirs, ir tikuši izglābti.

Pateicoties Kristus uzvarai pār nāvi, mēs visi augšāmcelsimies. Tā ir dvēseles pestīšana. Pāvils rakstīja:

„Tā arī ir debesu ķermeņi un zemes ķermeņi; bet citāda godība ir debesu ķermeņiem un citāda zemes ķermeņiem.

Citāds spožums ir saulei un citāds mēnesim un citāds zvaigznēm; jo viena zvaigzne ir spožāka par otru.

Tāpat būs arī ar mirušo augšāmcēlšanos” (1. korintiešiem 15:40–42).

Tā ir celestiālā godība, pēc kuras mēs tiecamies. Tā ir Dieva klātbūtne, kurā mēs vēlamies dzīvot. Tā ir mūžīgā

KĀ MĀCĪT NO ŠĪ VĒSTĪJUMA

Labi skolotāji veicina vienotību savu mācāmo starpā. Kad cilvēki dalās savās domās un ar cieņu klausās cits citu, viņi ne tikai bauda pozitīvu mācīšanās gaisotni, bet arī kļūst vienoti (skat. *Teaching, No Greater Call* [1999], 63. lpp.). Kad jūs un tie, kurus

jūs mācāt, godbijīgi dalīsities liecībā par Jēzus Kristus Izpirkšanu un Viņa Augšāmcelšanos, jūsu starpā attīstīsies vienotība. Šī vienotība var palīdzēt ģimenēm rīkoties atbilstoši prezidenta Monsona padomam kļūt par mūžīgu ģimeni.

ģimene, kurā mēs vēlamies būt.

Par Viņu, kurš atbrīvoja mūs no bezgalīgas nāves es liecinu, ka Viņš ir patiesības skolotājs — taču Viņš ir vairāk nekā skolotājs. Viņš ir nevainojamas dzīves paraugs — taču Viņš ir vairāk nekā paraugs. Viņš ir lielais ārsts — taču Viņš ir vairāk nekā ārsts. Viņš burtiski ir pasaules Glābējs, Dieva Dēls, Miera valdnieks, Israēla Svētais, patiesi augšāmcelties Kungs, kurš paziņoja: „Es esmu pirmais un pēdējais; Es esmu Tas, kurš dzīvo, Es esmu Tas, kurš tika nokauts; Es esmu jūsu aizstāvis Tēva priekšā” (M&D 110:4).

„Un vārdus gaismo prieka plīvs: „Es zinu, mans Glābējs ir dzīvs!””²

Par šo es liecinu. ■

ATSAUCES

1. Frederiks E. Veterlijs, „The Holy City” (1892).
2. „Es zinu, mans Glābējs ir dzīvs”, *Baznīcas dziesmas*, 38. lpp.

JAUNIEŠI

Viņš mums parādīja ceļu, pa kuru atgriezties mājās

Glābējs nāca uz Zemes, lai parādītu mums, „kā dzīvot saskaņā ar ieceri, kas tika radīta Debesīs — ieceri, kas padarīs mūs laimīgus, ja dzīvosim saskaņā ar to. Ar Savu piemēru Viņš parādīja mums veidu, kā atgriezties mājās pie mūsu Debesu Tēva. Neviens cits, kurš jebkad ir dzīvojis, nav bijis tik nelokāms un nesatricināms (skat. Mosijas 5:15). Viņš nekad nezaudēja vērību. Viņš koncentrējās uz Tēva gribas piepildīšanu un palika uzticīgs Savai dievišķajai misijai. . . .

Jūs esat daļa no šī brīnumainā plāna, kas tika paziņots pirmsmirstīgajās pasaulēs. Jūsu nākšana uz Zemes tika paredzēta jau toreiz, kad iecere tika pieņemta. Jūsu stāvoklis laikā un vietā nav nejaušs. Jūsu ārkārtīgi lielā ticība un labie darbi (skat. Almas 13:3) jau toreiz ielika pamatus tam, ko jūs varat sasniegt tagad, ja vien būsiet uzticīgas un paklausīgas. . . . Jums ir veicams varens darbs. Lai izpildītu savu dievišķo misiju un dzīvotu saskaņā ar laimes ieceri, arī jums jābūt nelokāmām un nesatricināmām.”

Elaina S. Daltone, Jauno sieviešu vispārējā prezidente, „At All Times, in All Things, and in All Places”, *Liahona*, 2008. g. maijs, 116. lpp.

BĒRNI

Mēs varam būt mūžīgas ģimenes

Prezidents Monsons māca, ka, pateicoties Glābēja Izpiršanas spēkam, pēc nāves mēs atkal varam būt kopā kā ģimenes. Savienojiet šo ģimeni, rīkojoties pēc sniegtajiem norādījumiem.

Norādījumi: nāves dēļ ģimenes locekļi kreisajā pusē ir nošķirti cits no cita un no Glābēja. Nokopējiet šo lappusi, izdrukājiet to no www.lds.org vai pagatavojiet savu attēlu, lai parādītu, kā Glābējs var mūs savienot. Salociet lapu pa punktētajām līnijām, lai zvaigznītes lappuses apakšā saskartos cita ar citu, apslēpjot tumšos laukumus.

Palīdzības biedrības mērķis

Ar lūgšanu studējiet šo materiālu un piemērotā brīdī apspriediet to ar māsām, kuras jūs apmeklējat. Izmanojiet jautājumus, kas palīdzēs jums stiprināt māsas, kuras jūs apmeklējat, un padarīt Palīdzības biedrību par aktīvu savas dzīves sastāvdaļu.

Ticība • Ģimene • Palīdzība

Kad pirmo reizi tika aicināts mūsu prezidijs, mums tika iedoti daži materiāli par Palīdzības biedrības vēsturi. Mēs tos ar lūgšanu studējām, vēloties uzzināt Palīdzības biedrības mērķi un to, ko Tas Kungs vēlas, lai mēs darītu. Mēs uzzinājām, ka Palīdzības biedrības mērķis, kā to noteicis Tas Kungs, ir organizēt, mācīt un iedvesmot Viņa meitas, lai sagatavotu viņas mūžīgās dzīves svētībām.

Lai īstenotu šo Palīdzības biedrības mērķi, Tas Kungs ir uzdevis katrai māsai un organizācijai kopumā:

- 1) pieaugt ticībā un personīgajā taisnīgumā;
- 2) stiprināt ģimenes un mājas;
- 3) sniegt palīdzību, kalpojot Tam Kungam un Viņa bērniem.

Mēs varam veikt šo darbu vienīgi Tā Kunga veidā, ja mēs tiecamies, saņemam un rīkojamies atbilstoši personīgajai atklāsmei. Mēs nevaram gūt sekmes bez personīgās atklāsmes. Ja mēs ņemam vērā personīgo atklāsmi, mēs necietīsim neveiksmi. Praviētis Nefijs mūs māca, ka Svētais Gars mums rādīs „visu, kas [mums] jādara” (2. Nefija 32:5). Mums jāļauj sev kļūt pietiekami mierīgām un pietiekami klusām, lai ieklausītos Gara balsī.

Māsas, mums ir dota ļoti svarīga loma, lai palīdzētu uzcelt Dieva valstību un sagatavotos Tā Kunga atnākšanai. Faktiski, Tā Kunga darbu nevar paveikt bez Viņa meitu palīdzības. Tādēļ Tas Kungs sagaida, lai mēs palielinātu savu ziedojumu. Viņš sagaida, lai mēs īstenotu Palīdzības biedrības mērķi centīgāk kā jebkad iepriekš.

Džūlija B. Beka, Palīdzības biedrības vispārējā prezidente.

No Svētajiem Rakstiem:

5. Mozus 6:5–7; Lūkas 10:30–37; Jēkaba v. 1:27; 2. Nefija 25:26; Mosijas 3:12–13

Lai lasītu par sievieti, kura bija ticības un personīgā taisnīguma paraugs, skat. 28. lpp.

Ko es varu darīt?

1. Kādu iedvesmu es esmu saņēmusi, lai palīdzētu manām māsām pieaugt ticībā un personīgajā taisnīgumā? Kādu stiprinātu viņu ģimenes un mājas? Kādu palīdzību es varu sniegt?

2. Kā es izmantosu šo vēstījumu, lai stiprinātu savu ticību un apņemšanos būt personīgi taisnīgai?

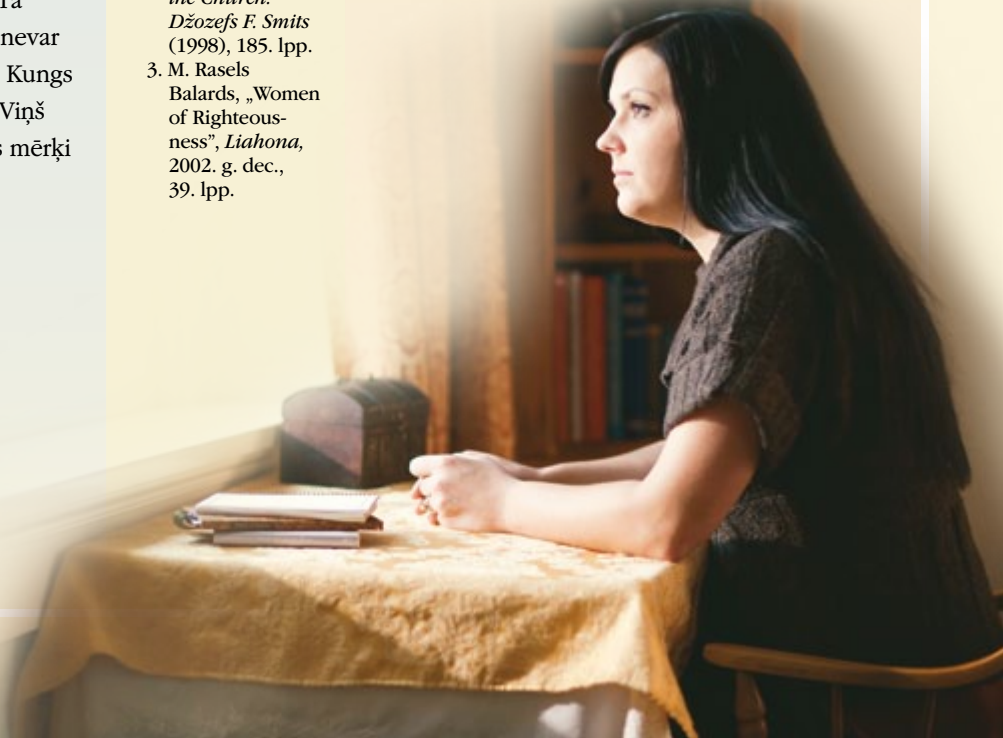
Vairāk informācijas var iegūt www.reliefsociety.lds.org

ATSAUCES

1. Džozefs Smits, *History of the Church*, 5:25.
2. *Teachings of Presidents of the Church: Džozefs F. Smits* (1998), 185. lpp.
3. M. Rasels Balards, „Women of Righteousness”, *Liahona*, 2002. g. dec., 39. lpp.

No mūsu vēstures

1842. gada 9. jūnija Palīdzības biedrības sapulcē praviētis Džozefs Smits mācīja māsām, ka viņu biedrībai ir „ne tikai jāpalīdz trūcīgajiem, bet arī jāglābj dvēseles”.¹ Šis izteikums, kas pauž gan garīgo, gan laicīgo mērķi, ir raksturojis Palīdzības biedrību visā tās pastāvēšanas laikā. 1906. gadā prezidents Džozefs F. Smits (1838–1918) mācīja: „[Palīdzības biedrībai] ir jānodarbojas ne tikai ar trūcīgo, slimo un nabadzīgo vajadzībām, bet tās atbildības daļa — kas arī ir lielākā daļa — ir rūpēties par Ciānas mātēm un meitām — par viņu garīgo labklājību un glābšanu; skatīties, lai ne pret vienu neizturētos nevērīgi, bet lai visas tiktu pasargātas pret likstām, postu, tumsības spēkiem un ļaunuma, kas viņas apdraud pasaulē.”² 2001. gadā elders M. Rasels Balards, no Divpadsmit apustuļu kворuma, vairākkārtīgi atkārtoja: „Katrai māsai šajā Baznīcā, kura ir noslēgusi derības ar To Kungu, ir dievišķs uzdevums palīdzēt glābt dvēseles, vadīt pasaules sievietes, stiprināt Ciānas mājas un celt Dieva valstību.”³

Mazās un vienkāršās lietas

„No mazām lietām rodas tas, kas ir liels” (M&D 64:33).

BAZNĪCAS VĒSTURE VISĀ PASAULĒ

Māršala salas

Lai arī Baznīcas locekļi apmeklēja Māršala salas Otrā pasaules kara laikā, oficiāli misionāru darbs tur nesākās līdz 1977. gada februārim. Tajā gadā strādāt šajā reģionā tika nozīmēti elders Viljams Vardels un elders Stīvens Kūpers no Havaju Honolulu misijas. Ar Eldreda Fevkes, Baznīcas locekļa, kurš bija pārcēlies uz Māršala salām darba dēļ, palīdzību viņiem bija iespēja rīkot Baznīcas dievkalpojumus kādas citas baznīcas ēkā.

Pirmā gada laikā misionāri kristīja 27 pievērštos. Pēc trim gadiem Māršala salas kļuva par Mikronēzijas Guamas misijas daļu. 1984.

gadā tika izveidots Madžuro Māršala salu apgabals. Baznīcas locekļu skaits turpināja augt, un tika izveidots nākamais apgabals 1991. gadā Kvadžaleinas koraļļu salā. 2006. gadā tika izveidota Māršala salu Madžuro misija. Nākamajos trīs gados, pateicoties aktivizēšanas centieniem, jaunpievērsto kristībām un vietējo vadītāju stiprināšanai, lielā mērā pieauga aktīvo Baznīcas locekļu skaits. Tā rezultātā 2009. gada 14. jūnijā tika organizēts Madžuro Māršala salu stabs.

Lai lasītu Māršala salu Baznīcas locekļu ticības un pievēršanās stāstus, skat. 32. lpp.

Mācīšanās no konferences

Mūsu bērni tagad jau ir pieauguši, un viņiem ir pašiem savas mājas un ģimenes, taču mēs esam atklājuši lielisku veidu, kā kopā mācīties no pravišu vārdiem. Mēneša laikā pēc katras Vispārējās konferences es studēju runas www.conference.lds.org un izvēlos citātus, kas sniedz norādījumus, vadību un mierinājumu. Es sameklēju tik daudz citātu, lai būtu viens citāts katrai dienai nākamo sešu mēnešu laikā. (Piemēram, aprīļa laikā es sameklēju citātus katrai dienai no 1. maija līdz 31. oktobrim.) Tad es iedodu šo citātu kopijas katram mūsu bērnam.

Šie citāti katrai dienai, kas ir papildinājums viņu pašu konferences studēšanai, bieži kļūst par sarunas tematu ģimenes locekļu starpā. Tā ir brīnišķīga pieredze — pārskatīt pravišu padomus vairākus mēnešus pēc Vispārējās konferences, pat ja mēs dzīvojam ļoti tālu cits no cita.

Kristīne Tipetsa, Jūta, ASV

BAZNĪCA MĀRŠALA SALĀS

Baznīcas locekļu skaits	4486
Misijas	1
Stabi	1
Apgabali	1
Bīskapijas/draudzes	11

Dž. Rūbens Klārks, jaunākais: neparasti apdāvināts cilvēks

Džoša Rūbens Klārks, jaunākais, piedzima Grantsvilā, Jūtas štatā, 1871. gada 1. septembrī. Lai arī viņam bija neliela oficiālā izglītība un viņš nevarēja mācīties vidusskolā, viņu mācīja māte, un viņam patika mācīties. Viņš pirmais no savas grupas pabeidza Jūtas universitāti, iegūstot bakalaura grādu, un viņš turpināja mācīties, lai iegūtu grādu tiesību zinātnēs Kolumbijas universitātes Tiesību zinātņu skolā Ņujorkā.

Brālis Klārks 1898. gadā Soltleikas Tempļi apprecēja Luasīnu Anetu Saveidžu, un viņi kļuva par četrus bērnu vecākiem.

Bruņojies ar grādu tiesību zinātnēs un spožu prātu, Dž. Rūbens

Klārks, jaunākais, uzsāka izcilu juridiskās un sabiedriskās kalpošanas karjeru, kuras augstākais punkts bija viņa nozīmēšana par ASV vēstnieku Meksikā 1930. gadā. Tomēr šī karjera noslēdzās, kad 1933. gada 6. aprīlī brālis Klārks tika atbalstīts par otro padomnieku prezidentam Hiberam Dž. Grantam Augstākajā prezidijā. Lai arī tajā laikā viņš bija augstais priesteris, viņš nebija Augstākais pilnvarotais. Viņš tika ordinēts par apustuli, un pēc tam tika atbalstīts par pirmo padomnieku prezidentam Grantam 1934. gada oktobrī. Prezidents Klārks kalpoja par

Prezidents Klārks (pa kreisi) kopā ar Lamontu Toronto, misijas prezidentu.

Augstākais Prezidijs 1945. gadā (no kreisās): Dž. Rūbens Klārks, jaunākais, Hiberns Dž. Grants un Deivids O. Makeijs.

padomnieku arī prezidentam Džordžam Albertam Smitam un prezidentam Deividam O. Makeijam.

Starp viņa daudzajiem ieguldījumiem Baznīcā izceļas viņa pazemīguma piemērs, ko viņš parādīja, kad par prezidentu kļuva Deivids O. Makeijs. Viņš aicināja prezidentu Klārku par savu otro padomnieku. Tā kā prezidents Klārks iepriekšējos Augstākajos prezidijos bija kalpojis kā pirmais padomnieks, daži neviļus domāja, ka viņš ir kļuvis nenozīmīgāks, taču prezidents Klārks paskaidroja: „Tā Kunga kalpošanā nozīme ir nevis tam, kur tu kalpo, bet kā kalpo. Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcā cilvēks ieņem vietu, kurā tiek atbilstoši aicināts, pēc kuras viņš netiecas un no kuras neatsakās.”¹

Prezidents Klārks nomira 1961. gada 6. oktobrī.

ATSAUCE

1. Dž. Rūbens Klārks, jaunākais, Conference Report, 1951. g. apr., 154. lpp.

PDS NODARBINĀTĪBAS RESURSU DIENESTA SEMINĀRS

PDS Nodarbinātības resursu dienests piedāvā semināru, lai palīdzētu tiem, kuri meklē darbu, vēlas iestāties skolā vai uzsākt uzņēmējdarbību. Seminārs palīdz cilvēkiem noteikt savas karjeras mērķus un gūt pārliecību par savām spējām gūt panākumus. Tas ir veidots, lai būtu izglītojošs, interaktīvs, motivējošs un jautrs. Cilvēki, kuri pielieto seminārā apgūto, bieži

darbu atrod ātrāk nekā tie, kuri nepielieto.

Seminārā ietvertas tādas tēmas kā karjeras mērķu noteikšana, resursu atrašana mērķu sasniegšanai, dzīves apraksta rakstīšana un sekmju gūšana jaunā darbā.

Lai atrastu semināra vietu, pavaicājiet savam bīskapam vai draudzes prezidentam vai atveriet www.ldsjobs.org un nospiediet uz „Find a Center”.

„PIEMINI SAVU RADĪTĀJU SAVĀ JAUNĪBĀ” (SAL. MĀC. 12:1)

Rakstos ir minēta praviešu un apustuļu kalpošana. Daudzi no šiem vadītājiem pazina Dievu kopš savas jaunības. Tālāk sniegtas piecas Rakstu vietas, kas apraksta dažu šo nākamo vadītāju pieredzi.

- Jānis Kristītājs, kurš bija aicināts sagatavot ļaudis „Tā Kunga atnākšanai”, šai varai „tika ordinēts no Dieva eņģeļa tajā laikā, kad viņš vēl bija astoņas dienas vecs” (M&D 84:27–28).

- Josija, kurš par ķēniņu kļuva astoņu gadu vecumā, valdīja 31 gadu, palīdzot jūdiem tapt pievērstiem evaņģēlijam (skat. 2. Ķēniņu 22. nodaļu).

- Mormons bija aptuveni 10 gadus vecs, kad Amarons viņu izvēlējās par nākamo pierakstu (Nefija plākšņu) glabātāju. Aptuveni 16 gadu vecumā Mormons vadīja nefijiešu karapulkus. (Skat. Mormona 1:2–4; 2:1–2.)

- Dāvids bija tikai jaunietis (jauns vīrietis), kad viņš pieveica Goliātu, iespējams, tādā pat vecumā kā karavīri Helamana armijā (skat. 1. Samuēla 17:49–56; Almas 53:22).

- Jāzeps bija 17 gadus vecs, kad viņš tika pārdots uz Ēģipti, kur „Tas Kungs bija ar Jāzepu” (skat. 1. Mozus 37:2, 27–28; 39:2).

„Tas viss mani svētī”

Maikls R. Moriss

Baznīcas žurnāli

Ja tā ir sestdiena, jūs atradīsiet Elvīru Guagliarello rosīgi darbojamies savas mājas virtuvē Puerto Madrinā, kas atrodas Argentīnas Nuevo liča krastos valsts dienvidu daļā Čubutas provincē.

Viņa nomēra miltu un ūdens daudzumu, un tad pasniedzas pēc citām sastāvdaļām. Kad viņa strādā, viņa daudz nerunā, viņas rīcība runā skaidrāk par vārdiem. Galu galā viņa ir Tā Kunga uzdevumā.

„Es jūtos labi, jo zinu, ka daru kaut ko labu,” saka māsa Guagliarello, jaucot kopā sastāvdaļas. Strādājot viņa domā par Glābēju un ir laimīga, ka viņas kalpošana palīdzēs citiem Baznīcas locekļiem atcerēties Viņu.

82 gadus vecajai māsei Guagliarello patīk kalpot kā apmeklējotai māsei, viņa palīdz savā bīskapijā diriģēt un pagatavo maizi Svētā Vakarēdiena priekšrakstam — tas ir aicinājums, ko viņa ir paaugstinājusi gandrīz 10 gadus. Viņa pagatavo maizes klaipu sev

nedēļas sākumā, taču sestdienās viņa atvēl laiku, lai pagatavotu maizi „īpaši Baznīcai,” viņa saka. „Es saku pie sevis: man ir jāpagatavo maize, un man ir jāiet uz baznīcu. Es negribu ciest neveiksmi.”

Ja veselība ļauj, viņa arī apmeklē templi — ik gadu veicot 20 stundu ilgu braucienu autobusā uz ziemeļiem uz Buenosairesas Argentīnas Templi.

„Māsa Guagliarello allaž ir precīga kalpot visos iespējamajos veidos,” saka viņas bīskaps Hesus Santos Gumiels. „Bīskapijas locekļi zina, ka var paļauties uz viņu. Neskatoties uz savu vecumu, viņa uzticīgi pagatavo maizi katru sestdienu un nāk uz baznīcu katru svētdienu. Viņa ir labs piemērs.”

Māsa Guagliarello satika pilnlaika misionārus 1962. gadā Mar del Platā, uz dienvidiem no Buenosairesas, strādājot privātmājā, kur viņi dzīvoja. Viņa pārcēlās uz Puerto Mardinu,

Elvira Guagliarello

un, kad 15 gadus vēlāk misionāri piekļāvēja pie viņas durvīm, viņa tos atpazīna, noklausījās pārrunas, tika kristīta un sāka savu kalpošanas dzīvi Baznīcā.

Tagad viņa dzīvo viena, taču viņa nejutās vientuļa. Viņai ir Svētie Raksti un viņas bīskapijas ģimene, un viņa bieži sazinās ar savu Debesu Tēvu caur lūgšanu. Turklāt viņa bauda Gara klātbūtni, ko Tas Kungs ir apsolījis tiem, kuri kalpo Viņam, kalpojot citiem.¹

„Tas viss mani svētī,” smaidot saka māsa Guagliarello. „Baznīca liek mūs pie darba, un tas mani dara laimīgu. Es vienmēr esmu radusi prieku, kalpojot mūsu Debesu Tēvam.” ■

ATSAUCE

1. Skat. Henrijs B. Airings, „In the Strength of the Lord”, *Liahona*, 2004. g. maijs, 19. lpp.; skat. arī Jāņa 14:16–18; Mācība un Derības 88:3.

LIETDERĪGAS VECUMDIENAS

Atslēga tam, lai justos noderīgi un pārvarētu vientulību, ir meklēt

veidus, kā palīdzēt citiem, kuriem ir vajadzība. Prezidents Ezra Tafts Bensons (1899–1994) ieteica, lai vecāka gadagājuma Baznīcas locekļi apsvērtu iespēju kalpot šādos veidos:

- 1) strādāt templī un bieži to apmeklēt;
- 2) apkopot un rakstīt ģimenes vēsturi;
- 3) iesaistīties misionāru kalpošanā;
- 4) veidot ģimenes kopības sajūtu;
- 5) pieņemt un pildīt Baznīcas aicinājumus;
- 6) sniegt Kristum līdzīgu kalpošanu;
- 7) saglabāt fizisku mundrumu, veselību un aktivitāti.

No Ezra Tafts Bensons, „To the Elderly in the Church”, *Ensign*, 1989. g. nov., 4.–6. lpp.

JĒZUS KRISTUS IZPIRKA MŪSU GRĒKUS

Viens no iemesliem, kāpēc mēs esam šeit uz Zemes, — lai mācītos paklausīt Dieva baušļiem. Izņemot Jēzu Kristu, kurš dzīvoja nevainojamu dzīvi, ikviens, kurš ir dzīvojis uz šīs Zemes, ir grēkojis (skat. Romiešiem 3:23; 1. Jāņa 1:8). Mēs grēkojam, ja apzināti pārkāpjam Dieva baušļus, un visi grēki sev līdzīnes sodu. Kad mēs grēkojam, taisnība prasa, lai mēs ciestu sodu (skat. Almas 42:16–22).

Galu galā jebkura grēka sekas ir atšķirtība no Dieva (skat. 1. Nefija 10:21). Šī atšķirtība ir tik liela, ka mēs paši nevaram to pārvarēt.

„Jēzus Kristus, būdams Dieva Vienpiedzimušais Dēls un vienīgais cilvēks bez grēka, kas dzīvojis uz šīs Zemes, bija vienīgais, kurš spēja paveikt Izpiršanu cilvēces labā” (Bible Dictionary, „Atonement”).

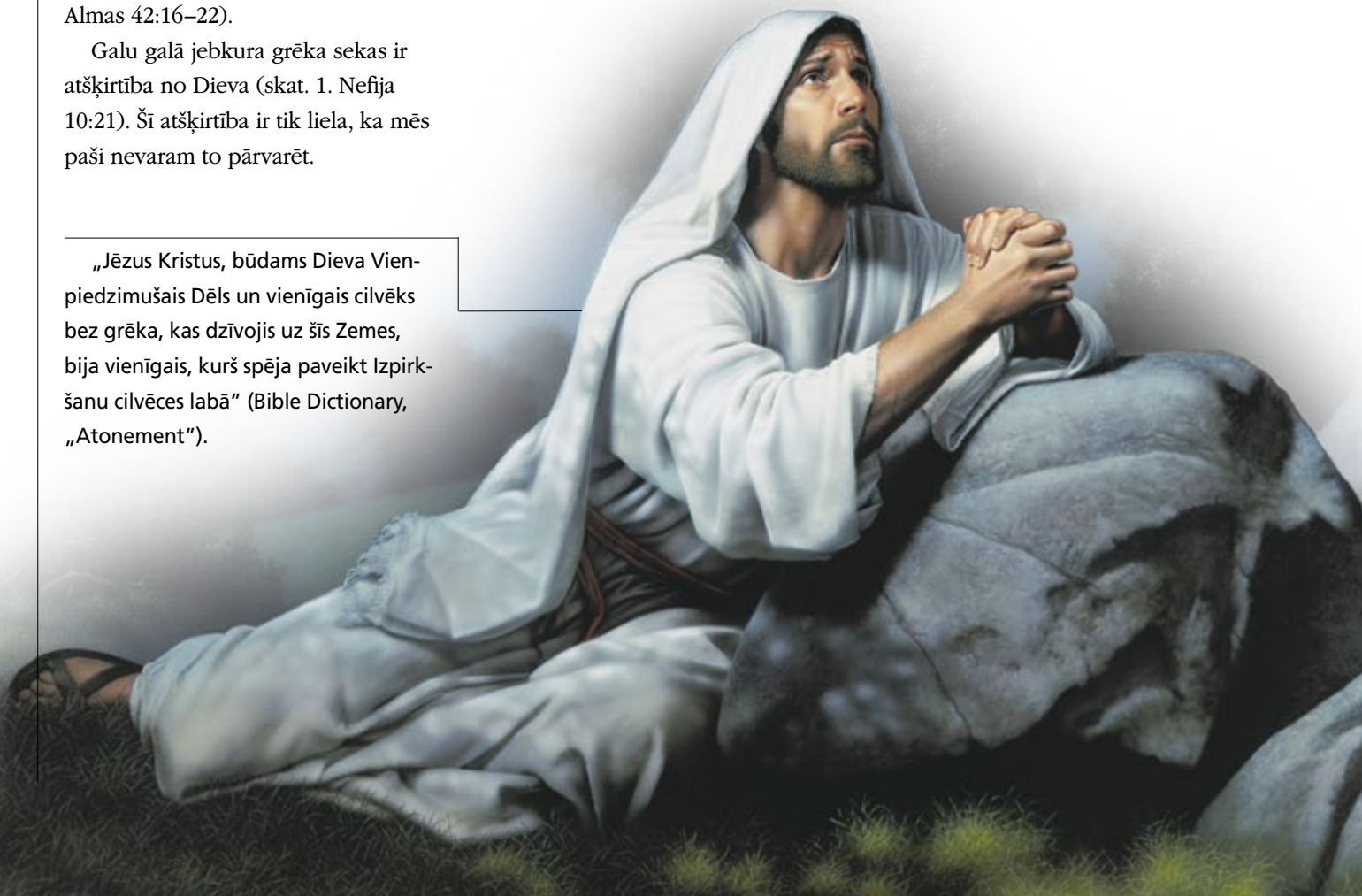
Lai pārvarētu šo atšķirtību, mūsu Debesu Tēvs nodrošināja veidu, kā Viņa Vienpiedzimušais Dēls, Jēzus Kristus, varētu uzņemties uz Sevis mūsu grēku nastu, dodot mums iespēju tapt garīgi tīriem un atkal vienotiem ar Viņu. Tas ir žēlastības plāns.

Glābējs mācīja: „Jo lūk, Es, Dievs, esmu izcietis tās par visiem, lai viņi varētu neciest, ja tie nožēlos grēkus;

bet, ja viņi nenožēlos grēkus, viņiem nāksies ciest tāpat kā Man” (M&D 19:16–17).

Veicot Izpiršanu, Jēzus cieta par mūsu grēkiem Ģetzemanes dārzā un pie krusta Golgātā. Nožēlojot savus grēkus, mēs varam atraisīt Viņa veiktās Izpiršanas spēku savā dzīvē.

Jēzus Kristus, kurš labprātīgi izpirka mūsu grēkus, teica:

Izpirkšana vēl sniedz šādas svētības:

1) augšāmcelsanos visiem, kuri ir piedzimuši uz šīs Zemes (skat. Almas 11:42–45);

„Nāciet šurp pie Manis visi, kas esat bēdīgi un grūtsirdīgi, Es jūs gribu atvieglināt.

Ņemiet uz sevi Manu jūgu, mācieties no Manis, jo Es esmu lēnprātīgs un no sirds pazemīgs; tad jūs atradīsiet atvieglojumu savām dvēselēm.

Jo Mans jūgs ir patīkams un Mana nasta viegla” (Mateja 11:28–30). ■

Vairāk informācijas skat. *Evanģēlija principi* (2009), 59.–65. lpp.; un *Uzticīgi ticībai* (2005), 77.–83. lpp.

3) spēju rast mieru pārbaudījumu brīžos, jo Jēzus uzņēms uz Sevis mūsu sāpes un slimības (skat. Jāņa 14:27; Almas 7:11–12).

„Lūk, Es esmu nācis pasaulē, lai nestu pestīšanu pasaulei, lai glābtu pasauli no grēka.

Tādēļ, kas nožēlo grēkus un nāk pie Manis kā mazs bērns, to Es pieņēmu, jo tādiem pieder Dieva valstība. Lūk, par tādiem Es esmu atdevis Savu dzīvību un atkal to atguvis, tādēļ nožēlojiet grēkus un nāciet pie Manis jūs, zemes gali, un topiet izglābti” (3. Nefijs 9:21–22).

2) mūžīgo dzīvi Dieva klātbūtnē visiem bērniem, kuri nomirst, pirms viņi sasniedz atbildības vecumu, tas ir, astoņu gadu vecumu (skat. Mosijas 3:16; 15:24–25; Moronija 8:8–12);

4) atlīdzību taisnīgajiem par šīs dzīves netaisnībām (skat. Sludini Manu evaņģēliju [2004], 51. lpp.).

Nožēlo grēkus, pievērsies Tam Kungam un topi dziedināts

„Lūk, tam, kurš nožēlojis savus grēkus, tam tiek piedots,
un Es, Tas Kungs, tos vairs nepieminu” (M&D 58:42).

Deivids L. Frišknehts

Mācību programmu departaments

GRĒKU NOŽĒLOŠANAS SVĒTĪBAS

„Grēks ir apzināts dievišķā likuma pārkāpums. Jēzus Kristus veiktā Izpirkšana ir Dieva dāvana Viņa bērniem, lai izlabotu un pārvarētu grēka sekas. . . .

Jēzus Kristus veiktās Izpirkšanas dāvana sniedz mums visos laikos un visās vietās grēku nožēlošanas un piedošanas svētības.”

Prezidents Dīters F. Uhtdorfs, otrais padomnieks Augstākajā Prezidijā, „Point of Safe Return”, *Liahona*, 2007. g. maijs, 99., 101. lpp.

Kāda man pazīstama laba un uzticīga sieviete nesen guva nopietnus savainojumus autokatastrofā.

Papildus citiem ievainojumiem, viņai bija laužas ribas un mugurkaula lūzums. Rehabilitācijas periodā bija vajadzīgs, lai viņa valkātu šinu uz savas muguras un kakla, lai viņa nevarētu tos pakustināt. Šina bija ļoti neērta. Taču tā bija nepieciešama. Tā nodrošināja stāvokli, kurā viņas mugura un kakls varēja sadzīt.

Grēku nožēlošana ir līdzīga šai šinai. Kad mēs grēkojam, mēs ievainojam savu dvēseli, un, lai to padarītu veselu, ir nepieciešama dievišķa ārstēšana. Grēku nožēlošana rada stāvokli, kas ļauj Glābējam caur Izpirkšanas spēku mūs *dziedināt* (skat. 3. Nefijs 9:13). Ja kāda grēku nožēlošanas daļa ir nepatīkama — līdzīgi kā šina laužtai mugurai — vienalga mums ir nepieciešams nožēlot grēkus.

Prezidents Dīters F. Uhtdorfs, otrais padomnieks Augstākajā Prezidijā, mācīja: „Patiesa grēku nožēlošana palīdz mums darīt to, kas ir pareizi. Lai patiesi

nožēlotu, mums jāatzīst savi grēki un jāsaņūm nožēla jeb dievišķas skumjas, un jāizsūdz šie grēki Dieva priekšā. Ja mūsu grēki ir nopietni, mums tie jāizsūdz arī pilnvarotam priesterības vadītājam. Mums jālūdz Dievam piedošana un jādara viss, ko mēs varam, lai izlabotu jebkādu ļaunumu, ko mūsu rīcība, iespējams, ir nodarījusi. Grēku nožēlošana nozīmē prāta un sirds pārmaiņu — mēs pārtraucam darīt to, kas ir nepareizi, un sākam darīt to, kas ir pareizi. Tā sniedz jaunu attieksmi pret Dievu, sevi un dzīvi vispār.”¹

Kad mēs sekmīgi pabeidzam grēku nožēlošanas procesu, rezultāts ir dziedināšana, atvieglojums un laime. Doro-teja Dž. R. Vaita rakstīja:

*Padomā par asarām, kas izplūst
uz āru,
Un tomēr tās padara iekšpusi tīru.*²

Tas Kungs neatlaidīgi, ar mīlestību un pārliecinašanu lūdz, lai mēs nožēlotu grēkus, jo Viņš vēlas mūs dziedināt. Viņš izcieta Savā miesā un garā, lai samaksātu

Pazudušais dēls pazemīgi atgriezās pie sava tēva un teica: „Tēvs, es esmu grēkojis pret debesīm un pret tevi, es neesmu vairs cienīgs, ka mani sauc par tavu dēlu” (Lūkas 15:21). Viņa tēvs viņu laipni sagaidīja mājās. Tāpat arī mūsu Debesu Tēvs mūs sagaida, kad mēs nožēlojam grēkus.

sodu par mūsu grēkiem, ja mēs tos nožēlojam. Viņš paskaidro:

Jo lūk, Es, Dievs, esmu izcietis tās par visiem, lai viņi varētu neciest, ja tie nožēlos grēkus;

bet, ja viņi nenožēlos grēkus, viņiem nāksies ciest tāpat kā Man;

šis ciešanas lika Man, tieši Dievam, lielākajam no visiem, trīcēt aiz sāpēm un asiņot katrā porā, un ciest gan miesā, gan garā — un gribēju, lai Es varētu nedzert to rūgto biķeri, un izvairīties —

tomēr, gods lai ir Tēvam, un Es baudīju to un pabeidzu Savus sagatavošanas darbus cilvēku bērniem.

Tādēļ Es vēlreiz pavēlu Tev nožēlot grēkus” (M&D 19:16–20).

Kaut mēs nožēlotu grēkus tagad, pievērstos Tam Kungam un taptu dziedināti. ■

ATSAUCES

1. Diters F. Uhtdorfs, „Point of Safe Return”, *Liahona*, 2007. g. maijs, 100. lpp.
2. Dorothy J. R. White, „Repentance”, *Ensign*, 1996. g. jūl., 27. lpp.

Kādas ir grēku nožēlošanas un piedošanas svētības?

- Svētais Gars mums apstiprinās, ka mums ir piedots.
- Dievs noņems vainas nastu par mūsu grēkiem.
- Mēs pilnīgākā mērā baudīsim Svētā Gara ietekmi.

Vairāk informācijas par šo tēmu skat. Ecēhiēla 33:15–16; Almas 12:33–34; 36:13, 17–20; un Boids K. Pekers, „The Brilliant Morning of Forgiveness”, *Ensign*, 1995. g. nov., 18.–21. lpp.

KĀDĒĻ GRĒKU NOŽĒLOŠANA MŪS DZIEDINA?

Elders Nils L. Andersens, no Divpadsmit apustuļu kvoruma, palīdz atbildēt uz šo jautājumu savā Vispārējās konferences runā „Repent . . . That I May Heal You” (*Liahona*, 2009. g. nov., 40.–43. lpp.). Arī praviētis Alma palīdz mums izprast grēku nožēlošanu un Izpirkšanu (skat. Almas 42).

1. Grēku nožēlošana ļauj mums piekļūt Kristus veiktajai Izpirkšanai un tapt dziedinātiem. Kristus ciešanas Ģetzemanē un Golgātā izpirka mūsu visu grēkus. Viņš spēj un ļoti vēlas piedot mūsu grēkus.
2. Kad mēs grēkojam, mēs novēršamies no Dieva. Tas ievaino mūsu garu.
3. Kad mēs nožēlojam grēkus, mēs pievēršamies Dievam. Tas palīdz mūsu sirdsapziņas pārmetumiem norimt. Vēl piedošana „[attīra] mūsu sirdis no vainas” (Almas 24:10) un sniedz „mierīgu sirdsapziņu” (Mosijas 4:3), tādējādi mūsu dziedinot.

Apsveriet iespēju dalīties ar kādu cilvēku savā liecībā par svētībām, ko esat guvuši grēku nožēlošanas rezultātā.

ĢETZEMANES ŠKĪSTĪJOŠAIS SPĒKS

**Elders Brūss R.
Makonkijs
(1915–1985)**

no Divpadsmit
apustuļu kvoruma

Brūss R. Makonkijs piedzima 1915. gada 29. jūlijā Mičiganā, ASV. 1946. gada 6. oktobrī viņš tika atbalstīts Septiņdesmito Pirmajā padomē, un 1972. gada 12. oktobrī tika ordinēts par apustuļi. Viņš nomira 1985. gada 19. aprīlī Soltleiksitijā, Jūtā. Šī runa tika teikta Vispārējā konferencē 1985. gada 6. aprīlī.

Es jūtu un šķiet, ka Gars ar to ir vienisprātis, ka vissvarīgākā doktrīna, ko es varu paziņot, un visspēcīgākā liecība, ko es varu sniegt, ir par Tā Kunga, Jēzus Kristus, veikto Grēku Izpirkšanu.

Viņa veiktā Izpirkšana ir visizcilākais notikums, kas jebkad ir bijis vai jebkad notiks kopš Radišanas sākuma cauri visiem nebeidzamās mūžības laikmetiem.

Tā ir pati augstākā labestības un žēlastības rīcība, ko vienīgi Dievs varēja paveikt. Caur to stājās spēkā visi Tēva mūžīgā plāna noteikumi un nosacījumi.

Caur to tiek istenota cilvēka nemirstība un mūžīgā dzīve. Caur to visi cilvēki tiek izglābti no nāves, elles, velna un nebeidzamām mokām.

Un caur to visi, kuri tic un paklausa

brīnišķīgam Dieva evaņģēlijam, visi, kuri ir patiesi un uzticīgi un pārvar pasauli, visi, kuri cieš Kristus un Viņa Vārda dēļ, visi, kuri tiek sodīti un šautīti Viņa, kuram mēs piederam, lietā — visi kļūs kā viņu Radītājs un sēdēs kopā ar Viņu uz Viņa troņa, un valdīs ar Viņu mūžīgi nebeidzamā slavā.

Runājot par šīm brīnumainajām lietām, es runāšu saviem vārdiem, lai arī jūs varētu domāt, ka tie ir vārdi no Rakstiem, vārdi, kurus ir teikuši citi apustuļi un pravieši.

Tas tiesa, ka tos pirmoreiz ir pasludinājuši citi, taču tagad tie ir mani, jo Dieva Svētais Gars ir sniedzis man liecību, ka tie ir patiesi, un tagad ir tā, it kā Tas Kungs tos būtu man atklājis kā pirmajam. Tādēļ es esmu dzirdējis Viņa balsi un zinu Viņa vārdu.

Ģetzemanes dārzā

Pirms divtūkstoš gadiem ārpus Jeruzālemes mūriem atradās jauks dārzs, ko sauca par Ģetzemani, kur Jēzus un Viņa tuvākie draugi bija paraduši nošķirties, lai nodotos pārdomām un lūgšanām.

Tur Jēzus mācīja Saviem mācekļiem Valstības mācības, un viņi visi sazinājās ar Viņu, kurš ir visu mūsu Tēvs, kura kalpošanā viņi bija stājušies un kura uzdevumā viņi kalpoja.

Šī svētā vieta līdzīgi Ēdenei, kur dzīvoja Ādams, līdzīgi Sinaja kalnam, kur Jehova deva Savus likumus, līdzīgi Golgātai, kur Dieva Dēls atdeva Savu dzīvību kā atpirkšanas maksu par daudziem, — šī svētā zeme ir vieta, kur Mūžīgā Tēva bezgrēcīgais Dēls uzņēmas uz Sevis visu cilvēku grēkus.

Mēs nezinām, mēs nevaram pateikt, neviens mirstīgs prāts nespēj pilnībā aptvert tā nozīmi, ko Kristus paveica Ģetzemanē.

Viņa apcietināšana, tiesāšana un šausīšana

Pēc tam, kad Viņa ķermenis bija izkropļots un zaudējis spēku, — Viņš stājās pretī Jūdām un citiem iemiesotājiem velniem, daži bija no paša Sinedrija; un Viņš tika aizvests prom ar virvi ap kaklu kā parasts noziedznieks, lai tiktu viltīgu noziedznieku tiesāts, kuri kā jūdi sēdēja Ārona krēslā un kā romieši valdīja Cēzara spēkā.

Viņi aizveda Viņu pie Annas, pie Kajafas, pie Pilāta, pie Hēroda un atpakaļ pie Pilāta. Viņš tika apsūdzēts, nolādēts un sist. Viņu nekrietnās siekalas tecēja lejup pa Viņa seju, kad ļauni sitieni aizvien vājināja Viņa sāpju pārņemto ķermeni.

Dusmās viņi vairākkārtīgi sita Viņam pa muguru. Asinis plūda lejup pa Viņa seju, kad ērkšķu kronis caurdūra Viņa trīcošās uzacis.

Taču pāri visam — Viņš tika pērts ar pletni, pērts ar 40 sitieniem bez viena, pērts ar daudzus siksnu rīkstis, kuras ādas vijumos bija iepīti asi kaulu un griezīgi metāla gabali.

Daudzi nomira tikai no tā, ka tika pērti ar pletni, taču Viņš piecēlās pēc nežēlīgās pēršanas, lai nomirtu kaunpilnā nāvē pie Golgātas nežēlīgā krusta.

Tad Viņš pats nesa Savu

Mēs zinām, ka lielas asins lāses nāca no katras Viņa ķermeņa poras, kad viņš izdzēra tā rūgtā biķera mieles, ko Viņa Tēvs bija Viņam devis.

Mēs zinām, Viņš cieta gan miesā, gan garā, vairāk nekā cilvēks spēj izciest, ja vien tas nav līdz nāvei.

Mēs zinām, ka kaut kādā veidā, kas mums nav izprotams, Viņa ciešanas apmierināja taisnības prasības, izpirka nožēlas pilnās dvēseles no grēka sāpēm un soda un padarīja žēlastību pieejamu tiem, kas tic Viņa svētajam Vārdam.

Mēs zinām, ka Viņš bija nometis uz zemes, kad bezgalīgās nastas sāpes un agonija lika Viņam trīcēt, un gribēja, lai Viņš varētu nedzert to rūgto biķeri.

Mēs zinām, ka eņģelis nāca no godības augstumiem, lai stiprinātu Viņu grūtajā brīdī, un mēs uzskatām, ka tas bija varenais Miķelis, kurš sākumā krita, lai cilvēks varētu būt.

Cik mēs varam spriest, šī bezgalīgā agonija — šīs ne ar ko nesalīdzināmās ciešanas — ilga aptuveni trīs vai četras stundas.

***Neviens
mirstīgs prāts
nespēj pilnībā
aptvert
tā nozīmi,
ko Kristus
paveica
Ģetzemanē.***

krustu, līdz Viņš saļima no tā smaguma un no sāpēm, un no pieaugošās agonijas.

Pie krusta

Beidzot, uz kalna, ko sauca par Golgātu, — kas arī atradās ārpus Jeruzālemes mūriem — kamēr bezpalīdzīgie mācekļi noraudzījās un savos ķermeņos sajuta tuvās nāves agoniju, romiešu kareivji noguldīja Viņu uz krusta.

Ar lieliem koka āmuriem viņi izdzina dzelzs naglas cauri Viņa pēdām, plaukstām un plaukstu locītavām. Patiesi Viņš bija ievainots mūsu pārkāpumu dēļ un mūsu grēku dēļ satriekts.

Tad krusts tika pacelts, lai visi varētu redzēt, raudzīties, nolādēt un izsmiet. To viņi ar ļaunumu darīja trīs stundas, no plkst. 9:00 līdz dienas vidum.

Tad debesis satumsa. Tumsa aplāja zemi trīs stundu garumā, kā tas bija starp nefijiešiem. Tas bija spēcīgs negaiss, it kā pats dabas Dievs ciestu.

Un patiesi Viņš cieta, jo, kamēr Viņš karājās pie krusta vēl trīs stundas, no dienas vidus līdz trijiem pēcpusdienā, visas Ģetzemanes bezgalīgās ciešanas un nežēlīgās sāpes atgriezās.

Un beidzot, kad Izpiršanas ciešanas bija ieturējušas savu daļu — kad uzvara bija gūta, kad Dieva Dēls bija izpildījis Sava Tēva gribu visās lietās, — tad Viņš teica: „Viss piepildīts!” (Jāņa 19:30), un labprātīgi nomira.

Garu pasaulē

Kad žēlīgās nāves miers un mierinājums atbrīvoja Viņu no mirstības sāpēm un bēdām, Viņš iegāja Dieva paradīzē.

Kad Viņš bija par grēku ziedojis Savu dvēseli, Viņš bija gatavs redzēt Savus pēcnācējus, saskaņā ar pasludināto vārdu.

Visi svētie pravieši un uzticīgie svētie no visiem iepriekšējiem laikmetiem, visi tie, kuri bija pieņēmuši Viņa Vārdu, būdami garīgi dzimuši no Viņa, un bija kļuvuši par Viņa dēliem un Viņa meitām, tāpat kā tas ir ar mums, — visi tie

bija pulcējušies garu pasaulē, lai tur redzētu Viņa vaigu un dzirdētu Viņa balsi.

Pēc aptuveni 38 līdz 40 stundām — pēc jūdu laika tās bija trīs dienas — mūsu svētais Kungs atnāca pie Arimatijas kapa, kur Viņa daļēji iebalzamēto ķermeni bija ievietojis Nikodēms un Jāzebs no Arimatijas.

Viņa Augšāmcelšanās

Tad mums neizprotamā veidā Viņš paņēma šo ķermeni, kas vēl nebija samaitājies, un piecēlās godpilnā nemirstībā, kas Viņu padarīja līdzīgu Viņa augšāmceltajam Tēvam.

Tad Viņš saņēma visu varu gan debesis, gan uz Zemes, ieguva mūžīgu paaugstināšanu, parādījās Marijai Magdalēnai un daudziem citiem un uzkāpa debesis, lai tur sēdētu pie Visuvarenā Dieva Tēva labās rokas un lai mūžīgi valdītu nebeidzamā slavā.

Viņa piecelšanās no nāves trešajā dienā pabeidza Izpiršanu. Un atkal kaut kādā mums neizprotamā veidā Viņa Augšāmcelšanās ietekme tiek nodota visiem cilvēkiem, tādēļ visi uzcelsies no kapa.

Kā Ādams atnesa nāvi, tā Kristus atnesa dzīvību; kā Ādams bija mirstības tēvs, tā Kristus ir nemirstības tēvs.

Un bez šiem abiem — mirstības un nemirstības — cilvēks nevar iegūt glābšanu un uzkāpt tajos augstumos virs debesīm, kur mūžīgā godībā mājō dievi un eņģeļi.

Zināšanas par Izpiršanu

Kristus veiktā Izpiršana ir galvenā un svarīgākā evaņģēlija doktrīna, un arī vismazāk izprastā no visām mums atklātajām patiesībām.

Daudziem no mums ir virspusējas zināšanas, un mēs paļaujamies uz To Kungu un Viņa labestību dzīves pārbau-dījumos un grūtībās.

Taču, ja mēs vēlamies, lai mums būtu tāda ticība kā Ēnoham un Elijam, mums jātic tā, kā viņi ticēja, jāzina tas, ko viņi zināja, un jādzīvo tā, kā viņi dzīvoja.

Ļaujiet man jūs aicināt pievienoties man dziļū un drošu zināšanu iegūšanā par Izpiršanu.

Mums ir jāatmet cilvēku filozofijas un gudro gudrība

un jāieklausās tajā Garā, kas mums ir dots, lai mūs vadītu visā patiesībā.

Mums ir jāpēta Raksti, pieņemot tos kā Tā Kunga prātu, gribu un balsi, un, patiešām, kā pašā Dieva spēku glābšanai.

Kad mēs lasīsim, apdomāsim un lūgsim, mūsu prātos ienāks redzējums par trim Dieva dārzēm — Ēdenes dārzu, Ģetzemanes dārzu un tukšā kapa dārzu, kur Jēzus parādījās Marijai Magdalēnai.

Radišana, Krišana un Izpirkšana

Ēdenē mēs redzam visas lietas radītas to paradīzes stāvoklī — bez nāves, bez tālākas radišanas, bez pārbaudījumu pieredzes.

Mēs uzzināsim, ka šāda radišana, cilvēkam tagad nezināma, bija vienīgais veids, lai nodrošinātu Krišanu.

Tad mēs redzēsim Ādamu un Ievu, pirmo vīrieti un pirmo sievieti, nokāpjām no savas nemirstīgās un paradīzes godības, lai kļūtu par pirmajiem mirstīgajiem uz Zemes.

Pasaulē ienāca mirstība, ietverot sevī tālāku radišanu un nāvi. Un pārkāpuma dēļ sākās pārbaudes un pārbaudījumu stāvoklis.

Tad Ģetzemanē mēs redzēsim Dieva Dēlu izpērkam cilvēku no laicīgās un garīgās nāves, kas nāca pār mums Krišanas dēļ.

Un visbeidzot, pie tukšā kapa mēs uzzināsim, ka Kristus, mūsu Kungs, ir sarāvis nāves saites un uz visiem laikiem ir uzvarējis kapu un nāvi.

Tādējādi Krišana izrietēja no Radišanas; un ar Krišanu nāca mirstība un nāve; un ar Kristu nāca nemirstība un mūžīgā dzīve.

Viņa Augšāmcelšanās ietekme izplatās starp visiem cilvēkiem, tādēļ visi uzcelsies no kapa.

Ja nebūtu bijis Ādama Krišanas, ar ko nāca nāve, nebūtu Kristus Izpirkšanas, ar ko nāca dzīvība.

Viņa Izpirkšanas asinis

Un tagad, attiecībā uz šo pilnīgo Izpirkšanu, ko īstenoja Dieva asiņu izliešana, — es liecinu, ka tā notika Ģetzemanē un Gulgātā, un attiecībā uz Jēzu Kristu, es liecinu, ka Viņš ir dzīvā Dieva Dēls un tika sistis krustā par pasaules grēkiem. Viņš ir mūsu Kungs, mūsu Dievs un mūsu Ķēniņš. To es zinu pats, neatkarīgi ne no viena cita cilvēka.

Es esmu viens no Viņa lieciniekiem, un kādu dienu es sajūtīšu naglu rētas Viņa rokās un Viņa kājās un mazgāšu Viņa kājas ar savām asarām.

Taču tad es nezināšu labāk, kā es zinu tagad, ka Viņš ir Visuvarenā Dieva Dēls, ka Viņš ir mūsu Glābējs un Pestītājs un ka glābšana nāk iekš un caur Viņa Izpirkšanas asinīm un nekādā citā veidā.

Lai Dievs dod, ka mēs visi staigātu gaismā, jo Dievs, mūsu Tēvs, ir gaisma, lai, atbilstoši solījumiem, Viņa Dēla, Jēzus Kristus, asinis šķīstītu mūs no visiem grēkiem. ■

Pievienoti apakšvirsraksti, standartizēta lielo burtu un pieturzīmju lietošana, un pareizrakstība.

**Elders D. Tods
Kristofersons**
no Divpadsmit
apustuļu kvoruma

VIENMĒR ATCERĒTIES VIŅU ,

*Ja mēs vienmēr atceramies Glābēju, mēs va-
ram „priecīgi darīt visu, kas ir mūsu spēkos”,
esot ar pārliecību, ka mūs atbalstīs Viņa
spēks un mīlestība pret mums.*

Svētā Vakarēdiena lūgšanas apstiprina, ka viens no galvenajiem Svētā Vakarēdiena mērķiem, kā to ieviesis Tas Kungs, Jēzus Kristus, ir lai mēs varētu „vienmēr atcerēties Viņu” (M&D

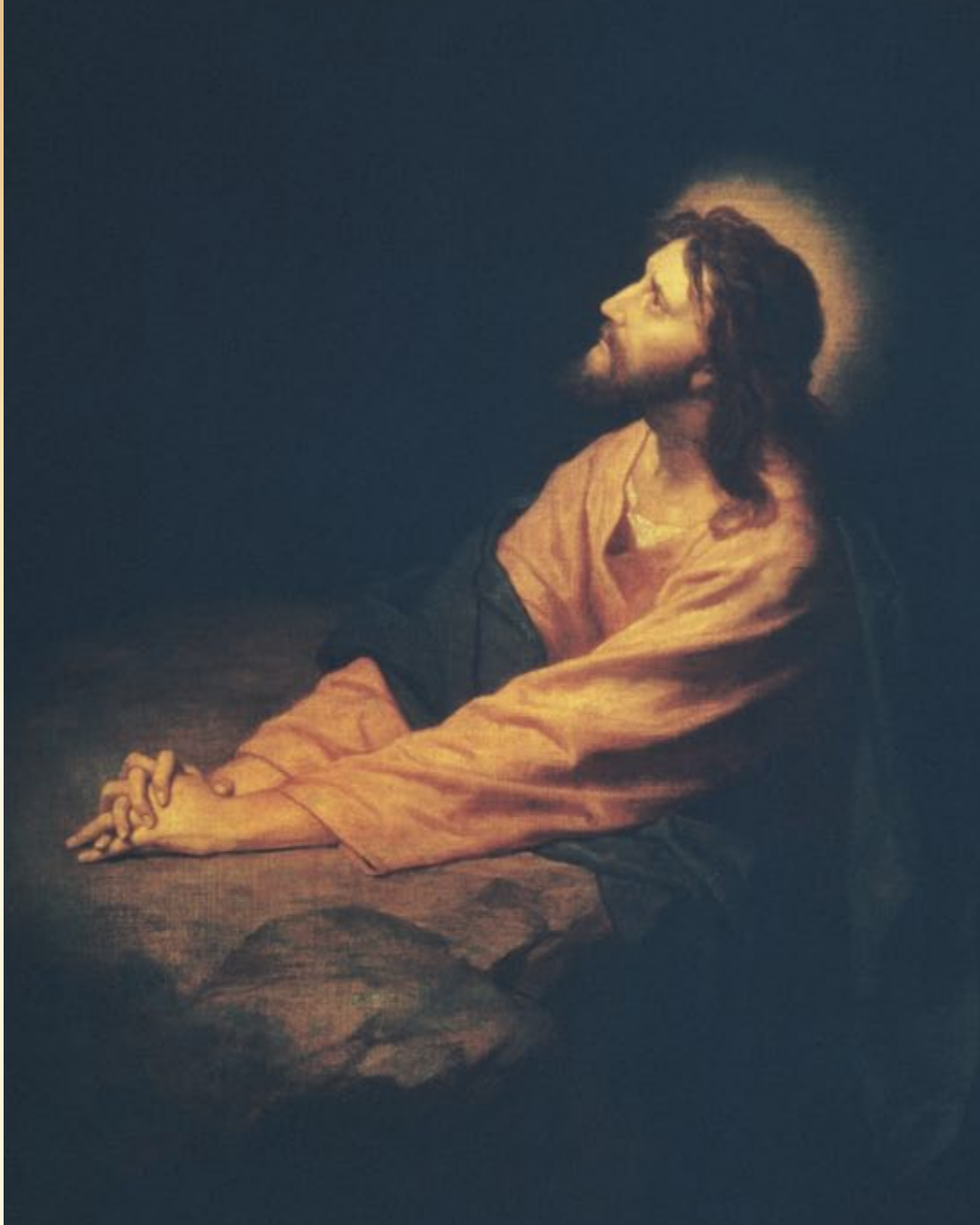
20:77, 79). Glābēja atcerēšanās noteikti ietver Viņa veiktās Izpirkšanas atcerēšanos, ko simboliski pārstāv maize un ūdens kā Viņa ciešanu un nāves simboli. Mēs nekad nedrīkstam aizmirst, ko Viņš ir izdarījis mūsu labā, jo bez Viņa Izpirkšanas un Augšāmcelšanās

dzīvei nebūtu nozīmes. Taču Viņa Izpirkšanas un Augšāmcelšanās dēļ mūsu dzīvei ir dotas mūžīgas, dievišķas iespējas.

Es vēlos sīkāk apskatīt trīs aspektus, ko nozīmē „vienmēr atcerēties Viņu”:

pirmais, tiekties pēc Viņa gribas uzzināšanas un dzīvošanas pēc tās; otrais, atpazīt un uzņemties atbildību Kristus priekšā par katru domu, vārdu un rīcību; un trešais, dzīvot ar ticību un bez bailēm, lai mēs vienmēr varētu raudzīties uz Glābēju, lai gūtu mums nepieciešamo palīdzību.

Mēs varam izvirzīt Kristu savas dzīves centrā un kļūt vienoti ar Viņu, kā Viņš ir vienots ar Tēvu. Mēs varam sākt ar visa izsvītrošanu no savas dzīves saraksta un tad likt visu atpakaļ prioritārā secībā, Glābēju izvirzot centrā.

1. Tiekies pēc Kristus gribas uzzināšanas un dzīvošanas pēc tās, kā Viņš tiecās pēc Tēva gribas.

Svētā Vakarēdiena maizes svētīšana uzliek mums saistības piekrist pieņemt Dēla Vārdu „un vienmēr atcerēties Viņu, un pildīt Viņa baušļus, kurus Viņš [mums] ir devis” (M&D 20:77). Vēl mēs varam lasīt šo derību tā — „vienmēr atcerēties Viņu, *lai* [pildītu] Viņa baušļus.” Tieši tā Viņš vienmēr atcerējās Tēvu. Kā Viņš teica: „Es no Sevis nespēju darīt nekā. Kā Es dzirdu, tā Es spriežu, un Mans spriedums ir taisns, jo Es nemeklēju Savu gribu,

bet Tā gribu, kas Mani ir sūtījis” (Jāņa 5:30).

Jēzus sasniedza pilnīgu vienotību ar Tēvu, pakļaujot Sevi — gan ķermeni, gan garu — Tēva gribai. Attiecinot uz Savu Tēvu, Jēzus teica: „Kas Viņam labpatīk, to Es daru vienumēr” (Jāņa 8:29). Tāpēc, ka tā bija Tēva griba, Jēzus pakļāvās līdz pat nāvei, „un Dēla griba [saplūda] Tēva gribā” (Mosijas 15:7). Viņa koncentrēšanās uz Tēvu ir viens no galvenajiem iemesliem, kāpēc Jēzus kalpošanai piemita tāda skaidrība un spēks.

Tādā pat veidā jūs un es varam nostādīt Kristu savas dzīves centrā un kļūt viens

ar Viņu, kā Viņš ir viens ar Tēvu (skat. Jāņa 17:20–23). Mēs varam sākt ar visa izsvītrošanu no savas dzīves saraksta un tad likt visu atpakaļ prioritārā secībā, Glābēju izvirzot centrā. Pirmkārt, mums vajadzētu likt atpakaļ to, kas dod iespēju vienmēr atcerēties Viņu — bieža lūgšana un Rakstu studēšana, apustuļu mācību rūpīga studēšana, iknedēļas sagatavošanās, lai cienīgi pieņemtu Svēto Vakarēdienu, svētdienas dievkalpojumi, un tā pierakstīšana un atcerēšanās, ko Gars un pieredze mums māca par mācekļību.

Jūsu prātā var nākt citas lietas, kas jums ir īpaši noderīgas šajā dzīves posmā. Kad mēs atvēlam pietiekami daudz laika un līdzekļu šiem jautājumiem, pievēršot savu dzīvi Kristum, mēs varam sākt pievienot citus pienākumus un noderīgas lietas, tādas kā izglītība un ģimenes pienākumi. Tādā veidā no mūsu dzīves pašu svarīgāko neizstums tas, kas ir tikai labs, un mazāk vērtīgas lietas ieņems zemāku prioritāti vai pavisam izzudīs.

Es atzīstu, ka mūsu gribas pieskaņošana Jēzus Kristus gribai, kā Viņš pieskaņoja Savu gribu Tēva gribai, nav kaut kas viegli sasniedzams. Prezidents Brigams Jangs (1801–1877) ar izpratni runāja par mūsu uzdevumu, kad viņš teica:

„Pēc visa, kas ir teikts un darīts, pēc tam, kad Viņš bija vadījis šos ļaudis tik ilgi, vai jūs nesaskatāt, ka tur pastāv uzticības trūkums mūsu Dievam? Vai jūs varat saskatīt to sevī? Jūs varētu vaicāt: „[Brāli] Brigam, vai tu saskati to sevī?” Es saskatu, es varu redzēt, ka man vēl zināmā mērā pietrūkst pārliecības Viņā, kuram es ticu. — Kāpēc? Tāpēc, ka man nav spēka krišanas seku dēļ, kas nākušas pār mani. . . .

. . . Reizēm manī kaut kas rosās, kas ievērojami novelk robežšķautni starp manām interesēm un mana Debesu Tēva interesēm;

kaut kas, kas padara manas intereses un mana Debesu Tēva intereses ne pilnīgi vienotas.

Es zinu, ka mums vajadzētu sajust un saprast, tik, cik tas ir iespējams, tik, cik mūsu kristī dabā to mums ļaus, tik, cik daudz ticības un zināšanu mēs varam gūt, lai saprastu paši, ka Dieva, kuram mēs kalpojam, intereses ir mūsu intereses un ka mums nav citu interešu ne laikā, ne mūžībā.”¹

Lai arī tas varētu nebūt viegli, mēs varam pastāvīgi virzīties uz priekšu ar ticību Tam Kungam. Es varu apliecināt, ka laika gaitā pieaug mūsu vēlēšanās un spējas vienmēr atcerēties Glābēju un sekot Viņam. Mums vajadzētu pacietīgi strādāt šī mērķa labā un vienmēr lūgt pēc mums nepieciešamās izpratnes un dievišķās palīdzības. Nefijs deva padomu: „Es saku jums, ka jums būs vienmēr lūgt un nepagurt, lai jūs nedarītu nevienu darbu Tam Kungam, ja vispirms neesat lūguši Tēvam Kristus Vārdā, lai Viņš iesvētītu tavu darbu tev, lai tavs darbs varētu būt tavas dvēseles labumam” (2. Nefija 32:9).

Es biju liecinieks šāda veida lūgšanas piemēram, kad mēs ar elderu Dalinu H. Oukšu no Divpadsmīt apustuļu kvoruma bijām nozīmēti noturēt videokonferences interviju ar kādu pāri no citas valsts. Neilgi pirms došanās studijā es vēlreiz pārskatīju informāciju, ko mēs bijām ieguvuši par šo pāri, un es domāju, ka esmu gatavs intervijai. Dažas minūtes pirms noteiktā laika es ieraudzīju elderu Oukšu sēžam ar noliektu galvu. Pēc brīža viņš pacēla savu galvu un teica: „Es nupat pabeidzu savu lūgšanu, sagatavojoties šai intervijai. Mums būs vajadzīga izpratnes dāvana.” Viņš nebija izturējies nevērīgi pret vissvarīgāko sagatavošanos — lūgšanu, lai iesvētītu mūsu veikumu mūsu labumam un Tā Kunga slāvai.

*Lai arī kur mums
dzīvē „izdotos
tikt cauri sveikā”
vai paslēpt kaut
ko no citiem
cilvēkiem, mums
joprojām pienāks
tā nenovēršamā
diena, kad mēs
tiksim pacelti
Jēzus Kristus
priekšā, kurš ir
tīras un pilnīgas
taisnības Dievs.*

2. Sagatavoties atbildēt Kristum par katru domu, vārdu un rīcību.

Rakstos ir skaidri teikts, ka būs lielā tiesas diena, kad Tas Kungs stāvēs, lai tiesātu tautas (skat. 3. Nefijs 27:16), un ka katrs celis lieksies un katra mēle atzīsies, ka Viņš ir Kristus (skat. Romiešiem 14:11; Mosijas 27:31; M&D 76:110). Šo tiesu ir aprakstījis Alma Mormona Grāmatā:

„Jo mūsu vārdi mūs notiesās, jā, visi mūsu darbi notiesās mūs; mēs netiksim atrasti ne-aptraipīti; un mūsu domas arī notiesās mūs; un šādā drausmīgā stāvoklī mēs neuzdrīkstēsimies paraudzīties uz mūsu Dievu; un mēs būtu priecīgi, ja mēs varētu pavēlēt klintīm un kalniem krist pār mums, lai apslēptu mūs no Viņa vaiga.

Bet tas nevar būt; mums ir jānāk un jāstāv Viņa priekšā Viņa godībā un Viņa spēkā, un

Viņa varā, varenībā un kundzībā, un jāatzīst sev par mūžīgu kaunu, ka visi Viņa sodi ir taisnīgi; ka Viņš ir taisns visos Savos darbos, un ka Viņš ir žēlīgs pret cilvēku bērniem, un ka Viņam ir visa vara izglābt katru cilvēku, kas tic Viņa Vārdam un nes grēku nožēlošanai atbilstošu augli” (Almas 12:14–15).

Kad Glābējs definēja Savu evaņģēliju, šī tiesa bija būtiska tā daļa. Viņš teica:

„Lūk, Es devu jums Savu evaņģēliju, un tas ir evaņģēlijs, kas Man jums jādod — ka Es nācu pasaulē, lai darītu Sava Tēva gribu, tāpēc ka Mans Tēvs Mani sūtīja.

Un Mans Tēvs sūtīja Mani, lai Es varētu tikt pacelts pie krusta; un, pēc tam, kad Es biju ticis pacelts pie krusta, lai Es varētu saistīt visus cilvēkus pie Sevis, lai, kā Es tiku cilvēku pacelts, tāpat arī cilvēki tiktu Tēva pacelti, lai

stātos Manā priekšā, lai tiktu tiesāti par saviem darbiem, vai tie būtu labi vai ļauni —

un šī iemesla dēļ Es esmu ticis pacelts; tādēļ, saskaņā ar Tēva spēku, Es saistišu visus cilvēkus pie Sevis, lai tie varētu tikt tiesāti atbilstoši saviem darbiem” (3. Nefijs 27:13–15).

Tikt „[paceltam] pie krusta”, protams, ir simboliski vārdi, kas norāda uz Jēzus Kristus veikto Izpirkšanu, ar ko Viņš apmierināja prasības, kas taisnībai varētu būt pret katru no mums. Citiem vārdiem, ar Savām ciešanām un nāvi Ģetzemanē un Golgātā Viņš samaksāja par visu, ko taisnība varētu prasīt no mums par mūsu grēkiem. Tādēļ Viņš stāv taisnības vietā un ir taisnības iemiesojums. Tāpat kā Dievs ir mīlestība, Dievs ir arī taisnība. Mūsu parādi un saistības tagad ir pret Jēzu Kristu. Tādējādi Viņam ir tiesības mūs tiesāt.

Šī tiesa, Viņš saka, pamatosies uz mūsu darbiem. Viņa evaņģēlija īpaši „labās vēstis” ir tādas, ka Viņš piedāvā piedošanas dāvanu, ja mēs nožēlojam savus grēkus. Tādēļ, ja mūsu darbi ietver grēku nožēlošanu, Viņš piedod mūsu grēkus un kļūdas. Ja mēs noraidām piedošanas dāvanu, atsakoties nožēlot grēkus, tad tiek piemēroti taisnības, kuru Viņš tagad pārstāv, sodi. Viņš teica: „Jo lūk, Es, Dievs, esmu izcietis tās par visiem, lai viņi varētu neciest, ja tie nožēlos grēkus; bet, ja viņi nenožēlos grēkus, viņiem nāksies ciest tāpat kā Man” (M&D 19:16–17).

Vienmēr atcerēties Viņu tādēļ nozīmē, ka mēs vienmēr atceramies, ka Viņam nekas nav apslēpts. Nav tādas daļas mūsu dzīvē, vai tā būtu rīcība, vārds vai pat doma, kas nav zināma Tēvam un Dēlam. Neviena norakstīšana eksāmenā, neviens zagšanas gadījums veikalā, neviena miesaskārīga fantāzija vai ļaunās tai un nekādi meli netiek palaisti garām, nepaliek neievēroti vai apslēpti, un netiek aizmirsti. Lai arī kur mums dzīvē „izdotos tikt cauri sveikā” vai paslēpt kaut ko no citiem cilvēkiem, mums joprojām pienāks tā nenovēršamā diena, kad mēs tiksim pacelti Jēzus Kristus priekšā, kurš ir tīras un pilnīgas taisnības Dievs.

Šī īstenība ir mani dažādos brīžos skubinājusi vai nu nožēlot grēkus, vai pavisam izvairīties no grēka. Reiz saistībā

ar kādas mājas pārdošanu dokumentos bija kļūda, un es atklāju, ka biju nokļuvis stāvoklī, kur man bija likumīgas tiesības saņemt vairāk naudas no pircēja. Mans nekustamo īpašumu aģents man vaicāja, vai es vēlos paturēt naudu, jo man bija tiesības to darīt. Es padomāju par tikšanos ar To Kungu, taisnības iemiesojumu un to, ka cenšos paskaidrot Viņam, ka man bija likumīgas tiesības gūt labumu no pircēja viņa kļūdas dēļ. Es nespēju saskatīt, ka būtu tajā brīdī ļoti pārliecinošs, jo īpaši tāpēc, ka es, droši vien, tajā pat laikā lūgtu pēc žēlastības sev. Es zināju, ka nevarētu ar sevi sadzīvot, ja būtu tik negodīgs, ka paturētu naudu. Es atbildēju aģentam, ka mēs paliksim pie vienošanās, kā mēs to sapratām sākotnēji. Tas, ka man attiecībā uz šo darījumu nekas nav jānožēlo, man ir daudz svarīgāk nekā jebkura naudas summa.

Jaunībā es reiz biju zināmā mērā nolaidīgs, kas radīja nelielu savainojumu vienam no maniem brāļiem. Tajā laikā es neatzinu savā muļķībā, un neviens nekad neuzzināja par manu lomu šajā atgadījumā. Vairākus gadus vēlāk es lūdzu, lai Dievs man atklātu jebko manā dzīvē, ko nepieciešams labot, lai es varētu vairāk tuvoties Viņam, un manā prātā nāca šis atgadījums. Es par to biju aizmirsis, taču Gars man čukstēja, ka tas ir neatrisināts pārkāpums, kurā man nepieciešams atzīties. Es piezvanīju savam brālim, atvainojos un lūdzu viņa piedošanu, ko viņš nekavējoties un devīgi piedeva. Mans apkaunojums un nožēla būtu bijusi mazāka, ja es būtu atvainojies tad, kad atgadījums notika.

Man tas šķiet interesanti un nozīmīgi, ka Tas Kungs nav aizmirsis par notikumu tālā pagātnē, ko pat es biju aizmirsis. Grēki neatrisinās paši no sevis vai vienkārši neizzūd. Mūžības skatījumā grēki netiek „paslaucīti zem paklāja”. Tos ir jāatrisina, un brīnišķīgi ir tas, ka, pateicoties Glābēja Izpirkšanas labvēlībai, tos var atrisināt daudz laimīgākā un mazāk sāpīgā veidā, nekā tad, ja tieši tiktu apmierinātas taisnības prasības.

Mums vajadzētu arī smelties drosmi, domājot par tiesu, kurā nekas nepaliek neievērots, jo tas nozīmē arī to, ka nekad netiek aizmirsta neviena paklausīga rīcība, laipnība un labie darbi, lai cik mazi tie būtu, un netiek aizturēta neviena atbilstošā svētība.

*Mēs zinām, ka
izaicinājumi, vil-
šanās un bēdas
nāks atšķirīgos
veidos pie katra
no mums, bet
mēs arī zinām,
ka galu galā,
pateicoties mūsu
dievišķajam
Aizstāvim, visas
lietas var darbo-
ties kopā mūsu
labumam.*

3. Nebaidīties un raudzīties uz Glābēju pēc palīdzības.

Atjaunošanas pirmajās dienās Jēzus deva padomu un mierināja Džozefu Smitu un Oliveru Kauderiju, kuri strādāja pie Mormona Grāmatas tulkošanas un kuriem drīz tika piešķirta priesterība. Tajā laikā Džozefs bija 23 gadus vecs, bet Oliveri — 22. Vajāšanas un citi šķēršļi atgadījās bieži, iespējams, tie bija pastāvīgi. Šajos apstākļos 1829. gada aprīlī Tas Kungs uz viņiem runāja šos vārdus:

„Tādēļ, nebīsties, mazais ganāmpulciņ, dari labu; lai zeme un elle apvienojas pret jums, jo, ja jūs esat celti uz Manas klints, tie nevar uzvarēt.

Lūk, Es jūs nenosodu; ejiet savus ceļus un negrēkojiet vairs; izpildiet prātīgi to darbu, ko Es esmu pavēlējis jums.

Griezieties pie Manis katrā domā, nešaubieties, nebaidieties.

Lūk, brūces, kas caurdurtas Manos sānos, un arī naglu rētas Manās rokās un kājās; esiet uzticīgi, turiet Manas pavēles, un jūs iemantosit Debesu valstību. Āmen” (M&D 6:34–37).

Vēršanās pie Glābēja katrā domā, protams, ir vēl viens veids, kā teikt: „Vienmēr atcerieties Viņu”. To darot, mums nevajag šaubīties vai baidīties. Glābējs atgādina Džozefam un Oliveram, kā Viņš atgādina mums, ka, pateicoties Viņa veiktajai Izpirkšanai, Viņam ir dota visa vara Debesīs un virs Zemes (skat. Mateja 28:18), un Viņš gan spēj, gan vēlas mūs aizsargāt un palīdzēt mūsu vajadzībās. Mums tikai vajag būt uzticīgiem, un mēs varam nešaubīgi paļauties uz Viņu.

Pirms šīs mierinošās atklāsmes, ko saņēma Džozefs un Oliveri, pravietis izcieta rūgtu un sāpīgu pieredzi, kas viņam mācīja vērsties pie Glābēja un nebaidīties no cilvēku viedokļiem, spiediena un draudiem.

1828. gada jūnijā Harmonijā, Pensilvānijā, Džozefs atļāva Martinam Herisam paņemt Mormona Grāmatas manuskripta pirmās 116 lappuses, lai tās parādītu ģimenes locekļiem Palmīrā, Ņujorkā. Kad Martins tās neatdeva, kā bija solījis, noraizējies Džozefs ar pasta ratiem brauca uz savu vecāku mājām Mančestras rajonā, Ņujorkas štatā. Pravietis nekavējoties lūdza Martinu ierasties. Kad Martins ieradās, viņš atzina, ka viņam nav manuskripta un viņš nezina, kur tas ir.

Džozefs izsauca: „Ak! Mans Dievs, mans Dievs. . . . Viss ir zudis, zudis. Ko lai es daru? Es esmu grēkojis. Tas biju es, kurš izsauca Dieva dusmas, lūdzot Viņam to, ko man nebija tiesību lūgt. . . . Ak, kādu rājienu es esmu pelnījis no Visuaugstā Dieva eņģeļa?”

Nākamajā dienā pravietis atgriezās Harmonijā. Nokļuvis tur, viņš teica: „Es sāku pazemoties Tā Kunga priekšā dedzīgā lūgšanā . . . un, ja vien tas būtu iespējams, varētu iegūt Viņa žēlastību un saņemt piedošanu par visu, ko es esmu izdarījis pretēji Viņa gribai.”²

Pēc tam, kad Tas Kungs vairākas reizes bija norājis pravieti par to, ka viņš no cilvēka bija baidījies vairāk nekā no Dieva, Viņš teica viņam:

„Lūk, tu esi Džozefs un tu tiki izvēlēts darīt Tā Kunga darbu, bet pārkāpuma dēļ, ja tu neuzmanīsies, tu kritīsi.

Bet atceries, Dievs ir žēlsirdīgs; tādēļ nožēlo to, ko tu esi darijis, kas ir pretrunā ar to pavēli, ko Es tev devu, un tu joprojām esi izraudzīts un atkal tiec aicināts pie darba” (M&D 3:9–10).

„Uz laiku Tas Kungs paņēma no Džozefa Urīmu un Tumīmu un plāksnes. Bet drīz vien viņš šīs lietas atguva. „Eņģelis liksmoja, kad viņš man atdeva Urīmu un Tumīmu,” pravietis atminējās, „un teica, ka Dievs bija apmierināts ar manu uzticību un pazemību, un mīlēja mani par manu pacietību un uzcītību lūgšanās, kurām es biju nodevis tik cītīgi, ka . . . varēju atkal atgriezties pie tulkošanas darba.” Turpinot lielo, viņam uzticēto darbu, Džozefu tagad stiprināja jaukās sajūtas, kuras sniedz Tā Kunga

piedošana un atjaunotā apņemšanās pildīt Viņa gribu.”³

Pravieša apņemšanās paļauties uz Dievu un nebaidīties no tā, ko cilvēks var darīt, pēc šīs pieredzes kļuva stingra. Pēc tam viņa dzīve bija spožs piemērs tam, ko nozīmē atcerēties Kristu, paļaujoties uz Viņa spēku un žēlastību. Laikā, kad Džozefs bija ieslodzīts cietumā Libertī, Misūri štatā, ļoti grūtos un smagos apstākļos, viņš pauda šo izpratni šādiem vārdiem:

„Jūs zināt, brāļi, ka ļoti lielam kuģim ļoti daudz labuma vētras laikā dod ļoti mazs stūres rats, turot to pret vēju un viļņiem.

Tādēļ, dārgi mīļotie brāļi, darīsim priecīgi visu, kas ir mūsu spēkos; un tad lai mēs varētu stāvēt mierīgi, ar pilnīgu pārliecību, lai redzētu Dieva glābšanu un kā Viņa elkoni tiks atsegts” (M&D 123:16–17).

Īsi sakot, „vienmēr atcerēties Viņu” nozīmē, ka mēs nedzīvojam savu dzīvi bailēs. Mēs zinām, ka izaicinājumi, vilšanās un bēdas nāks atšķirīgos veidos pie katra no mums, bet mēs arī zinām, ka galu galā, pateicoties mūsu dievišķajam Aizstāvim, visas lietas var darboties kopā mūsu labumam (skat. M&D 90:24; 98:3). Tā bija ticība, ko tik vienkārši izteica prezidents Gordons B. Hinklijs (1910–2008), kad viņš mēdza teikt: „Viss nokārtosies.”⁴ Ja mēs vienmēr atceramies Glābēju, mēs varam „priecīgi darīt visu, kas ir mūsu spēkos”, esot pārliecināti, ka mūs atbalstīs Viņa spēks un mīlestība pret mums.

Kaut mēs vienmēr atcerētos Viņu — „lai Viņa Gars varētu vienmēr būt ar [mums]” (M&D 20:77). Es sniedzu savu liecību par Jēzus Kristus Izpiršanas spēku. Es sniedzu liecību par dzīvā, augšāmceltā Kunga realitāti. Es sniedzu liecību par Tēva un Dēla bezgalīgo un personīgo mīlestību pret katru no mums, un es lūdzu, lai mēs dzīvotu, pastāvīgi atceroties šo mīlestību visās tās izpausmēs. ■

No runas, kas tika teikta Idaho Brigama Janga universitātē 2009. gada 27. janvārī. Lai runu noklausītos angļu valodā, dodieties uz web.byui.edu/devotionalsandsspeeches/default.aspx.

ATSAUCES

1. Brigams Jangs, „Discourse”, *Deseret News*, 1856. g. 10. sept., 212. lpp.
2. Skat. *Teachings of Presidents of the Church: Joseph Smith* (2007), 69., 71. lpp.
3. *Teachings: Joseph Smith*, 71. lpp.
4. Skat. Džefrijs R. Holands, „President Gordon B. Hinckley: Stalwart and Brave He Stands”, *Liahona*, 1995. g. jūnija ipašais izdevums, 6. lpp.

Rebeka Sveina Viljamsa:

NELOKĀMI UN NESATRICINĀMI

RIČARDA HALA ZĪMĒJUMI

Neskatoties uz viņas ģimenes naidīgo noskaņojumu pret Baznīcu, šī agrīnā pievērstā palika uzticīga un ziedojusies Tā Kunga darbam.

Dženisa Lina Džonsone

1834. gada jūnijā jauna māte, kurai tēvs atņēma mantošanas tiesības, uzrakstīja drosmīgu un aizkustinošu vēstuli, kurā dalījās savā pārliecībā par Atjaunošanu. Kaut arī Rebeka Sveina Viljamsa droši vien zināja, ka viņas perspektīvas mainīt sava tēva lēmumu ir pavisam vājas, viņa tomēr palika stingra savos uzskatos, neskatoties uz draudošajām sekām. Viņa paziņoja savam tēvam Īzākam, ka Mormona Grāmata un Baznīca ir patiesa, tieši kā to aprakstīja pravietis Džozefs Smits, un ka viņa bija dzirdējusi Trīs lieciniekus „paziņojam publiskā sapulcē, ka viņi redzēja svētu eņģeli, kurš nolaidās no debesīm un atnesa plāksnes, un nolika tās viņu acu priekšā”.¹

Rebekas liecība ir aizkustinoša ne tikai tās spēka dēļ, bet arī tās nesatricināmības un viņas nelokāmās gribas dēļ. Neskatoties uz to, ka tēvs

noraidīja viņu un to, ka viņas vīrs Frederiks G. Viljamss uz laiku kļuva neapmierināts ar Baznīcu, Rebeka nekad neļāva sev šaubīties. Nenogurstoša un nelokāma, Rebeka ir par paraugu mums šodien, kā mēs varam palikt stingri un nesatricināmi, saskaroties ar dzīves grūtākajiem izaicinājumiem, pat tad, ja mūsu tuvākie cilvēki, iespējams, noraidītu mūsu ticību un nicinoši pret mums izturētos.

Pievēršana Baznīcai

Dzimusi Pensilvānijā, ASV, 1798. gadā, Rebeka Sveina bija jaunākā no desmit bērniem.² Aptuveni deviņu gadu vecumā viņas ģimene pārcēlās uz Niagāru blakus Savienoto Valstu un Kanādas robežai. Viņi dzīvoja tik tuvu Fortniagārai, ka spēja sadzirdēt apšaudi, kas notika 1812. gada kara laikā, kad norisinājās uzbrukums fortam. Pat būdama jauna meitene,

Rebeka izrādīja savu drosmi. Reiz, viena pati ejot caur mežu, viņa uz takas uzdūrās lācim aci pret aci. Viņai rokā bija saulesargs, ko viņa vairākas reizes atvēra un aizvēra lācim sejā, un tas aizbēga.³

Kad Rebekai bija 17 gadi, viņa šķērsoja Ontārio ezeru, lai apciemotu savu māsu, kura dzīvoja Detroitā. Ceļojuma laikā viņa satika garā auguma, tumšacaino kuģa loci Frederiku Greindžeru Viljamsu. Viņu biežo tikšanos rezultātā pieķeršanās ātri vien pārauga mīlestībā, un viņi apprecējās 1815. gada nogalē. Viljamsu ģimene dzīvoja vairākās vietās Lielajā rietumu rezervātā Ohaio štatā, ASV, pirms beidzot ap 1828. gadu apmetās Kērtlandē. Viņas vīrs sāka darboties medicīnas jomā un kļuva diezgan labi pazīstams savu spēju dēļ, un Rebeka iemācījās viņam palīdzēt procedūru laikā. Viņiem bija četri bērni.

1830. gada rudenī Kērtlandē ieradās pirmie mormoņu misionāri. Rebeka klausījās viņos ar interesi un

apmeklēja visas misionāru sapulces; viņa pat atveda uz tām savus bērnus. Frederiks apmeklēja tik bieži, cik viņam to atļāva viņa mediķa profesija. Viņi abi studēja, pārrunāja un mācījās kopā, taču Frederiks bija mazāk pārliecināts saistību ievērošanā. Tajā pašā laikā Rebeka pārliecinājās par evaņģēlija patiesumu.

Ģimenes biogrāfs vēlāk aprakstīja Rebeku kā līdzīgu Ievai Ēdenes dārzā: viņa bija „pirmā, kas saskatīja nepieciešamību” kļūt par pilntiesīgu evaņģēlija derības locekli.⁴ Viņa tika kristīta 1830. gada oktobrī.

Frederiks joprojām šaubījās. Dažreiz viņš vēlējās pamest Baznīcu, tomēr nespēja, jo jutās piesaistīts tai svētajai, jaunajai Svēto Rakstu grāmatai — Mormona Grāmatai. Garam turpinot darboties viņā, viņš atpazīna evaņģēlija patiesumu un sekoja Rebekas piemēram, tiekot kristīts.

Uzticīga kalpošana

Baznīcai ātri ieņemot centrālo vietu Frederika un Rebekas dzīvē, tās ietekme uz viņu ģimeni bija tūlītēja. Uzreiz pēc savām kristībām un konfirmācijas Frederiks tika ordinēts par elderi. Jau nākamajā dienā viņš ar entuziasmu pieņēma uzdevumu uz pāris nedēļām doties misijā kopā ar Oliveru Kauderiju. Viņi sagaidīja, ka misija ilgs trīs nedēļas; īstenībā tas kļuva par 10 mēnešu ceļojumu uz Mīsūri. Viņa ilgā prombūtne no mājām Rebekai bija pirmais no daudzajiem šāda veida periodiem. Frederiks bieži vien bija prom no mājām savu misionāra pūliņu un aicinājuma dēļ Augstākajā Prezidijā. Rebeka, līdzīgi daudzām agrīnajām mormoņu sievietēm, pavadīja daudzus

mēnešus, rūpējoties par māju un audzinot bērnus bez sava vīra palīdzības.

Neskatoties uz to, Rebeka palika uzticīga un kalpoja labprātīgi. Praviētis Džozefs Smits un viņa ģimene uz laiku apmetās Viljamsu ģimenes mājās, kad Smitu ģimene pirmo reizi pārcēlās uz Kērtlandi. Rebeka palika lojāla pret pravieti un viņa ģimeni, rūpējoties par viņiem grūtā laikā. Reiz sanāca pūlis, kuri meklēja Džozefu, un aplenca māju. Rebeka ietērpa Džozefu savā cepurē un apmetnī. Džozefam izdevās pamest māju un, izejot cauri pūlim, nokļūt drošībā.

1832. gada martā Rebeka atkal sniedza pravietim nenovērtējamu palīdzību, kad pūlis ielauzās Džona Džonsona lauku mājās Hiremā, Ohaio štatā, un vardarbīgi uzbruka Džozefam Smitam un Sidnijam Rigdonam. Pēc Sidnija piekaušanas līdz samaņas zaudēšanai un mēģinājuma piedzirdīt Džozefu ar indi, pūlis nosmērēja pravieti ar darvu un apklāja ar spalvām. Kad Emma Smita ieraudzīja savu vīru, viņa nodomāja, ka darva ir asinis, un noģība.⁵ Rebeka un Frederiks visu nakti pavadīja, lobot darvu no Džozefa asiņojošā un savainotā ķermeņa un rūpējoties par Smitu bērniem. Viņu palīdzība šajā briesmu brīdī bija ļoti nodrīga, jo Džozefs spēja rast spēkus, lai nākamajā rītā sludinātu.

Pārliecināta dalīšanās evaņģēlijā

Viena no Rebekas vislielākajām cerībām bija, lai viņas ģimene, it īpaši viņas tēvs, pieņemtu atjaunoto evaņģēliju un saņemtu ticības iepriecināšas svētības. Viņa, līdzīgi Lehijam, bija nobaudījusi Dieva mīlestību un vēlējās ar to dalīties ar saviem tuviniekiem

(skat. 1. Nefija 8:12). Ņemot šo vērā, Rebeka dedzīgi rakstīja savai ģimenei par savu pievēršanu un liecību, un par lielo prieku, ko viņa sajuta kā Baznīcas locekle.

Taču Rebekas pievēršana saniknoja viņas tēvu. Savā īsajā un kodolīgajā atbildē viņš pieprasīja, lai viņa pamestu Baznīcu. Tomēr Rebeka neļāva sevi ietekmēt. Viņas atbilde bija, kā to apraksta kāds ģimenes vēsturnieks, ka „viņa bija pārliecināta par mormoņu mācību patiesumu vairāk nekā jebkad agrāk” un pievienoja savu spēcīgo liecību.⁶ Viņai par nožēlu šī vēstule neradīja tos rezultātus, uz kuriem viņa cerēja. Viņas tēvs draudēja atteikties no viņas un zvērēja pilnībā pārtraukt ar viņu sazināties, ja viņa nepametīs Baznīcu.

Tomēr Rebeka joprojām nepiekāpās un turpināja dalīties evaņģēlijā. 1834. gadā viņa uzrakstīja vēl vienu vēstuli — kas vienīgā ir saglabājusies — savam tēvam, atklājot savas ticības dziļumu un sāpes, ko viņa izjuta par viņa pilnīgo atteikšanos no mormoņu ticības.

Viņas tēvs bija izlasījis avīžu rakstus, kuros bija izteikta barga kritika pret Baznīcu, it īpaši par Mormona Grāmatu un Trīs liecinieku liecību, un mēģināja atrunāt Rebeku no šiem uzskatiem.

„Man tas sagādā sāpes dzirdēt, ka tavs prāts ir tik ļoti sabojāts par Mormona Grāmatu”, viņa rakstīja. Citējot Svēto Rakstu pantus no Mormona Grāmatas un Džozefa Smita jaunajām atklāsmēm, Rebeka dalījās savā liecībā par Mormona Grāmatu. Viņa arī paskaidroja, ka grāmata saturēja pravietojumu par to, ka tiks izvēlēti trīs grāmatas liecinieki. Par pierādījumu

viņa citēja seno pravieti Eteru, kurš teica, ka „no triju liecinieku mutes” tiks apstiprināts šis grāmatas patiesums (Etera 5:4).⁷

Tad Rebeka aprakstīja, kā viņa personīgi bija redzējusi Trīs lieciniekus — Deividu Vitmeru, Martinu Herisu un Oliveru Kauderiju — un dzirdējusi viņus liecinām par to, ka viņi bija redzējuši eņģeli un zelta plāksnes. Pēc tam, kad viņa bija aizstāvējusi viņu liecības un raksturu, Rebeka mudināja savu tēvu turpināt pētīt šo darbu. Jo, kā viņa rakstīja savam tēvam, ja „tu un māte zinātu par šī darba apstākļiem, kā mēs tos zinām, es esmu pārliecināta, ka tu tam ticētu”.⁸

Atbalsojot Moronija solījumu, kas atrodas Mormona Grāmatas beigās, Rebeka lūdās, lai viņas ģimene lūgtu Dievu, lai „Viņš apgaismotu [viņu] prātus patiesības zināšanā”. Un tad viņa plānoja nosūtīt misionāru, kurš „spētu mācīt evaņģēliju tā, kā tas ir Jēzū”, lai vairāk viņiem palīdzētu.⁹ Galu galā viņas tēvs neatsaucās uz viņas aicinājumiem.

Pat viņas brālim Džonam — ar kuru Rebekai bija īpaši labas attiecības — rakstītās vēstules tika neatvērtas viņai atsūtītas atpakaļ. Vienas atpakaļ atsūtītās vēstules aizmugurē Džons bija uzrakstījis: „Tēvs aizliedz man lasīt tavas vēstules vai rakstīt tev. Uzredzēšanos, un lai Dievs Tevi svētī vienmēr. Tavs brālis Džons.”¹⁰

Tomēr Rebekas misionāru pūliņi bija veiksmīgi ar viņas vecāko māsu Sāru Sveinu Klārku. Sāra pievienojās Baznīcai

Mičiganā 1832. gadā. Sāras meitas arī pievienojās Baznīcai un bija uzticīgas visu savu dzīvi.

Uzticība līdz galam

Neskatoties uz sirdssāpēm, ko Rebeka izjuta par sava tēva izvēlēm, viņa joprojām mīlēja viņu. Viņa rakstīja: „Mana sirds bēdājas par manām laicīgajām attiecībām. . . . Es lūdzu, lai Tas Kungs mierinātu Tevi tavās pēdējās dienās ar savu Svēto Garu un lai tās ir Tavas labākās dienas. . . . Es ceru, ka Tavs prāts tiks nomierināts attiecībā uz šo darbu. Esi drošs, ka mēs jutāties pilnīgi pārliecināti, zinot, ka Tas Kungs vada šo darbu.”¹¹

Rebekai bija jācinās ne tikai ar sava tēva neticību, bet arī ar sava vīra ticības problēmām. 1837. un 1838. gadā viņas vīrs Frederiks, toreiz Augstākā Prezidija loceklis, vairākkārtīgi bija nesaskaņās ar citiem Baznīcas vadītājiem. Viņš uz laiku pat pameta Baznīcu un tika izslēgts no tās. Tomēr neilgi pēc tam Frederiks pazemojās, no jauna pievienojās Baznīcai un nomira, būdams pilntiesīgs tās loceklis. Mums nav ziņu par Rebekas

jūtām tajā laikā, taču viņa nenožēloja savu lojalitāti pret svētajiem un palika uzticīga.

Kad baumas par Frederika domstarpībām sasniedz Rebekas tēvu Īzāku Ņujorkā, viņš cerēja, ka Rebeka arī atsacīsies no ticības. Taču Rebeka aizsūtīja viņam vēstuli, kurā parādīja savu nepārtraukto uzticību. Pēc viņas atbildes vēstules izlasīšanas, Īzāks lēni nošūpoja galvu un teica: „Neviena nožēlas vārda.”¹²

Džozefa Smita un atjaunotās Baznīcas aizstāvēšanā Rebeka palika pilnīgi uzticīga. Un, neskatoties uz upuriem, ko prasīja viņas izvēle klausīt Baznīcai un nevis savam tēvam, Rebeka turpināja godāt savu tēvu. Viņa augstu vērtēja to, ko viņas tēvs bija viņai iemācījis, un pauda viņam savu mīlestību un pateicību. Viņa nobeidza savu 1834. gadā rakstīto vēstuli ar vārdiem: „Es vienmēr atcerēšos pamācības . . .

kuras es saņēmu no sava mīļotā Tēva”.¹³

1839. gadā Rebekas tēvs nomira. Tikai trīs gadus vēlāk viņa zaudēja arī savu vīru. Neskatoties uz šīm smagajām grūtībām, Rebeka saglabāja savu ticību un drosmi.

Kad svētie veica grūto ceļojumu uz Jūtu, viņa ceļoja kopā ar sava dēla Ezras ģimeni un vadīja savu pajūgu. Vēlāk viņa kļuva par kādu lauku māju pārvaldnieci Milkrikā. Kad tika uzcelts Soltleikas Tabernakls un svētajiem tika lūgts kaut ko ziedot, viņa iedeva sudraba karošu komplektu, lai no tām tiktu izgatavotas Svētā Vakarēdiena paplātes. Un visbeidzot, kad 1860. gadā, kaut arī viņa bija ļoti vārga, prezidents Brigams Jangs aicināja viņas ģimeni apmesties attāļajā Keš ielejā, Jūtas štatā, viņa labprātīgi vēlreiz pārcēlās — atkal vadot pati savu pajūgu.

Rebeka nomira Smitfildā, Jūtas štatā, 1861. gada 25. septembrī. Viņa palika uzticīga savai pārliecībai, savām patiesības zināšanām un tam, ko viņa bija piedzīvojusi. Viņa palika „nelokāma un nesatricināma” līdz galam (Mosijas 5:15). ■

Pareizrakstība un pieturzīmju lietošana ir modernizēta.

ATSAUCES

1. Rebekas Sveinas Viljamsas vēstule Īzākam Fišeram Sveinam 1834. gada 4. jūnijā, Baznīcas vēstures bibliotēka, Soltleiksitija.
2. Biogrāfisko informāciju sniegusi Nensija Klementa Viljamsa, *Meet Dr. Frederick Granger Williams . . . and His Wife Rebecca Swain Williams: Read Their True Story in the First Introduction—after 100 Years* (1951); un Frederiks G. Viljams, „Frederick Granger Williams of the First Presidency of the Church”, *BYU Studies*, 12. sēj., Nr. 3 (1972): 243.–261. lpp.
3. Viljams, *Meet Dr. Frederick Granger Williams*, 5. lpp.
4. Viljams, *Meet Dr. Frederick Granger Williams*, 55. lpp.
5. *History of the Church*, 1:263.
6. Viljams, *Meet Dr. Frederick Granger Williams*, 63. lpp.
7. Skat. arī Rebekas Viljamsas vēstule 1834. g. 4. jūnijā.
8. Rebekas Viljamsas vēstule 1834. g. 4. jūnijā.
9. Rebekas Viljamsas vēstule 1834. g. 4. jūnijā.
10. Viljams, *Meet Dr. Frederick Granger Williams*, 63. lpp.
11. Rebekas Viljamsas vēstule 1834. g. 4. jūnijā.
12. Džordža Sveina vēstule 1839. g. 17. martā, oriģināla mašīnraksts, Baznīcas vēstures bibliotēka, Soltleiksitija.
13. Rebekas Viljamsas vēstule 1834. g. 4. jūnijā.

Uzticīga kuģošana MĀRŠALA SALĀS

Džoša Dž. Perkijs

Baznīcas žurnāli

Senie jūrnieki kuģoja pa jūrām, vadoties pēc saules, mēness un zvaigžņu stāvokļa. Naktīs viņi vēģīgi lūkojās uz Ziemeļzvaigzni, kuras nekustīgais stāvoklis jūrniekiem bija kā debesu enkurs, kas palīdzēja viņiem kuģot pa pareizu kursu līdz galamērķim.

Jūrnieki Māršala salās Klusajā okeānā atklāja vēl vienu metodi. Viņņu veidi jeb okeāna viļņošanās starp atoliem un salām tur norisinās noteiktā kārtībā. Labi apmācīts jūrnieks var ceļot simtiem jūdžu, sekojot sarežģītajai ūdens viļņošanās kustībai — katra no tām līdzinās vienvirziena ielai — no vienas salas vai atola līdz nākamajam. Tie, kuri zina, kur notiek šī viļņošana un kur tā plūst, var droši aizvest citus ceļiniekus līdz viņu galamērķiem.

Mums kā Baznīcas locekļiem Jēzus Kristus ir pilnīgs paraugs, kura patiesā gaisma mūs vada. Viņa likumi un

priekšraksti, kas līdzīgi okeāna viļņiem, var droši mūs aizvest uz debesu mājām. Tomēr ir arī citi cilvēki, kuru kalpošana un atbalsts darbojas saskaņā ar Galvenā Stūrmaņa darbu mūsu visu labumam. Turpmākajos stāstos trīs māršaliešu Baznīcas locekļi stāsta par savu pieredzi, kā citi palīdzēja viņiem kuģot cauri dzīves akmeņainajiem sēkļiem un vētrām, lai aizvestu viņus pie Kristus.

Taisnīgas sievietes ietekme

Hirobo Obeketangs atlaižas uz sava dīvāna un smaida. Viņš un viņa sieva Linda ir tikko pabeiguši savu ģimenes mājvakaru ar četriem saviem bērniem un māsām misionārēm. Viņi arī uzciņāja misionāres ar vakariņām, kurās bija zivs ar acīm un asti — tā ir tradīcija Madžuro, Māršala salu galvaspilsētā. Kad Hirobo

Kuģojot cauri dzīves akmeņainajiem sēkļiem, katrs no mums gūst labumu no uzticīgu Baznīcas locekļu vadības, kas palīdz mums virzīties atpakaļ uz debesu mājām.

aparaksta savu dzīvi,
viņš pauž savu patei-
cību par Baznīcu, evan-
ģēliju, savu ģimeni un it īpaši
— par savu sievu.

Ir 2009. gada jūnijs. Pirms vienas dienas tika organizēts Madžuro Māršala salu stabs, un Hirobo tika aicināts par pirmo staba izpildsekretāru. Kā Hirobo apraksta, jaunais staba prezidents Arlingtons Tibons ir „ļoti, ļoti spēcīgs”, viens no salas uzticīgajiem vadītājiem.

Taču Hirobo pirmais norāda, ka vēl nesen tas tā nebija. Patiesībā viņš uzslavē savu sievu un atzīst, ka viņa ir tā stiprā — tā, kura būtiski mainīja viņa dzīvi. Viņš paskaidro: „Es tiku kristīts astoņu gadu vecumā, taču, kad man bija 16, es kļuva mazaktīvs.”

Pēc pāris gadiem viņš un Linda sāka dzīvot kopā, kaut arī viņi nebija precējušies. Linda nebija Baznīcas locekle. 2000. gadā neilgi pēc tam, kad Linda atklāja, ka Hirobo tika kristīts bērna vecumā, viņa ieinteresējās par Baznīcu un sāka satikties ar māsām misionārēm.

„Viņa mācījās divus gadus un tad nolēma, ka vēlas kristīties,” atceras Hirobo. „Vispirms mums vajadzēja apprecēties, taču man nebija vēlēšanās precēties. Es biju apmulsis; es patiešām biju iekļuvis pasaulīgos kārdinājumos. Es neapzinājos ģimenes nozīmību, un man bija vienalga, un es neklausījos, ko man kāds saka.”

Linda, kaut arī nebija kristījusi, audzināja viņu bērnus pēc Baznīcas mācībām. Katru gadu viņa lūdza Hirobo apprecēt viņu, lai viņa varētu kristīties; viņš vienmēr teica nē. Gadiem ejot, kristījās divas no viņu meitām, taču Hirobo neapmeklēja viņu kristības.

Tad 2006. gadā no lēkmes un augsta drudža nomira viņu deviņus gadus vecais dēls Takao. Aptuveni 300 Baznīcas locekļu no Madžuro apgabala atnāca uz viņa bērēm, lai sniegtu atbalstu ģimenei.

„Viņu atbalsts man patiešām bija ļoti nozīmīgs,” saka Hirobo. „Es sāku domāt, ka Dievs laikam man kaut ko saka.”

Viņš sāka domāt par to, ka bija par iemeslu tam, ka viņa sieva nevarēja kristīties, kaut arī viņš pats bija Baznīcas

loceklis. „Viņa kļuva aizvien spēcīgāka. Viņa tiešām mani iedvesmoja,” viņš atceras.

„Kādu dienu es apsēdos un nodomāju, ka biju jau nodzīvojis pusi savas dzīves. Es sev pajautāju: „Vai es turpināšu darīt to, ko daru? Vai man ir iespēja strādāt Dieva labā otrā savas dzīves pusī?” Es sāku lūgt Dievu un domāt par

atgriešanos Baznīcā, lai sāktu strādāt Dieva labā.”

Hirobo sāka mācīties ar misionāriem un no jauna apgūt mācību. Māršala salu Madžuro misijas prezidents Nelsons Bliks un citi Baznīcas locekļi, ieskaitot apgabala prezidentu Arlingtonu Tibonu, atbalstīja viņa centienus. Beidzot Hirobo uzņēmās saistības atgriezties Baznīcā un nākamais, ko viņš atceras, bija, ka viņš apmeklēja ne tikai Svētā Vakarēdiena sapulci, bet arī Svētdienas skolu un priesterības sapulci. Visbeidzot Hirobo bija pilnībā izlēmis.

„Kad es atgriezos, es teicu: „Esmu atradis. Lūk, šo es darišu.” Un tas pilnībā izmainīja manu dzīvi.”

Hirobo un Linda apprecējās 2008. gada 30. augustā. Viņš drīz vien saņēma Ārona priesterību un kristīja savu sievu. Pēc diviem mēnešiem Hirobo saņēma Melhisedeka priesterību un tika aicināts par apgabala izpildsekretāru.

Hirobo skatās uz savu sievu un smaida. „Viņa nespēja noticēt, ka es biju tas, kas viņu nokristīja,” viņš saka. „Iedomājieties tikai, tas prasīja astoņus gadus — no 2000. līdz 2008. gadam. Viņa ir apbrīnojama.”

Taisnīga tēva paraugs

Dažreiz mūsu ceļvedis, līdzīgi jūrniekam, strādā ar mums cieši, mācot mums to, kas mums jāzina, lai mēs veiksmīgi varētu kuģot pa dzīvi. Daudzos gadījumos jūrnieks to panāk, parādot mums piemēru, kam sekot. Tā tas notika ar Patrīcijas Horiuči tēvu Frenku.

Pēc misionāru satikšanas Frenks sāka viņus regulāri aicināt mājās uz vakariņām. Drīz vien viņš sāka mācīties misionāru pārrunas. Taču neviens cits viņa ģimenē nevēlējās neko zināt par Baznīcu. „Kad mēs redzējām misionārus

nākam,” Patrīcija atceras, „mēs parasti visi bēgām prom — es un mani jaunākie brāļi un māsas.”

Tad 2007. gada jūlijā Frenku nokristīja misijas prezidents Nelsons Bliks. Patrīcijai un viņas brāļiem un māsām tas bija noteicošs brīdis.

„Es redzēju, kā mans tēvs sāka mainīties,” viņa saka. „Es zināju, ja evaņģēlijs varēja aizskart mana tēva sirdi, tas varēja aizskart arī manu sirdi un izmainīt manu dzīvi. Tā es nolēmu mācīties kopā ar misionāru māsām, un viņas uzaicināja mani studēt Mormona Grāmatu un Bībeli. Pirms tam es un mans brālis bijām sastrīdējušies, un

es nebiju viņam piedevusi. Tad es izlasīju Svētajos Rakstos — ja mēs piedodam citiem, Dievs piedos mums.” (Skat. 3. Nefijs 13:14–15.)

Patrīcija saprata, lai sāktu izmainīt savu dzīvi, lai būtu tīra un ar mierīgu sirdsapziņu, viņai vajadzēja piedot savam brālim. Tādēļ viņa piedeva.

„Kad es atmetu savu slikto attieksmi un izmainījos par jaunu cilvēku, kurš ievēroja baušļus, es biju ļoti priecīgi satraukta. Es zināju, ka man ir jākristās, lai es varētu būt patiesajā Baznīcā,” viņa

saka. „Baznīca nolika mani uz pareizā ceļa. Tā nošķīra mani no sliktā ietekmes. Tā iemācīja man godāt savus vecākus, turpināt mācības skolā un palikt uz pareizā ceļa.”

Taisnīga vīrieša ietekme

Lidija Kaminaga, līdzīgi Hirobo Obeketangam, zināja par Baznīcu kopš dzimšanas, taču kļuva mazaktīva savu pusaudža gadu laikā. Tomēr viņas stāsts par atgriešanos Baznīcā ir gan ievērojams, gan atšķirīgs.

Augšā pa kreisi: Hirobo Obeketangs (viņa un viņa ģimenes attēli redzami arī iepriekšējās lappusēs) strādā par viesnīcas menedžeri. Apakšā: Patrīcija Horiučī 2009. gada jūnijā bija Māršala salu pirmās jauno neprecēto pieaugušo konferences vadītāja (apakšā pa labi).

VISPASAULES GRŪTĪBAS

Kaut arī ģeogrāfiskā, kultūras vai attāluma ziņā Baznīcas locekļi Māršala salās ir atdalīti no citiem Pēdējo dienu svētajiem, viņi paskaidro, ka saduras ar daudzām tādām pašām grūtībām kā pārējie Baznīcas locekļi.

Gerijs Zekios (pa labi), staba jauno neprecēto pieaugušo vadītājs, saka, ka „cilvēki nāk klāt un saka: „Mums šodien nav vajadzīgs pravietis, un mums nav vajadzīgi jauni Svētie Raksti.” Daži Baznīcas locekļi centīgi nelasa Svētos Rakstus vai tos nesaprot, un, ja kāds viņiem pasaka kaut ko, kas atslābina viņu ticību, viņi atkāpjas no zināšanām, par kuru patiesumu viņi zina.”

Pēc Gerija domām, atbilde ir vienkārša: „Misionāri mani uzaicināja lūgt Dievu, lai zinātu, vai Mormona Grāmata, Atjaunošana un Džozefs Smits ir patiesi. Kādu vakaru es uz ceļiem lūdzu Dievu. Es jutu Garu. Tā bija sajūta, ko es nekad iepriekš nebiju sajutis. Es zinu, ka lietas, ko man mācīja misionāri, ir patiesas. Mormona Grāmatas lasīšana stiprināja manu kā jaunpievērstā liecību.” No savām kristībām līdz misijai un no misijas līdz šodienai, Gerijs saka: „Lasot Mormona Grāmatu, studējot Svētos Rakstus un praviešu vārdus, mana liecība ir nepārt-raukti augusi.”

Ernests Mea (pa labi), kurš kopā ar Geriju Baznīcā strādā kā tulkis Māršala salās, saka, ka daudzi jaunieši iekļūst netikumības valgos. Viņš turas uz taisnās un šaurās takas, iesaistoties vērtīgos pasākumos ar līdzīgi domājošiem draugiem. „Pirms manas misijas mēs katru dienu Baznīcā spēlējām basketbolu, izņemot svētdienas un pirmdienas,” viņš saka.

Maiklam Ijonam (pa labi) no Dženrokas bīskapijas par pievienošanos Baznīcai 2006. gadā vajadzēja maksāt augstu cenu: viņš nevarēja turpināt dzīvot mājās. Izrādot ticību un pārliecību, viņš vienalga kristījās.

Tikai gadu vēlāk viņš tika aicināts kalpot misijā Māršala salās. Pavisam nesen Maikla ģimene ir sākusi izrādīt interesi par Baznīcu un mācīties ar misionāriem.

Gan Lidija, gan viņas vīrs Kaminaga Kaminaga bērnu gados apmeklēja Baznīcu. „Man nekad nebija nekādu šaubu par Baznīcas mācībām,” saka Kaminaga. „Es vienmēr esmu tām ticējusi.”

Taču Lidijas dzīve ievirzījās citā gultnē. Kad viņa mācījās septītajā klasē, kā viņa stāsta: „Es biju vienīgā mormone savā skolā un jutos izstumta. Es darīju to, ko darīja mani draugi. Es izvēlējos nepareizās prioritātes.”

Lidijas vecāki aizsūtīja viņu uz Provo, Jūtas štatu, ASV, lai viņa dzīvotu kopā ar kādu ģimeni, cerībā, ka šīs ģimenes ietekme varētu iedvesmot Lidiju dzīvot saskaņā ar evaņģēliju. Kaut arī viņa iemācījās vairākas lietas, kas viņai palīdzēja vēlāk dzīvē, toreiz viņa nevēlējās būt aktīva Baznīcas locekle.

2002. gada janvārī Lidija pārcēlās atpakaļ uz Māršala salām, tikai mēnesi pēc Kaminagas atgriešanās no kalpošanas misijā Japānā. Pēc neilga laika viņi satikās. Kaut arī Lidija nedzīvoja pēc Baznīcas standartiem, Kaminaga turpināja apmeklēt viņu māju, izliekoties, ka vēlas apmeklēt Lidijas brāļadēlu Geriju Zekiosu.

Galu galā Kaminaga izlēma parunāt ar Lidijas vecākiem par viņas aicināšanu uz satikšanos — par

„Man ir spēcīga liecība par grēku nožēlošanu,” saka Lidija Kaminaga, kura ir redzama ar savu vīru Kaminagu un meitu Vellisu.

došanos uz vērtīgiem, šķīstiem pasākumiem. Kaut arī viņi sākotnēji centās Kaminagu atrunāt, viņš saka, ka galu galā viņiem pateica: „Joprojām pastāv iespēja, ka viņa mainīsies.” Kad es to pateicu, noskaņa, kas valdīja istabā, pilnībā izmainījās. Viņas tēvs iesaucās: „Es vienmēr esmu vēlējis, lai viņa atgrieztos Baznīcā. Tu vari pamēģināt.”

Sākumā Lidija neuztvēra Kaminagu nopietni. Galu galā, viņš bija glīts atgriezies misionārs, un viņa nebija aktīva.

„Taču viņš redzēja to, ko es neredzēju,” paskaidro Lidija. Tā kā viņa toreiz ne ar vienu nesatikās, viņa piekrita

satikties ar Kaminagu. „Viņš atveda mani atpakaļ. Kā viņa draudzenei, man vajadzēja padarīt savus standartus pavisam skaidrus. Viņš atgādināja man par derībām, kuras es noslēdzu kristoties. Viņš atgādināja man par visām tām lietām, kuras man tiešām trūka, piemēram, par Svēto Rakstu lasīšanu un ģimenes mājvakariem. Mēs ar Kaminagu kopā veicām kalpošanas projektus. Mēs lasījām Mormona Grāmatu. Mēs gājām uz garīgajiem vakariem. Viņš parādīja man, kā dzīvot savādāku dzīvi. Iešana uz Baznīcu nebija tikai Svētā Vakarēdiena sapulce, bet arī Svētdienas skola un Palīdzības biedrība.”

Pavadot kopā laiku satikšanās reizēs, kas bija vērtīgas un iedvesmojošas, Lidijas dzīve sāka mainīties un viņas liecība auga. Tomēr viņai bija vēl jānokārto dažas lietas.

„Atgriezies atpakaļ bija grūti,” viņa atzīst. „Grēku nožēlošana nav viegla, taču man ir tiešām stipra liecība par grēku nožēlošanu. Daudzējādā ziņā mūsu satikšanās bija vienam otra iepazīšana un manis atgriešana Baznīcā, lai redzētu lietas citā gaismā.”

„Tā bija attiecību veidošana,” piebilst Kaminaga.

Lidija un Kaminaga apprecējās 2002. gada 28. novembrī. Pēc gada viņi tika saistīti Laie Havaju Templī un apmeklēja Havaju Brigama Janga universitāti. Pašreiz viņi dzīvo Māršala salās, un viņiem ir trīs bērni. Lidija kalpo kā Svētdienas skolas skolotāja Jauno vīriešu un Jauno sievietu klasei savā bīskapijā un Kaminaga kalpo kā Jauno vīriešu biedrības prezidents.

Kā par to liecina Hirobo, Patrīcija un Lidija, kad mēs esam pacietīgi un neatlaidīgi un meklējam Tā Kunga svētības, daudzas lietas ir iespējamās. Tie, kuri seko Glābējam un ieklausās Svētā Gara čukstos, var līdzīgi senajiem jūrniekiem, kuri veda ceļiniekus mājās, būtiski mainīt citu cilvēku dzīvi. ■

PIRMAIS STABS MĀRŠALA SALĀS

Daudzus gadus Baznīcas locekļi Māršala salās ir vēlējušies, lai viņiem būtu stabs. 2009. gada 14. jūnijā viņu vēlēšanās tika piepildīta.

Elders Deivids S. Baksters, no Septiņdesmitajiem, kurš organizēja stabu, paskaidro: „Tas ir ievērojami, kā Baznīcas locekļu skaits ir audzis pēdējo dažu gadu laikā. Stabs tika organizēts, jo Baznīcas attīstība tajā reģionā to padarīja iespējamu. Taču līdz šim notikumam ir pagājis ilgs laiks. Baznīcas locekļiem vajadzēja pārvarēt vairākas grūtības.”

Māršala salu staba prezidents Arlingtons Tibons (augšā) mācīja Baznīcas locekļus, kamēr vēl kalpoja kā apgabala prezidents, ka, lai tiktu izveidots stabs, Baznīcas locekļiem būs jāstrādā. Viņš pamācīja apgabala vadītājus mācīt Baznīcas locekļus no Maleahija 3. nodaļas un 3. Nefija 24. nodaļas par svētībām no desmitās tiesas maksāšanas. Vadītāji arī mudināja jauniešus un pieaugušos studēt Mormona Grāmatu. Viņi pat noorganizēja veiksmīgu pasākumu, kurā jaunieši lasīja Mormona Grāmatu 12 stundas no vietas.

Prezidents Tibons arī izvirzīja mērķi, lai palīdzētu Baznīcas

locekļiem saprast, „cik svarīgi ir tikt saistītiem templī,” un paskaidroja, ka „endaumenta saņemšana palīdzēs viņiem pārvarēt daudzas lietas, padarīs viņus citādākus, izmainīs viņu dzīves.”

Prezidenta Tibona vadībā Baznīcas locekļi Māršala salās apmeklēja divus tempļus: Tongā un Havaju salās. Katrs apmeklējums notika pēc nozīmīgiem upuriem. Taču kā apgalvo Endžela Tibona, prezidenta Tibona sieva, tiem braucieniem „ir bijusi liela ietekme uz Baznīcas locekļu ziedošanos Debesu Tēvam un Baznīcai”.

„Jā,” piebilst prezidents Tibons, „mēs redzējam, ka garīgā dzīve šeit Madžuro krietni uzlabojās”.

BAZNĪCA MANI NEINTERESĒ

Kad mana sieva vaicāja, vai misionāri varētu mācīt mūsu dēlus, es negribēju neko zināt par Baznīcu. Taču es neteicu nē, jo viņa jau bija Baznīcas locekle.

Kad misionāri sāka nākt uz mūsu mājām divreiz nedēļā, es devos uz sava drauga māju kaimiņos. Mans draugs bija spēcīgs citas kristiešu baznīcas loceklis. Katru reizi, kad viņu apciemoju, viņš gribēja runāt par Biblii. Es viņam teicu, ka mani neinteresē tādas lietas un ka es nevēlos studēt reliģiju.

Tomēr viņš turpināja mani pārliecināt, un beidzot es piekritu. Tā nu es ilgu laiku studēju Biblii ar savu draugu, kamēr

misionāri mācīja manus zēnus.

Kādu dienu bija laiks, kad misionāriem vajadzēja ierasties mūsu mājā. Taču tā vietā, lai aizietu, es nolēmu palikt blakusistabā. Kad misionāri sāka mācīt manus dēlus, es atklāju, ka vēlos vairāk ieklausīties viņu sarunā. Es vairakkārt pabīdījos tuvāk durvīm, lai labāk dzirdētu. Viņi mācīja manus dēlus par apustuļiem un praviešiem.

Vēlāk es aptvēru, ka vēlos uzzināt vairāk. Es aprunājos ar misionāriem

un nolēmu noklausīties viņu pārrunas privāti.

Mana sieva vienmēr bija klāt, taču neviens cits par to nezināja.

Tā nu, kad misionāri

Kad misionāri sāka nākt uz mūsu mājām divreiz nedēļā, es devos uz sava drauga māju kaimiņos.

nāca, lai mācītu manus dēlus divas reizes nedēļā, es devos uz sava drauga māju. Tad, citā dienā, viņi mācīja mani.

Kādu dienu, kad mans draugs pateica kaut ko sliktu par Baznīcu, es to aizstāvēju. Līdzīgi daudziem cilvēkiem Māršala salās, viņš daudz ko nezināja par Baznīcu un pārprata dažas lietas, kurām tic Pēdējo dienu svētie. Kad viņš pateica citas negatīvas lietas, es atkal aizstāvēju Baznīcu.

Tā tas turpinājās septiņus mēnešus. Tad vienu dienu es aptvēru, ka Svētais Gars bija man apstiprinājis, ka viss, ko misionāri man mācīja, bija patiess. Es apzinājos, ka man bija jākristās, kaut arī es joprojām zināju ļoti maz par evaņģēliju.

Pēc savām kristībām 2007. gadā es biju ļoti laimīgs. Mēs sākām krāt naudu, lai dotos uz templi Havaju salās, kur mana sieva, mūsu trīs bērni un es tikām saistīti 2008. gada decembrī.

Tam, ka es esmu Baznīcas loceklis, ir bijusi milzīga ietekme manā dzīvē. Es nolēmu pamest savu otro darbu — apmeklētāju izklaidēšanu restorānā, jo darbs beidzās vēlu vakarā un, kad es pārnācu mājās, mani gārmenti bija piesūkušies ar tabakas dūmiem. Neskatoties uz papildu ienākumu zaudēšanu, Tas Kungs ir gādājis par mums.

Es zinu, ka Baznīca ir patiesa un ka Džozefs Smits ir Dieva praviets tā Gara dēļ, ko es esmu jutis, un svētību dēļ, kuras es esmu saņēmis. ■

Tanintoa Sekstons, Māršala salas

MANI IZŠŪTIE PONIJĪ

Man ir izšūts divu dārku poniju attēls, ar kuru es strādāju aptuveni gadu. Tas bija gandrīz gatavs, kad es atklāju, ka esmu kļūdījusies viena ponija krāsas izvēlē. Tā kā tā bija iespējama zirga apspalvojuma krāsa, es neievēroju savu kļūdu līdz brīdim, kad ieraudzīju, ka ponija krāsa nesaskanēja ar blakus esošajām krāsām uz audekla.

Es biju izmisumā. Es tik daudz laika biju veltījusi, veidojot šo attēlu, ka doma par visu nepareizās krāsas valdziņu izņemšanu šķita gandrīz nepanesama. Ar asarām acīs es atvēru atkritumu spaini un iemetu tajā savu izšuvumu.

Es apsēdos pie galda, kurā glabājās mani šūšanas piederumi, lai apraudātu sava skaistā ponija attēla zaudēšanu, un tad sāktu darbu pie citiem izšuvumiem. Taču es nespēju to izdarīt — es vienkārši nevarēju pamest šo darbu, pie kura es biju tik smagi strādājusi. Es atvēru atkritumu spaini un izvilku izmesto auduma gabalu. Es sameklēju mezglu nesaskanīgās krāsas aizmugurē un uzmanīgi to pārgriezu. Apgriezusi attēlu uz otru pusi, es sāku ārdīt pavedienus.

Dažreiz diegu izņemšana padāvās ātri. Dažreiz tas nebija tik viegli. Es skaidri nezināju, kā izārdīt savu izšuvumu. Dažreiz man nācās pārgriezt pavedienus valdziņu pēc valdziņa. Mans dēls piebilda, ka bija pārsteigts, ka es veicu tik daudz darba, lai izlabotu

kļūdu. Galu galā tas bija tikai izšūts attēls.

Izņemot valdziņus, es sāku domāt par grēku nožēlošanu un to, cik grūti man bija izlabot dažas no kļūdām, kuras es biju pieļāvusi. Patiesa grēku nožēlošana prasa dedzīgu vēlēšanos, darbu un ciešanas, bet tā ir to pūļu vērtā.

Kad es no jauna izšuvu to zirgu, es atminējos, ka grēku nožēlošana atļauj Jēzus veiktajai Izpirkšanai noņemt grēka traipu no manas dzīves un sākt jaunu dzīvi. Mani „grēku nožēlošanas poniji” karājas pie sienas manās mājās — maigs, taču dzīvs atgādinājums

darīt to, kas ir labs, nekad nepadoties, kad kļūdos, un atcerēties, ka caur grēku nožēlošanu Izpirkšana nosegs atlikušo daļu. ■

Sandra Dženinga, Ņūmeksika, ASV

Es tik daudz laika biju veltījusi, veidojot šo attēlu, ka doma par visu nepareizās krāsas valdziņu izņemšanu šķita gandrīz nepanesama.

TAČU ŠEIT NAV BAZNĪCAS

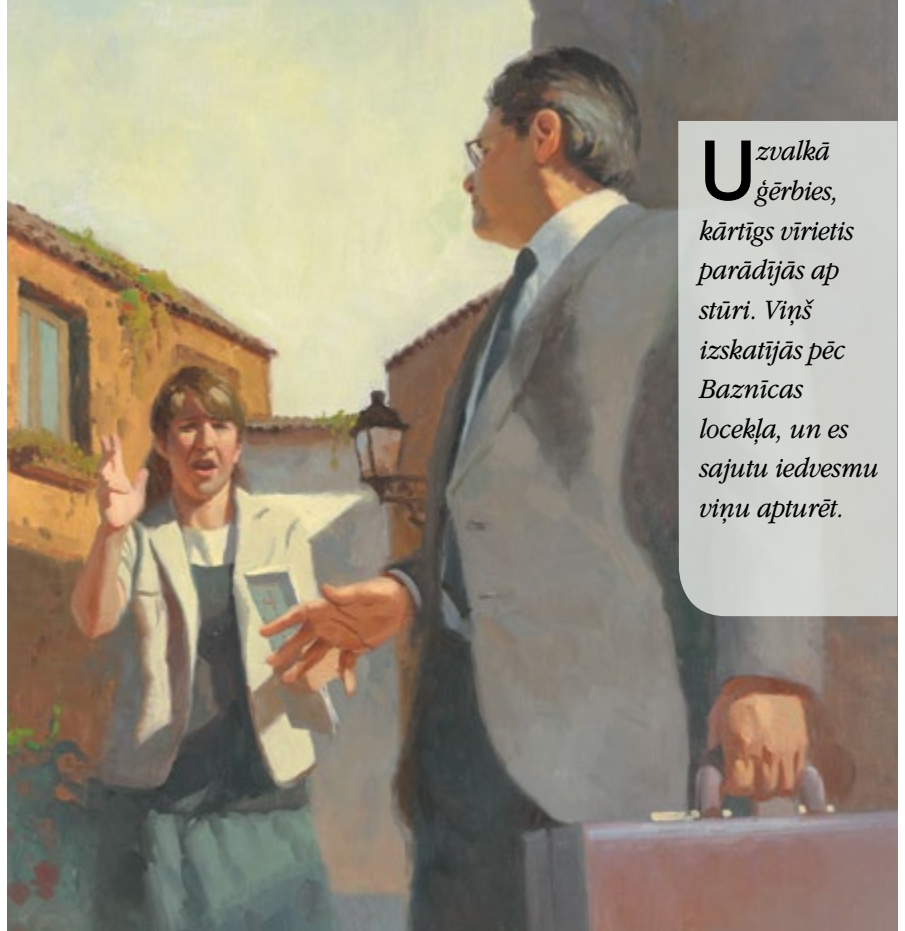
Mana Vidusjūras ceļojuma laikā es uzcītīgi apmeklēju Baznīcas sapulces visur, kur varēju. Seviļā, Spānijā, es piesaistīju viesnīcas reģistratora, vietējās telefongrāmatas un pilsētas kartes palīdzību, lai atrastu tuvāko Pēdējo dienu svēto sanāksmju namu. Es pierakstīju adresi un Baznīcas nosaukumu spāņu valodā. Sestdienas vakarā es lūdzu, lai uzzinātu, cikos sākas sanāksmes, un es sajutu spēcīgu iedvesmu, ka man jāierodas sanāksmē plkst. 10.00.

Tieši pirms došanās uz Baznīcu plkst. 9.30 svētdienas rītā, es atkal lūdzu, lai spētu atrast sanāksmju namu. Vadoties pēc savas kartes, es sāku virzīties pa šauru ielu labirintu. Tas bija burvīgs rīts. Es pagāju garām kafejnīcām un putnu tirgum, kas bija kļiedzošu putnu pilns.

Es nokļuvu līdz norādītajai adresei un neatklāju neko, kas pa gabalu izskatītos pēc baznīcas. Es staigāju šurpu turpu pa ielu, meklējot veltīgi. Es biju apmulsusi un noraizējusies, un pulkstenis jau bija gandrīz 10.00 no rīta.

Beidzot es lūdzu savu Tēvu Debesīs: „Tu esi pavēlējis man iet uz baznīcu, un te es esmu, taču šeit nav baznīcas.”

Tieši tad ap stūri parādījās kārtīgs, uzvalkā ģērbies vīrietis. Viņš izskatījās pēc Baznīcas locekļa, un es sajutu iedvesmu viņu apturēt. Diezgan nesakarīgā veidā es viņam pateicu, ka meklēju baznīcu. Viņš pateica kaut ko, ko es nesapratu,

Uzvalkā ģērbies, kārtīgs vīrietis parādījās ap stūri. Viņš izskatījās pēc Baznīcas locekļa, un es sajutu iedvesmu viņu apturēt.

un es izskatījos apjukusi. Tad viņš atvēra savu čemodānu, un es ievēroju divas grāmatas ādas vākos, kuras izskatījās pēc Svētajiem Rakstiem. Es pasniedzu viņam savu papīra lapiņu, uz kuras biju uzrakstījusi „La Iglesia de Jesucristo” (Jēzus Kristus Baznīca). Viņš pasmaidīja un parādīja uz to pusi, no kuras es biju nākusi, un mēs kopā gājām uz Baznīcu. Ēka atradās citā adresē tikai pāris minūšu attālumā, un to viegli varētu nepamanīt, ja nezinātu, ka tā tur ir. Tā atradās kādā mazā laukumā nost no ceļa, aiz lieliem vārtiem.

Sanāksmju namā es drīz vien uzzināju, ka vīrietis, kurš man izpalīdzēja, bija bīskaps un ka sapulces sākās plkst. 10.30. Es biju ieradies par agru, un man bija brīvs laiks.

Bīskapijas gavēņa un liecību sanāksmes laikā es sajutu iedvesmu sniegt savu liecību. Kāds misionārs tulkoja manus vārdus no angļu valodas spāņu

valodā, un es sniedzu savu liecību un paskaidroju, kā Tas Kungs bija nodrošinājis man veidu apmeklēt baznīcu. Bīskaps tad sniedza savu liecību un paskaidroja, ka viņam torīt nācās novietot automašīnu tālāk kā parasti, tādēļ viņš ieradās nedaudz vēlāk. Kad viņš ieraudzīja mani, viņš nodomāja, ka es izskatos pēc Baznīcas locekles, tādēļ viņš apstājās, lai man palīdzētu. Tad viņš runāja par Baznīcas locekļiem, kuri ir garīgi apmaldījušies, un teica, ka mums jāpalīdz viņiem atrast Baznīca.

Gadu gaitā manas atmiņas par Seviļas ievērojamām vietām ir pagaisušas, taču atmiņas par baznīcas atrašanu joprojām ir dzīvas. Tās atmiņas man ir kā liecība par Debesu Tēva lielo mīlestību pret mums un ka Viņa roka var būt redzama manā dzīvē, ja vien es meklēju visas lietas, „kas nāk [man] par labu” (Romiešiem 8:28). ■

Džūlija Ismaila, Rietumaustrālija, Austrālija

VIŅA CIEŠANAS REMDĒ MŪSU CIEŠANAS

Kā māsiņa jaundzimušo intensīvās aprūpes nodaļā es rūpējos par slimiem, dažreiz ļoti maziem bērniņiem. Kādu nakti es biju nozīmēta rūpēties par mazu zēnu, kurš bija piedzimis 17 nedēļas priekšlaicīgi un svēra tikai nedaudz vairāk par mārciņu (0,5 kg). Viņam bija sīkas rociņas, viņa mazās kājiņas bija aptuveni manu pirkstu resnumā, un viņa pēdas aptuveni mana īkšķa lielumā. Viņa smago elpošanas problēmu dēļ ārsti uzskatīja, ka viņš nenodzīvos pat pirmo nakti.

Kad jaundzimušais cīnās par savu dzīvību, klusums iestājas visā nodaļā. Katrs izjuta paaugstinātu uztraukumu, it īpaši mazuļa māsiņa, un tā tonakt biju es. Viņa vecāki bija kopā ar viņu lielāko dienas daļu un bija pārguruši. Viņa māte atgriezās savā istabā, lai nedaudz atpūstos, jo atpūta viņai bija ļoti nepieciešama.

Mazuļa atsevišķajā istabā bija inkubators, monitori, ventilators un intravenozās sistēmas, kas uzturēja viņa dzīvību. Tādēļ, ka viņš bija ļoti slimš un viņam bija vajadzīga pastiprināta intensīvā aprūpe, man tonakt nenozīmēja nevienu citu pacientu. Es atrados viņam blakus visu nakti, ievadot medikamentus, pastāvīgi viņu uzraugot, ārstējot un veicot pārbaudes.

Laikam naktī lēni velkoties, es mēģināju iedomāties, kā es justos, ja būtu viņa māte. Sirdssāpes būtu nepanesamas.

Es maigi nomazgāju viņa sejiņu, pieskāros viņa mazajām rociņām un kājiņām un piesardzīgi nomainīju

un novietāju viņu uz jaunas, mīkstas sedziņas. Es domāju, ko vēl es varētu darīt sava mazā pacienta labā. Ko viņa māte darītu? Ko Debesu Tēvs vēlētos, lai es darītu?

Šis dārgais, nevainīgais, mazais gars droši vien drīz vien atgriezīsies pie sava Tēva Debesis. Es vēlējos uzzināt, vai viņam ir bail. Es domāju par saviem pašas bērniem. Kad viņi bija mazi un nobijušies, es viņiem dziedāju dziesmas. „Es esmu Dieva bērns” bija viņu mīlākā dziesma. Apvaldot asaras, es viņam sāku dziedāt.

Kā māsiņa es redzēju caurules un asinis, vēroju un skaitīju mazuļa krūšu cilāšanos, klausījos viņa sirdspukstos un vēroju skaitļus monitoros. Kā Pēdējo dienu svētā es redzēju celestiālu garu un apbrīnoju pestīšanas ieceri.

Pēc kāda laika viņa veselības stāvoklis pasliktinājās. Galu galā viņa plaušās sākās asiņošana.

No rīta mans mazais pacients klusi aizslidēja cauri priekškaram. Viņš atstāja savas mātes rokas un tika „[paņemts] mājās pie tā Dieva, kas devis [viņam] dzīvību” (Almas 40:11).

Tonakt es sajutos tuvāka Glābējam un Debesu Tēvam. Es sāku labāk saprast Tā Kunga mīlestību pret visu cilvēci — un Viņa mīlestību pret mani. Es atcerējos, pat biju pārsteigta par to mīlestības dziļumu, kas man bija pret Viņu. Un es sajutu vēlēšanos būt laipnākai, maigākai, piedodošākai un līdzjūtīgākai — līdzīgākai Viņam — ar katru dienu un ar katru sirdspukstu. ■

Bārbara Vintera, Arizona, ASV

Apvaldot asaras, es mazulim dziedāju „Es esmu Dieva bērns”.

DERĪBA IR UZ VISIEM LAIKIEM

Kad runa ir par lēmumiem, kurus es esmu pieņēmusi kā derības daļu, kas noslēgta ar mīlošu Debesu Tēvu, tad nav nozīmes, ko par to saka pasaule.

Marta Valensija Vaskeza

Kad es biju pusaudze, mūsu Jauno sieviešu biedrības prezidente iedeva katrai jaunajai sievietei dāvanu — tempļa attēlu. Viņa runāja ar mums par derībām un šķīstu dzīvošanu. Tad viņa mūs mudināja izvirzīt mērķi — kādu dienu doties uz templi.

Es ņēmu šīs māsas padomu vērā un nolēmu padarīt par prioritāti gatavošanos tempļa apmeklējumam.

Toreiz Kostarikā nebija tempļa, taču no savām nesenajām kristībām es zināju, kas ir derība, un ar nepacietību raudzijos uz iespēju noslēgt papildu derības ar To Kungu.

Toreiz neviens cits no manas ģimenes locekļiem nebija Baznīcas loceklis, tādēļ evaņģēlijs netika mācīts mūsu mājās. Neskatoties uz to, es nolēmu, ka varu mācīties evaņģēlija standartus pati un tos ievērot. Mana gatavošanās

ietvēra semināra apmeklēšanu, kaut arī tas notika ļoti agri no rīta. Tā ietvēra neiešanu uz randiņiem pirms 16 gadu vecuma. Un tā nozīmēja šķīstības likuma ievērošanu — tas noteikti nebija kaut kas populārs vai ierasts manu vienaudžu vidū, taču tas bija kaut kas, ko varu darīt, jo biju noslēgusi derību ar To Kungu un apņēmusies to ievērot.

Svēto Rakstu studēšana gan seminārā, gan personīgi stiprināja manu apņemšanos dzīvot šķīstu, tīru dzīvi. Es atceros, ka mani jo īpaši iedvesmoja 2000 jauno karavīru. Kā tas ir rakstīts Almas 53:20–21, šie jaunie vīrieši „bija ārkārtīgi drošsirdīgi, un arī spēcīgi un darbīgi; bet lūk, tas vēl nav

JAUNO PIEAUGUŠO MORĀLES STIPRINĀŠANAI

„Man ir tikai viens jautājums: Vai jūs sekosit patiesajiem un dzīvajiem praviešiem, vai nē? Tas tiešām ir tik vienkārši. Baznīcas standarti attiecībā uz tikumību ir skaidri izklāstīti brošūrā „Jaunatnes morāles stiprināšanai”, kas aizvien ir aktuāli, kaut arī daudzi

no jums vairs neesat Jauno vīriešu vai Jauno sieviešu biedrībā. Ja jūs izvēlaties lasīt jebko, kas satur materiālus, kuri ir pretrunā ar Baznīcas morāles standartiem, tādā gadījumā jūs noliekat sevi un savu gudrību augstāk par Dieva praviešu padomu — šāda rīcība patiešām nav gudra. Tiklīdz cilvēki sāk domāt, ka viņi zina labāk nekā Dievs vai Viņa pravieši vai ka dotais padoms uz viņiem neattiecas, viņi sper soli uz slidenās nogāzes,

kas jau tā ir prasījusi pārāk daudz upuru. Tas prasa ticību — patiesu ticību, kas ir nepārprotama un atklāta — lai pieņemtu pravietisku padomu un dzīvotu saskaņā ar to, pat ja jūs pilnībā to nesaprotat. Šādai vienkāršai ticībai ir spēks droši jūs vadīt cauri visām grūtībām, ar kurām jūs varētu saskarties savā dzīvē.”

Elders M. Rasels Balards, no Divpadsmit apustuļu kvoruma, „When Shall These Things Be?” *Brigham Young University 1995–96 Speeches* (1996), 189. lpp.

viss — viņi bija vīri, kas bija uzticīgi visos laikos un katrā lietā, kas tiem bija uzticēta. . . . viņi bija taisnības un prātīguma vīri, jo viņi bija mācīti turēt Dieva pavēles, un staigāt taisnīgi Viņa priekšā.” Es arī vēlējos būt uzticīga tajās lietās, kas man bija uzticētas, ieskaitot savas kristīšanās derības.

Papildu sapratne par derībām nāca tad, kad es tiku aicināta kalpot Elsalvadoras Sansalvadoras Austrumu misijā. Kad es templī saņēmu endaumentu, Mācības un Derību 82:10 pants ienāca manā prātā: „Es, Tas Kungs, esmu saistīts, kad jūs darāt, ko Es saku, bet kad jūs nedarāt, ko Es saku, jums nav solījuma.” Visas misijas laikā doma par derībām — tas, ka mēs darām savu daļu un Tas Kungs dara Savu, — motivēja mani darīt labāko, ko spēju. Kad es tā darīju, manas pārinieces un es tikām svētītas mūsu darbā.

Derības, kuras es noslēdzu kristoties, un derības, kuras es noslēdzu templī, ir tādas pat šodien kā dienā, kad es tās noslēdzu.

Savā misijā es kalpoju pirms daudziem gadiem, taču es turpinu rast spēku savu derību ievērošanā. Man arī bija svētība septiņus gadus kalpot Sanhosē Kostarikas Templī. Kalpošana par tempļa darbinieci deva man regulāras iespējas atcerēties manis noslēgtās derības. Es esmu atradusi līdzīgus atgādinājumus, kalpojot Jauno sieviešu organizācijā, kur es esmu centusies mācīt derību nozīmīgumu tieši tā, kā to man mācīja mani vadītāji.

Savu derību ievērošana ne vienmēr ir viegla. Piemēram, daudzi cilvēki uztver Šķīstības likumu (vai, dažos gadījumos, reliģisku uzvedību vispār) kā novecojušu. Par laimi, es nejūtu papildu spiedienu no tiem, kuri netic tā, kā es ticu. Es atskatos uz to, ko es sajutu kā jauna sieviete, kad mūsu vadītāja mudināja mūs gatavoties un dzīvot tā, lai noslēgtu tempļa derības. Tam lēmumam, ko toreiz pieņēmu, es esmu sekojusi līdz šai dienai.

Es varu stingri pastāvēt par saviem lēmumiem, jo tie nebija lēmumi, kurus es pieņēmu viena pati un tikai sev pašai. Drīzāk tie bija lēmumi, kurus es pieņēmu kā daļu no derības, kas noslēgta ar mīlošu Debesu Tēvu. Nav nozīmes tam, ko saka pasaule. Es apsolīju Tam Kungam, ka es paklausīšu Viņa baušļiem. Tā ir goda lieta. Derības, kuras es noslēdzu kristoties, un derības, kuras es noslēdzu templī, ir tādas pat šodien kā dienā, kad es tās noslēdzu. Derība ar Dievu ir uz visiem laikiem.

Dzīvošana tādā veidā, kā to no mums ir prasījis Dievs, nav vienmēr viegla, taču es liecinu, ka tā ir iespējama. Mēs varam gūt pārliecību un spēku no savu derību ievērošanas, un mēs varam būt droši, ka Debesu Tēvs nekad mūs nepametīs vienus. Kopā ar Viņu mēs spējam darīt visu (skat. Moronija 7:33). ■

BEIDZOT IEKLAUSĪJOS

Vārds neizpausts

Koledžā es tiku svēīts ar izai-
cinošu stažēšanos pilsētā tālu
prom no mājām. Kāda mana
sena draudzene dzīvoja netālu no ma-
nis, un kaut arī mūsu ticības atšķirās,
mūsu atšķirības nebija mūs atturējušas
no ikdienas draudzības.

Kad es pirmoreiz satiku Madelainu
(vārds ir mainīts), mēs abi strādājām
kopā ar vēl vienu jaunu sievieti, kura
bija lielisks Pēdējo dienu svētā pa-
raugs. Es atceros, kā Gars norādīja
uz smalkām atšķirībām starp abām
jaunajām sievietēm, paskaidrojot, kā
pat šķietami nenožīmīgas izvēles var
noteikt dzīves kursu vēlāk. Es, pa-
tiesībā, esmu atcerējies šos garīgos
pamudinājumus daudzus gadus.

Pēc dažu gadu pārtraukuma, nonā-
kot atkal saskarsmē, mēs ar Madelainu
plānojām kopā pavadīt laiku. Kad pie-
nāca vakars, es par pārsteigumu kļuva
ļoti nervozs. Es braucu ar vilcienu uz
viņas pilsētu, un, kad tai tuvojos, balss
manā prātā un sirdī teica: „Tev taču ir
jāiet uz satikšanos tikai ar cilvēkiem ar
augstiem standartiem.”

„Šī nav satikšanās,” es nodomāju.
„Es vienkārši pavadīšu laiku ar senu
draugu.” Gars uzstājīgi atkārtāja

brīdinājumu, līdz es aptvēru, ka tā
patiešām bija satikšanās, un es sāku
aizdomāties par manas senās drau-
dzenes pašreizējiem standartiem un
dzīvesveidu. „Viņa zina, ka es esmu
Pēdējo dienu svētais,” es prātoju.
„Viņa labi zina manus standartus, un
nebūs nekādu problēmu.”

Tomēr es sāku brīnīties, vai tās
„smalkās atšķirības”, kuras es biju
pamanījis pirms tam, bija par iemeslu
tam, ka mūsu ceļi šķirās vairāk, nekā
es biju gaidījis. Tā nu es paklausīju
Gara pamudinājumiem un piezvanīju
savai draudzenei, lai atceltu tikšanos.
Es ļoti baiļojos par to, ka aizvainošu
viņu. Kā gan es varētu paskaidrot ga-
rīgus pamudinājumus draugam, kurš
nenovērtē Svētā Gara misiju?

Es paskaidroju, ka nejutos ērti
par vienu no pasākumiem, ko bijām
ieplānojuši, un cerēju, ka tas dos man
pieņemamu iemeslu, lai atteiktos
no kopīgas vakara pavadī-
šanas. Viņa bija vilusies un
piedāvāja mainīt mūsu
plānus. Es jutos atvieglots
un piekritu izmaiņām, jo
domāju: „Varbūt tas bija
tā pasākuma dēļ, kādēļ

Gars mani brīdināja.” Taču nemiers,
ko jutu, nerimās.

Tovakar mēs jautri pavadījām laiku,
taču laiku pa laikam Gars man teica,
ka iepriekšējais brīdinājums bija jop-
rojām svarīgs. Sākumā, kā likās, nekas
neradīja bažas, taču, vakaram turpino-
ties, kļuva aizvien skaidrāks, ka, kaut
arī mums bija līdzīga izcelsme, mēs
virzījāmies pilnīgi pretējos virzienos.
Mūsu standartu nesaskanēja — pat
mazās lietās. Kad viņa pasūtīja vīnu,

**TIKAI NEDAUDZ
NOVIRZĪJIES NO
KURSA?**

„Pārāk bieži . . .
mēs uzsākam kaut
ko un ceram, ka

tas būs aizraujošs ceļojums, lai pārāk
vēlu aptvertu, ka pāris grādu kļūda ir
nostādījusi mūs uz garīgas katastrofas
kurša.”

Prezidents Dīters F. Uhtdorfs, otrais padomnieks
Augstākajā Prezidijā, „Pāris grādu jautājums,”
Liahona, 2008. g. maijs, 58.–59. lpp.

*„Viņa ir sena draudzene,
un tā nav satikšanās,” es sev
teicu. Tad kādēļ Gars turpi-
nāja mani brīdināt, ka man
nevajag tur atrasties?*

es paskaidroju, ka nevēlos maksāt
par alkoholu. Viņa respektēja manas
vēlmes un samaksāja par vīnu pati.

Vakaram lēni turpinoties, mans garī-
gais nemiers turpināja augt. Vakariņām
beidzoties, es jutos neomulīgi un biju
jau gatavs iet prom, jo zināju, ka va-
kara pēdējais vilciens atiet drīz, un es
dzīvoju pārāk tālu, lai brauktu ar taksi.
Apzinoties manas bažas, mana drau-
dzene pateica, ka varu pa nakti palikt
pie viņas. Tagad Gars man vairs nelika
mieru, apliecinot to, ko es jau zināju,
— palikšana pa nakti bija izslēgta.

Pavadot viņu mājās, es pieliku
lielas pūles, lai izskatītos mierīgs. „Vai
esi pārliecināts, ka nevēlies palikt?”
viņa jautāja. Es biju pārliecināts.

Viņa nebija uzbāzīga vai
aizvainojoša, taču Gars
klusī runāja skaidrāk
par pērkona balsi. Es
nedrīkstēju nokavēt
vilcienu!

Es nogaidīju,

līdz viņa bija iegājusi, tad skrēju, cik
vien ātri varēju, lai laikus nokļūtu
vilcienu stacijā. Es nespēju atvaīrīt
domas par Jāzepu Ēģiptē, kad viņš
izbēga no kārdinājuma (skat.
1. Mozus 39:7–12).

Kad es atceros tā vakara notikumus,
es sajūtu gan bailes, gan pateicību: bai-
les par to, kas būtu varējis notikt, un
pateicību par Svētā Gara sadraudzību.
Gars bija runājis, un, kaut arī man to
vajadzēja izdarīt agrāk, es esmu prie-
cīgs, ka galu galā paklausīju.

Tas ir acīmredzami, ka mans situ-
ācijas novērtējums tovakar nebija tik
skaidrs kā Tam Kungam. Kā to Jesaja
ir pierakstījis:

„Jo Manas domas nav jūsu domas,
un jūsu ceļi nav Mani ceļi,” saka Tas
Kungs.

„Cik augstākas debesis ir pār
zemi, tik augstāki ir Mani ceļi pār
jūsu ceļiem un Manas domas pār
jūsu domām” (Jesajas 55:8–9).

Dažas no izvēlēm savā dzīvē mēs
izdarām ātri un ātri aizmirstam. Ir arī
 citas izvēles, kas nāk kopā ar mācī-
bām, kuras mums būtu labi nekad
neaizmirst. Es esmu ļoti pateicīgs,
ka zinu to, ka, kad mēs ņemam vērā
Svētā Gara pamudinājumus — un kad
mēs darām to nekavējoties — mēs va-
ram daudz vieglāk noturēties uz ceļa,
ko mums ir noteicis Jēzus Kristus. ■

„Kādēļ manai ģimenei ir problēmas, neskatoties uz to, ka mēs apmeklējam baznīcu, noturam ģimenes mājvakarus un cenšamies dzīvot pēc evaņģēlija? Ko vēl lai mēs darām?”

Dzīvošana pēc evaņģēlija nes svētības, taču nenozīmē to, ka jums nebūs grūtību. Pārbaudījumi var stiprināt jūsu ticību, mudinot jūs meklēt Debesu Tēva palīdzību. Problēmu risināšana ar Viņa palīdzību māca jums, kā pieņemt taisnīgus lēmumus.

Vai esat pārrunājuši šo jautājumu savā ģimenē? Kopīgi apspriežoties, jūs varat nonākt pie vērtīgām idejām. Vai esat kā ģimene kopīgi gavējuši un lūguši, lai rastu risinājumus? Vai esat pētījuši Svētos Rakstus un Vispārējo konferenču runas? Iespējams, jūsu ģimenei nepieciešams veikt dažas pārmaiņas, lai uzlabotu situāciju, vai, iespējams, jums vienkārši jābūt neatlaidīgiem, pacietīgi gaidot un uzticoties Tam Kungam, ka Viņš stiprinās jūs šī pārbaudījuma laikā (skat. Mosijas 24:15).

Ja citi ir nodarījuši jūsu ģimenei sāpes, centieties viņiem piedot un nevainot viņus. Kaut arī piedošana varētu uzreiz neatrisināt problēmu, tā tomēr atnesīs mieru jūsu sirdīm un padarīs problēmu vieglāk atrisināmu.

Pretinieks uzbrūk ģimenēm, jo to spēks ir ļoti svarīgs Baznīcai un sabiedrībai. Tādēļ turpiniet būt pacietīgi. Turpiniet apmeklēt Baznīcu, rīkot ģimenes mājvakarus un dzīvot saskaņā ar evaņģēliju. Paklausība ļauj jums sajust Svēto Garu, un Viņa vadība ir ļoti svarīga meklēto atbilžu atrašanā. Dzīvošana stiprā ģimenē, pat ja tai ir jāpārvar grūtības, ir viens no vissvarīgākajiem mērķiem, kādi jums var būt.

Izmantojiet tos padomdevējus, kas jums ir doti

Iespējams ģimene netiek stiprināta, pirms tā nav pārbaudīta. Par laimi, jums nav jāaskaras ar savām problēmām vienatnē; Debesu Tēvs vēlas, lai mēs gūtu panākumus gan individuāli, gan kā ģimenes. Lai jums palīdzētu, Viņš ir nodrošinājis svarīgus padomdevējus, kā, piemēram, Svētos Rakstus, dzīvo pravieti, citus Baznīcas vadītājus un Svēto Garu. Viņi var palīdzēt jums saprast un pielietot evaņģēlija principus, kas atnesīs prieku jums un jūsu ģimenei.

Un vēl, nekad neaizmirstiet pateikt saviem vecākiem, ka jūs esat pateicīgi par viņiem un mīlat viņus. Es zinu, ka Tas Kungs nodrošinās veidu, kā jūsu ģimene var būt vienota, stiprināta un iedvesmota. Es zinu, ka ģimene ir Dieva noteikta.

Džareds L., 18 gadi, Mindanao, Filipīnas

Mācieties no savām grūtībām

Neraugoties uz to, cik centīgi jūs esat, grūtības būs vienmēr. Šie pārbaudījumi palīdz jums augt. Viss ir atkarīgs no tā, kā jūs reaģējat uz šīm grūtībām. Grūtību atrisinājums — mācieties no tām. Atkāpieties soli atpakaļ un paraugieties, kas patiesībā notiek jums visapkārt. Lūdziet Dievu par grūtībām, kurām jūs pašreiz ejat cauri, un ticiet, ka Tas Kungs palīdzēs jums tās pārvarēt.

Tās var kļūt par jūsu spēku, un savukārt jūs varat kļūt par spēku citiem.

Makenzija C., 18 gadi, Čihuahua, Meksika

Lasiet vēstījumu par ģimeni

Problēmas notiek gan, kad mēs skaitām lūgšanas, gan kad neskaitām. Tās nav, lai mūs sodītu, bet gan lai stiprinātu. Grūtības, ar kurām mēs dzīvē sastopamies, sniedz iespēju ģimenēm strādāt kopīgi to pārvarēšanā. Manai ģimenei pārvarot uztraukumu, naudas problēmas un vienkārši cenšoties atrast laiku, lai būtu kopā, mēs kļūstam tuvāki viens otram un mūsu Debesu Tēvam. Viena lieta, ko mēs darām, kad ir grūti — mēs lasām „Ģimene

— Vēstījums pasaulei”. Tas mums atgādina par svētajām saitēm, kas mūs vieno, un cik svarīgi ir ievērot noslēgtās derības.

Anna G., 15 gadi, Džordžija, ASV

Pieņemiet Debesu Tēva gribu

Es domāju, ka viens no veidiem, kā Debesu Tēvs mūs pārbauda, ir problēmas. Tas, ko mēs nedrīkstam aizmirst, ir, ka Viņš ir mūsu Tēvs un tādēļ Viņš mūs ļoti mīl un vēlas dot mums to vislabāko. Es zinu, ka vienīgais veids, kā mēs varam pārvarēt grūtības, ir būt neatlaidīgiem un pieņemt Tēva gribu.

Hosē C., 18 gadi, Ankaša, Peru

Ticiet Tam Kungam

Tas, kas palīdz man, kad es jautāju, kādēļ manai ģimenei ir grūtības, pat tad, kad mēs darām visu, ko spējam, ir stāsts par Ījabu un to, cik daudz grūtību viņš pārvarēja. Ījaba 19:25–26 ir rakstīts: „Taču es zinu, ka mans pestītājs ir dzīvs, un pēcgalā Viņš celsies pār pīšļiem, un pēc tam, ja arī mana āda būs saplosīta gabalos un es būšu bez miesas palicis, es tomēr skatīšu Dievu.” Ījabs sastapās ar grūtākajiem izaicinājumiem, un tomēr viņš zināja, ka viņa Pestītājs dzīvo! Ja mēs spēsim domāt un dzīvot kā Ījabs, es zinu, ka mēs spēsim paraudzīties pāri mūsu problēmām un redzēt, ka mums ir Pestītājs, kurš atbalsta mūs pārbaudījumu brīžos.

Megana B., 17 gadi, Jūtas štats, ASV

Stājieties pretī grūtībām ar cerību

Problēmas padara mūs stiprākus, ja tām stājas pretī pareizā veidā. Tas, kas jums ir jādara — jums jāstājas pretī problēmām ar cerību un drosmi. Ja jūs darāt to labāko, ko spējat, apmeklējot baznīcu un cenšoties dzīvot saskaņā ar evaņģēliju, tad jums jāatzīst tas fakts, ka jūsu grūtības ir domātas jūsu attīrīšanai un personības attīstīšanai. Mēģiniet arī noteikt to, ko jūs nedarāt pareizi, un pacentieties to izlabot. Biež centieties palīdzēt citiem, un, tā darot, jūsu problēmas šķitīs vieglākas. Pats galvenais, vienmēr apspriedieties ar To Kungu. Lūdziet par savām grūtībām un lūdziet Debesu Tēvam vadīt jūs.

Reimonds A., 18 gadi, Akra, Gana

Izturiet līdz galam

Ģimene ir Radītāja ieceres centrā, tādēļ ir dabiski, ka pretinieks darīs visu iespējamo, lai mēs nespētu dzīvot kā laimīga evaņģēlija ģimene. Mēs zinām, ka nevaram sagaidīt, ka dzīve būs viegla vai, ja mēs ejam uz baznīcu un rīkojam ģimenes mājvakaru, dzīve

būs brīva no kārdinājumiem. Kad dzīvē parādās grūtības, lasiet Svētos Rakstus, lūdziet Dievu un sarunājieties kā ģimene.

Elders Dadlijs, 21 gads, Indonēzijas Džakartas misija

SEKOJIET PRAVIEŠU PADOMIEM

„Ar Tā Kunga un Viņa mācības palīdzību visu ģimenes grūtību kaitīgās ietekmes

var tikt saprastas un pārvarētas. Lai arī kādas būtu ģimenes locekļu vajadzības, mēs varam stiprināt savas ģimenes, dzīvojot atbilstoši praviešu dotajiem padomiem.

Panākumu atslēga mūsu ģimeņu stiprināšanā ir Tā Kunga Gara ienākšana mūsu mājās.”

Elders Roberts D. Heilz no Divpadsmit apustuļu kvoruma, „Strengthening Families: Our Sacred Duty,” *Ensign*, 1999. g. maijs, 32. lpp.

NĀKAMAIS JAUTĀJUMS

„Kā jūs savaldāt savas dusmas, kad esat tiešām sarūgtināts?”

Sūtiet savu atbildi līdz 2011. gada 15. maijam uz:

Liahona, Questions & Answers 5/11
50 E. North Temple St., Rm. 2420
Salt Lake City, UT 84150-0024, USA
Vai uz e-pastu: liahona@ldschurch.org

Atbildes var tikt rediģētas, lai būtu skaidras un atbilstoša garuma.

Savā e-pastā vai vēstulē jāiekļauj šāda informācija un atļauja: (1) vārds un uzvārds, (2) dzimšanas datums, (3) bīskapija vai draudze, (4) stabs vai apgabals, (5) tava rakstiska atļauja vai, ja tev nav 18 gadu, tavu vecāku rakstiska atļauja (pietiek ar e-pastu) publicēt savu atbildi un fotogrāfiju.

VIENMĒR ATCERĒTIES VINU

PĒDĒJĀS VAKARĪNĀS, SAIMONS DŪVĪS

MĒS VISI APSOLĪJĀM
(SKAT. LŪKAS 22:19–20; M&D 20:77, 79.)

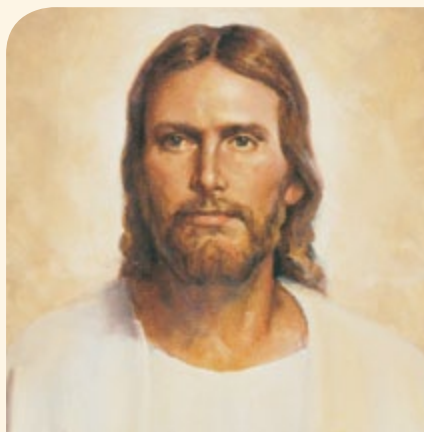
Mācība un Derības 76:22–24

Šie panti piesaka mūsdienu liecību par Jēzu Kristu: Viņš dzīvo!

Daudzas liecības

Daudzas liecības ir dotas par augšāmceltu Kristu pirms šīs atklāsmes. Šie ir daži piemēri:

- Marija Magdalēna (skat. Jāņa 20:11–18)
- Jēzus laika apustuļi (skat. Mateja 28:9–20; Marka 16:14–20; Lūkas 24:36–53; Jāņa 20:19–29; 21)
- Divi mācekļi, kas gāja uz Emavu (skat. Lūkas 24:13–35)
- Stefans (skat. Ap. d. 7:55–56)
- Pāvils (skat. Ap. d. 9:1–6)
- Nefiješi (skat. 3. Nefijs 11–28)
- Moronijš (skat. Etera 12:39)
- Džozefs Smits (skat. Džozefs Smits — Vēsture 1:16–20)

22 Un tagad, pēc daudzām liecībām, kas ir dotas par Viņu, šī ir "liecība, pēdējā no visām, ko mēs dodam par Viņu, — ka Viņš ^bdzīvo!

23 Jo mēs "redzējām Viņu, patiesi pie ^bDieva labās rokas; un mēs dzirdējām balsi liecinām, ka Viņš ir Tēva "Vienpiedzimušais Dēls, —

24 ka ar "Viņu un caur Viņu, un no Viņa ^bpasaulis ir un tika radīts, un to iedzīvotāji ir dzimuši par "Dieva dēliem un meitām.

Viņš dzīvo!

„Es esmu lasījis — un es ticu — to cilvēku liecībām, kuri piedzīvoja bēdas par Kristus krustā sišanu un prieku par Viņa augšāmcelšanos. Es esmu lasījis — un es ticu — to cilvēku liecībām no Jaunās pasaules, kurus apmeklēja tas pats augšāmceltais Kungs.

Es ticu tā cilvēka liecībai, kurš šajā laiku atklāšanā runāja ar Tēvu un Dēlu birzi, kas tiek saukta par svētu, un kurš atdeva savu dzīvību, aizņemot savu liecību ar savām asinīm.”

Es ticu tā cilvēka liecībai, kurš šajā laiku atklāšanā runāja ar Tēvu un Dēlu birzi, kas tiek saukta par svētu, un kurš atdeva savu dzīvību, aizņemot savu liecību ar savām asinīm.”

Prezidents Tomass S. Monsons, „Viņš ir augšāmcēlies!” *Liahona*, 2010. gada maijs, 89. lpp.

Dzimuši par Dieva dēliem un meitām

„Jūs neesat nekādas parastas būtnes, mani dārgie jaunie draugi visā pasaulē. Jūs esat lieliski un mūžīgi. . . .

Mana lūgšana un svētība jums — kad jūs skatīsities savā atspulgā, jūs spēsit raudzīties pāri savām nepilnībām un šaubām un atpazīt, kas jūs patiesībā esat: Visvarenā Dieva cildenie dēli un meitas.”

Prezidents Dīters F. Uhtdorfs, otrs padomnieks Augstākajā Prezidijā, „Atspulgs ūdenī” (Baznīcas izglītības sistēmas garīgais vakars jaunajiem pieaugušajiem, 2009. g. 1. nov.); pieejams CESfiresides.lds.org.

Pasaules ir un tika radītas

„Tēva vadībā Kristus bija Visuma Kungs, kurš radīja pasaules bez skaita — no kurām mūsu pasaule ir tikai viena no daudzām (skat. Efeziešiem 3:9; Ebrejiem 1:2).

Cik daudz planētu ir Visumā, kuras apdzīvo cilvēki? Mēs nezinām, taču mēs neesam vieni Visumā! Dievs nav tikai vienas planētas Dievs!”

Elders Nils A. Maksvels (1926–2004), no Divpadsmit apustuļu kvoruma, „Īpašie Kristus liecinieki,” *Liahona*, 2001. g. apr., 5. lpp.

Redaktora piezīme: Šī lappuse nav domāta kā izvēlētā Svēto Rakstu panta vispusīgs skaidrojums, tikai kā aizsākums jūsu pašu studijām.

Pārbūvēšanas SVĒTĪBAS

Kad es redzēju zemestrīces izraisītās drupas, es biju nobēdājusies. Taču tad es aptvēru, ka Dievs mīl gan tos, kuri nomira, gan tos, kuri izdzīvoja.

Ešlija Daijere

Tādēļ, ka es dzīvoju Šanhajā, Ķīnā, man bija iespēja kopā ar skolēnu grupu doties uz Sičuanas provinci Ķīnas dienvidrietumos, lai palīdzētu būvēt mājas zemestrīces upuriem, kas izpostīja šo apgabalu pirms dažiem gadiem. Mēs smagi strādājām, mūrējām, liekšķerējām javu, stūmām ar ķieģeļiem piekrautas ķerras un padevām ķieģeļus pa „cilvēku” līnijām. Otrajā dienā sāpēja mana mugura un mani cimdi bija caurumaini. Tomēr šis brauciens bija man neaizmirstama pieredze un stiprināja manu liecību par manis pašas un katra cilvēka personisko vērtību, kas ir viena no Jauno sieviešu vērtībām.

Smagi strādājot katru dienu, es pamanīju, ka mana ticība manis pašas vērtībai auga. Es jutos labi, jo darīju to, kas uzlaboja to cilvēku dzīves apstākļus, kuriem nebija tik ļoti veicies kā man.

Mums arī bija iespēja apmeklēt kādu tā apgabala skolu. Kad mēs ieradāmies, mazu, pievilcīgu bērnu pūlis izskrēja mums pretī. Kad es ieraudzīju visus šos brīnišķīgos mazos bērnus, es atpazīnu arī viņu individuālo vērtību. Viņi visi ir skaisti Dieva bērni, un es spēcīgi sajutu, ka Viņš mīl un pazīst katru no viņiem.

Tuvojoties mana ceļojuma beigām, mums bija iespēja doties uz kūrortvietniņu, kur mēs parasti ēdām pusdienas. Taču, kad mēs tur nokļuvām, mēs atklājām, ka tā bija izpostīta zemestrīcē. Tā bija visšausmīgākā postaža, kādu es jebkad biju

redzējusi. Tā mani saraudināja. Ēku griesti un sienas bija iegruvušas, blakus esošie koki bija nogāzti, un visur bija gruveši. Milzīgs laukakmens bija noripojis no kalna un ietriecies kādas ēkas sānos, izraisot griestu un sienu iegruvumu. Pie kāda sliekšņa mētājās viena kurpe.

Kad es domāju par notikušo un to, ka šajā katastrofā tika nogalināti cilvēki, man bija grūti saprast, kā Debesu Tēvs varēja pieļaut to, kas bija noticis. Vai Viņš nemīlēja viņus? Tad es atcerējos to, ko mēs bijām pārrunājušas Jauno sieviešu klasē, un aptvēru, ka jā, Viņš tiešām viņus mīlēja. Viņš pazina un mīlēja katru no viņiem personiski. Visi, kas tajā dienā nomira, bija Dieva bērni.

Sākotnēji domas par to padarīja mani vēl bēdīgāku. Taču tad es aptvēru, ka šie cilvēki tagad bija garu pasaulē un viņi varēja atkal atgriezties pie Debesu Tēva. Šī doma nomierināja mani un sniedza miera sajūtu.

Es zinu, ka esmu Dieva bērns ar lielu personisko vērtību. Mēs visi esam Debesu Tēva bērni, kurš pazīst mūs personiski. Viņš mīl mūs ar tādu mīlestību, kas ir dziļāka un stiprāka par to, ko jebkurš no mums jebkad varētu iedomāties. Šī sapratne dziļi iespiedās manā sirdī, kad es strādāju un kalpoju ar cilvēkiem, kuri bija tik briesmīgi cietuši Sičuanas zemestrīcē. ■

Ešlija Daijere (pa labi) palīdzēja no jauna būvēt vietējo iedzīvotāju mājas pēc 2008. gada zemestrīces Sičuanā, Ķīnā.

RAKSTU SPĒKS

TE BUKA A MOROMONA

hi Faahou Ite
Mesia

*Kad divi Haiti pusaudži
izvēlējās studēt Svētos
Rakstus, viņu dzīves
izmainījās.*

Adams C. Olsons
Baznīcas žurnāli

Rooma īsti nevēlējās studēt Svētos Rakstus. Vaitiare īsti negribēja apmeklēt semināru. Un viņiem obligāti tas arī nebija jādara. Taču, kad viņi izvēlējās to darīt, viņu dzīves izmainījās.

Kāpēc nē?

Kādēļ gan pusaudzis izvēlētos pavadīt divas stundas katru ceturtdienas vakaru, studējot Svētos Rakstus ar savu mammu? Pirms gada Rooma Terooatea no Haiti droši vien būtu domājis tāpat.

Tagad viņš varētu pajautāt, kādēļ gan pusaudzis izvēlētos *nestudēt* Rakstus?

Trīs semināra mācību gadu laikā Rooma nekad nepievērsa pietiekami uzmanības, kad skolotājs uzdeva izlasīt Svētos Rakstus uz nākamo nodarbību. „Es negribēju tos lasīt,” viņš saka. „Svētie Raksti mani nesaistīja.”

Taču viņš brīnījās, kādēļ Baznīcas vadītāji viņa bīskapijā un stabā vienmēr izmantoja Svētos Rakstus savās runās un stundās. Viņš vēroja savus vadītājus. Viņš pamanīja, cik viegli viņa staba prezidents citēja Svētos Rakstus.

Tad, kad Faa Haiti stabā semināra studenti tika sadalīti komandās, kurām vajadzēja sacensties Svēto Rakstu iegaumēšanā visa

viņa pēdējā semināra gada laikā, Rooma nolēma izmēģināt studēt Svētos Rakstus.

Tad arī sākās viņa iknedēļas Svēto Rakstu studijas kopā ar viņa māti. Katru ceturtdienas vakaru viņi kopā studēja, lai sagatavotos nākamās dienas klašu sacensībām, iegaumējot nozīmīgo pantu atrašanās vietas un pat mācoties no galvas daudzus no tiem.

Tad arī Roomas dzīve sāka mainīties. Svēto Rakstu studijas nostiprināja viņa attiecības ar mammu. Viņš sāka ievērot paralēles starp to, ko māca Svētie Raksti, un to, kas notiek

Kad Rooma Terootea (apakšā) un viņa semināra klasesbiedri devās uz kaimiņpilsētu Moorea (pa kreisi), lai pārbaudītu savas Svēto Rakstu zināšanas, rezultāts vairs nebija svarīgs — Rooma jau bija uzvarētājs.

STUDĒJIET UZCĪTĪGI

„Intensīvie kursi nav ne tuvu tik efektīvi kā ikdienas Svēto Rakstu

lasīšana un pielietošana savā dzīvē. Iepazīstieties ar tām mācībām, kuras Svētie Raksti māca. . . . Studējiet tos tā, it kā tie runātu ar jums personīgi, jo tā tas tiešām ir. . . .

. . . Ja jūs studēsiet Svētos Rakstus uzcītīgi, pieaugīs jūsu spējas izvairīties no kārdinājumiem un saņemt Svētā Gara vadību visā, ko darāt.”

Prezidents Tomass S. Monsons, „Be Your Best Self,” *Liahona*, 2009. g. maijs, 68. lpp.

mūsdienu pasaulē. Kad viņš lūdza par to, ko bija izlasījis, viņš aptvēra, ka tas bija no Dieva.

Tas viņam arī palīdzēja virzīt savu komandu līdz uzvarai staba Svēto Rakstu iegaumēšanas čempionātā.

Tajās svētībās, kuras Rooma ir saņēmis, viņš apzinās mācību, ko apguva savās studijās. „Mosijas 2:24 ķēniņš Benjamīns mācīja, ka, izvēloties darīt to, ko Tas Kungs prasa, mēs nekavējoties tiekam svētīti,” saka Rooma. Viena no lielākajām svētībām, kuras viņš ir saņēmis, ir, ka „pēc Svēto Rakstu studēšanas šogad, es zinu, ka Mormona Grāmata ir patiesa”.

Nemāci man, kas man jādara

Mācību gada sākumā Vaitiare Pito pat nebija Baznīcas locekle. Tad kā gan jauna Baznīcas locekle, kura

Tiklīdz Vaitiare Pito no Haiti nolēma studēt Svētos Rakstus, viņa sāka apzināties savas svētības.

nekad iepriekš nebija apmeklējusi semināru, palīdzēja savai komandai uzvarēt Faa staba Svēto Rakstu iegaumēšanas čempionātā?

„Es neuztraucos par to, ka man nebija lielas pieredzes,” viņa saka. „Es iemācījos daudzus no tiem pantiem nodarbību laikā ar misionāriem.”

Lielākā Vaitiares ģimenes daļa pievienojās Baznīcai pēc viņas tēva negaidītās nāves, kad bīskapijas misijas vadītājs atveda misionārus uz

Vaitiares mājām. Viņi runāja par ģimenes vienotību un saistīšanu kopā uz visiem laikiem. „Tas patiešām atnesa pārmaiņas mūsu ģimenē,” viņa saka.

Tomēr tas nebūt neizmainīja 17 gadīgās meitenes neatkarību. „Pēc manām kristībām visi man teica, ka man jāiet uz semināru,” viņa saka.

„Man nepatīk, ka citi man saka, kas man jā dara, tādēļ pagāja zināms laiks, pirms es aizgāju uz semināru.”

Galū galā viņa pati nolēma apmeklēt semināru un atklāja, ka viņai tas patīk. Viņa tika nozīmēta būt tajā pašā Svēto Rakstu iegaumēšanas komandā, kur Rooma.

Sākumā viņa nepielika pūles, lai izlasītu uzdotos Svētos Rakstus. Taču, kad viņa nolēma, ka viņa tos izlasīs,

viņa drīz vien atklāja, ka ir saņēmusi vairākas svētības.

„Svētie Raksti ir snieguši lielu palīdzību,” viņa saka. „Es no Svētajiem Rakstiem esmu mācījusies daudz ko,” ieskaitot lūgšanas nozīmību un to, ka Debesu Tēvs atbildēs uz manām lūgšanām.

Viņa arī ir sapratusi — kad viņa uzņemas saistības kaut ko darīt, piemēram, apmeklēt semināru vai lasīt Svētos Rakstus, saistību ievērošana ir vieglāka nekā tad, ja viņai tas ir jā dara tāpēc, ka tā vajag vai ka tā ir pieņemts.

Tagad, kad mācību gads ir beidzies, Vaitiare ir pateicīga, ka izvēlējās apmeklēt semināru un studēt Svētos Rakstus: „Es zinu, kad mēs lasām Svētos Rakstus, mēs tiekam svētīti.” ■

Pavediens manā svētībā

Skots Talbots

Es kalpoju Teksasas Hjūstonas Dienvidu misijā kā spāniski runājošs elders. Kādu dienu mēs ar pārinieku klauvējām pie durvīm, cenšoties atrast kādu, ko mācīt. Mēs nonācām pie kādas mājas, kuras nodilušajā koka verandā bija liels caurums.

Pie durvīm pienāca kāda paveca sieviete un aicināja mūs ienākt. Es neesmu pārliecināts, vai viņa vispār zināja, kas mēs esam un ko mēs darām, taču viņa bija ļoti laipna. Mēs sākām viņai mācīt pirmo stundu, un likās, ka viss notiek labi. Drīz pienāca mana kārta mācīt par Džozefu Smitu un Pirmo vīziju. Es ievēroju, ka sievietes sejas izteiksme šķietami izrādīja pieaugošu apjukumu. Bija acīmredzami, ka viņa patiesībā nesaprata, ko es cenšos viņai izskaidrot.

Pēc dažu jautājumu uzdošanas par to, ko mēs bijām tiktāl pārrunājuši, un par to, cik daudz viņa bija sapratusi, es sajutu, ka sāku kļūt neapmierināts, ka viņa nespēja saprast Pirmās vīzijas būtību. Tā bija gara diena, un pēdējais, ko misionārs vēlas ir, lai kāds nesaprastu to, ko viņš tik ļoti vēlas, lai cilvēki saprastu, tas ir, zinātu to, kas ir patiess.

Kādā brīdī, kad manās emocijās sāka parādīties dusmu pazīmes, man prātā ienāca dažas rindiņas no manas patriarhālās svētības. Tā bija sadaļa par manu nākotnes ģimeni, kur man tika dots padoms mācīt saviem bērniem evaņģēlija jēdzienus. Kad tā rindkopa ienāca manā prātā, es zināju, ka Gars man saka mācīt šo

pazemīgo sievieti tādā pat veidā, kā es mācītu bērnu.

Es sāku viņu mācīt, izmantojot daudz vienkāršāku un sirsnīgāku

SAGATAVOJĒTIES KALPOŠANAI

Jaunie vīrieši, es mudinu jūs gatavoties misionāru kalpošanai. Esiet tīri, šķīsti un cienīgi, lai pārstāvētu To Kungu. Saglabājiet savu veselību un spēku. Studējiet Svētos Rakstus. Kur tas ir iespējams, piedalieties seminārā vai institūtā. Mācieties no misionāru rokasgrāmatas *Sludini Manu evaņģēliju.*"

Prezidents Tomass S. Monsons, „As We Meet Together Again”, *Liahona*, 2010. g. nov., 6. lpp.

pieeju. Es iztēlojos savus paša bērnus sēžam viesistabā, skatoties uz mani, viņu tēvu, kurš māca viņus par pravieti Džozefu Smitu. Bija apbrīnojami redzēt pārmaiņu viņas sejas izteiksmē. Viņas uzacis drīz vien pacēlās, un viņas acis sāka mirdzēt. Viņas apjukums drīz pārvērtās par interesi un vēlēšanos uzzināt. Kad es stāstīju par Debesu Tēvu un Jēzu Kristu, kuri parādījās Džozefam Smitam, viņas acis piepildījās asarām un plūda pa viņas vaigiem. Istabu piepildīja Gars, un mana neapmierinātība pārrauga lielā priekā.

Es nekad neaizmirsīšu šo pieredzi. Tagad es nevaru sagaidīt, kad kādu dienu mācīšu šos pašus principus saviem bērniem un atkal izjūtišu šo prieku. ■

**Prezidents
Boids K. Pekers**
Divpadsmit apustuļu
kvoruma prezidents

STARPNIEKS JĒZUS KRISTUS

Laujiet man izstāstīt jums kādu stāstu — kādu līdzību.
Reiz dzīvoja kāds vīrs, kuram bija kāda stipra vēlēšanās. Un to piepildīt viņam šķita vissvarīgāk par visu. Lai piepildītu savu vēlēšanos, viņš iekļuva lielos parādos.

Viņu brīdināja, ka ir bīstami aizņemties tik lielu summu, kā arī brīdināja par viņa kreditoru, kurš aizdeva naudu. Taču viņam likās ārkārtīgi svarīgi uzreiz iegūt to, ko viņš gribēja. Viņš bija pārliecināts, ka vēlāk varēs parādu nomaksāt.

Viņš parakstīja līgumu. Viņš domāja, ka ar laiku parādu nomaksās. Par to viņš pārāk neuztraucās, jo līgumā paredzētā parāda nomaksāšanas diena likās esam ļoti tālu. Tagad viņam bija tas, ko viņš vēlējās, un tas bija pats galvenais.

Reizēm viņš atcerējās kreditoru un šad un tad samaksāja pa nelielai, simboliskai naudas summai, cerēdams, ka kaut kādā veidā līgumā noteiktā parāda atdošanas diena nekad nepienāks.

Taisnība vai žēlastība?

Taču, kā jau tas allaž notiek, šī diena pienāca, un termiņš bija iztecējis. Parāds vēl

nebija pilnībā samaksāts. Pie viņa ieradās kreditors un pieprasīja visu parāda samaksu.

Tikai tad viņš aptvēra, ka kreditora varā ir ne tikai atņemt viņam visu īpašumu, bet arī ieslodzīt viņu pašu cietumā.

„Es nevaru jums samaksāt, jo tas nav manos spēkos,” viņš atzinās.

„Tādā gadījumā,” teica kreditors, „mēs konfiscēsim jūsu īpašumu un jums būs jāiet cietumā. Jūs pats tam piekritāt. Tā bija jūsu izvēle. Jūs parakstījāt līgumu, un tagad tam jātiek izpildītam.”

„Vai jūs nevarat līgumu pagarināt, vai arī parādu atlaist?” lūdzās parādnieks. „Nokārtojiet šo lietu tā, lai man nebūtu jāiet cietumā un es varētu paturēt savu īpašumu. Jūs taču ticat žēlastībai, vai ne? Vai jūs neparādīsiet man žēlastību?”

Kreditors atbildēja: „Žēlastība vienmēr ir tik vienkopusīga. Tā būtu izdevīga tikai jums. Ja es parādīšu jums žēlastību, es zaudēšu savu naudu. Es pieprasu taisnību. Vai jūs ticat taisnībai?”

„Es ticēju taisnībai, kad parakstīju līgumu,” teica parādnieks. „Toreiz tā bija manā pusē, jo es domāju, ka tā mani pasargās. Toreiz man žēlastība nebija vajadzīga, un es arī nedomāju, ka tā man kādreiz būs vajadzīga.”

Jēzus Kristus, mūsu Starpnieks, samaksāja cenu, ko mēs nespējam samaksāt, lai mēs varētu atgriezties dzīvot kopā ar mūsu Debesu Tēvu.

Lai vairāk uzzinātu par šo tēmu, lasiet Almas 42. nodaļu, pravieša Almas izskaidrojumu par taisnību, žēlastību un Izpiršanu.

Atbilstoši mūžīgajam likumam, žēlastību nevar izrādīt, ja nav kāda, kurš gan vēlas, gan spēj uzņemties mūsu parādu un samaksāt cenu, un piemērot noteikumus mūsu pestīšanai.

„Tieši taisnība prasa, lai jūs vai nu samaksātu naudu, vai saņemtu sodu,” atbildēja kreditors. „Tāds ir likums. Jūs tam piekritāt, un tā tam jānotiek. Žēlastība nevar atcelt taisnību.”

Tā nu viņi tur stāvēja — viens pieprasīdams taisnību, otrs lūgdams žēlastību. Neviens nevarēja gūt gandarījumu, nelikdams otram ciest.

„Ja jūs man neatlaidīsiet parādu, tad nebūs žēlastības,” aizbildinājās parādnieks.

„Ja es to atlaižu, tad nebūs taisnības,” skanēja atbilde.

Likās, ka abus likumus nav iespējams apmierināt. Tie ir divi mūžīgi ideāli, kas acīmredzami ir pretrunā viens ar otru. Vai tiešām nav nekāda veida, kā apmierināt gan taisnību, gan žēlastību?

Ir gan! Taisnības likumu *var* pilnībā apmierināt, un vienlaicīgi *var* izrādīt žēlastību — taču tad jāiejaucas kādam citam. Un tā tas notika arī šoreiz.

Viņa starpnieks

Parādniekam bija draugs. Viņš atsteidzās palīgā. Viņš labi pazina parādnieku. Viņš uzskatīja, ka parādnieks bija rīkojies muļķīgi, nokļūdams tik nepatīkamā situācijā. Tomēr draugs gribēja viņam palīdzēt, jo viņu mīlēja. Viņš uzņēmās starpniecību un vērsās pie kreditora ar šādu priekšlikumu: „Es nomaksāšu parādu, ja jūs atbrīvosit parādnieku no līgumā paredzētajām saistībām, lai viņš varētu paturēt savu īpašumu un paliktu brīvībā.”

Kamēr kreditors apsvēra priekšlikumu, starpnieks piebilda: „Jūs pieprasījāt, lai notiek pēc taisnības. Tā kā viņš nespēj samaksāt, to izdarišu es. Jūs saņemsit taisnīgu tiesu un vairāk neko nevarēsīt prasīt. Jo tad tas nebūtu taisnīgi.”

Un tā kreditors piekrita.

Tad starpnieks vērsās pie parādnieka: „Ja es nomaksāšu tavu parādu, vai tu atzīsi mani par savu kreditoru?”

„Ak, jā, jā,” iesaucās parādnieks. „Tu izglābi mani no cietuma un izrādīji man žēlastību.”

„Tādā gadījumā,” teica labdaris, „tu atdosi parādu man, un noteikumus izvirzīšu es. Tas

nebūs viegli, bet to būs iespējams izdarīt. Es došu tev iespēju. Tev nebūs jāiet cietumā.”

Un tā viss parāds kreditoram tika samaksāts. Pret viņu bija izturējušies taisnīgi. Līgums netika pārkāpts. Savukārt parādniekam tika izrādīta žēlastība. Abi likumi bija ievēroti. Pateicoties starpniekam, taisnība bija saņemusi savu tiesu un arī žēlastība tika pilnā mērā izrādīta.

Mūsu Starpnieks

Katrs no mums dzīvo sava veida garīgā parādā. Kādu dienu konts tiks slēgts, un norēķins tiks pieprasīts. Lai cik nevērīgi mēs uz to raudzītos pašlaik, kad tā diena pienāks, un tā ir nenovēršama [tuvu], mēs skatīsimies apkārt nemierpilnā agonijā pēc kāda, jebkura, kas mums varētu palīdzēt.

Un atbilstoši mūžīgajam likumam, žēlastību nevar izrādīt, ja nav kāda, kurš gan vēlas, gan spēj uzņemties mūsu parādu un samaksāt cenu, un piemērot noteikumus mūsu pestīšanai.

Ja vien nav starpnieka, ja vien mums nav drauga, pār mums kritīs viss taisnības smagums. No mums visaugstākā mērā tiks piedzīta [paņemta] pilna samaksa par katru pārkāpumu, lai cik neliels vai nopietns tas būtu.

Taču ziniet: Patiesība, brīnišķīgā patiesība pasludina, ka ir tāds Starpnieks. „Jo ir viens Dievs, kā arī viens starpnieks starp Dievu un cilvēkiem — cilvēks Kristus Jēzus” (1. Timotejam 2:5). Caur Viņu žēlastība var tikt pilnībā izrādīta katram no mums, nepārkāpjot mūžīgo taisnības likumu.

Žēlastības izrādīšana nenotiks automātiski. Tā tiks izrādīta, noslēdzot ar Viņu derību. Tā būs pēc Viņa noteikumiem, Viņa augstirdīgajiem noteikumiem, kas ietver pilnīgi nepieciešamo kristīšanos ar iegremdēšanu grēku piedošanai.

Visu cilvēci var aizsargāt taisnības likums, un tajā pašā laikā katram no mums personīgi var tikt dāvāta žēlastības dziedinošā svētība. ■

No „The Mediator”, Ensign, 1977. g. maijs, 54.–56. lpp.

„**E**s būšu godīgs pret Debesu Tēvu, līdzcilvēkiem un sevi.”

Mani evaņģēlija standarti

Nijas izvēle

Marsela Nijangi

Balstīts uz patiesiem faktiem

Nija spēlējās mājas pagalmā, līdz tante viņu iesauca iekšā. „Nija, vai tu varētu aiziet uz dārzeņu veikalu un nopirkt vakariņām dažus burkānus?” tante lūdza.

„Jā!” Nija priecīgi atbildēja. Viņai patika iepirkties un palīdzēt tantei.

Nija paņēma tantes doto naudu un devās uz tuvāko veikalu.

„Es vēlētos nopirkt dažus burkānus vakariņām,” Nija teica pārdevējam.

Pārdevējs ielika burkānus Nijas maisiņā un nosauca cenu. Nija

iedeva viņam naudu.

„Te būs atlikums,” pārdevējs sacīja, izsniedzot nedaudz naudas.

Nija pateicās un devās mājup.

Dodoties projām, viņa uzmeta skatu pārdevēja izdotajai naudai. „Viņš man ir izdevis par daudz,” viņa nodomāja. „Tagad es varu izmantot šo naudu savām vajadzībām!”

Taču tad Nija apstājās. „Debesu Tēvs nebūs apmierināts, ja es paturēšu šo naudu,” viņa nodomāja. Gan maniem vārdiem, gan rīcībai jābūt godīgai.

Nija pagriezās un devās atpakaļ uz veikalu. „Jūs man izdevāt par daudz,” viņa teica pārdevējam, atdot lieko naudu.

Pārdevējs paņēma naudu. „Tu esi laba meitene,” viņš teica. Tad viņš ielika maisiņā dažus ābolus un iedeva Nijai. „Paldies, ka bijī godīga! Lūdzu, pieņem šos ābolus un baudi tos kopā ar ģimeni.”

Dodoties mājup, Nija jutās labi un priecīgi. Viņa zināja, ka Debesu Tēvs ir apmierināts, ka viņa bija izvēlējusies būt godīga. ■

SESTDIENA

Pēc sešām dienām bija gaidāmi lieli svētki, ko sauca par Pashā. Daudzi devās uz Jeruzālemi, lai šajā dienā pie- nestu templī upurus. Jēzus devās uz Betāniju — kādu ciemu netālu no Jeruzā- lemes. Tur Viņš uzturējās piecas dienas kopā ar Lācaru, Mariju un Martu. Marija svai- dīja Viņa kājas ar eļļu. Skat. Jāņa 12:1–3.

SVĒTDIENA

No Betānijas Jēzus devās uz Jeruzālemi. Viņš iejāja pilsētā uz ēzeļa, kā tas praviets Vecajā Derībā. Cilvēki sveica viņu kā savu ķēniņu, sau- cot „Ozianna!” un izklājot ēzeļa priekšā palmu zarus, lai pasargātu Glābēju no putekļiem. Jēzus apmeklēja templi un pēc tam atgriezās Betānijā. Skat. Caharijas 9:9; Mateja 21:1–11; Marka 11:1–11.

PIRMDIENA

Jēzus redzēja, ka cilvēki temp- pli pērk un pārdod. Vēloties, lai templis būtu „lūgšanu nams”, Viņš šos cilvēkus padzina. Pēc tam Viņš dziedī- nāja tizlos un aklos. Priesteri izjuta skaudību un dusmojās uz Viņu. Skat. Mateja 21:12–17; Marka 11:15–19.

OTRDIENA

Jēzus mācīja cilvēkus templī un tuvumā esošajā kalnā, ko sauc par Eļļas kalnu. Priesteri sazvērējās Jēzu nogalināt. Viens no Jēzus mācekļiem, Jūda Iskariots, piekrita nodot Viņu pries- teriem, saņemot trīsdesmit sudraba gabalus. Skat. Mateja 25:31–46; 26:14–16.

LIELDIENU NEDĒĻA

Tu vari gatavoties Lieldie- nām, mācoties par to, kas notika nedēļu pirms Jēzus Kristus krustā sišanas un Augšām- celšanās. Sākot ar astoto dienu pirms Lieldienām, katru dienu lasi norādītos Svēto Rakstu pantus un ar tiem saistītos notikumus.

5

TREŠDIENA

Svētajos Rakstos nav teikts, ko Jēzus todien darīja. Iespējams, Viņš šo dienu pavadīja kopā ar Saviem mācekļiem.

Tu vari izlasīt līdzību par desmit jaunavām — stāstu, kuru Jēzus mācīja Saviem mācekļiem, lai palīdzētu viņiem sagatavoties Otrajai Atnākšanai.

Skat. Mateja 25:1–13.

6

CETURTDIENA

Jēzus mācekļi gatavojās Pashā mielastam. Šī mielasta laikā Jēzus mācekļiem pavēstīja, ka viens no viņiem Viņu nodos. Pēc tam, lai palīdzētu mācekļiem Viņu atcerēties, Jēzus viņiem pirmo reizi izdalīja Svēto Vakarēdienu. Jēzus devās uz Ģetzemanes dārzu, lai izciestu mūsu grēkus un lūgtu Dievu. Atnāca ļaudis ar zobeniem un Viņu apcietināja. Mācekļi izbailēs aizbēga.

Skat. Mateja 26:17–29, 36–56.

7

PIEKTDIENA

Jēzu aizveda pie augstā priesteri Kajafas. Jēzus mācekļi Pēteris noliedza, ka viņi ir pazīstami. Jēzu pratināja gan zemes pārvaldnieks Pilāts, gan Hērods. Viņš tika notiesāts uz nāvi pie krusta. Jēzu sita krustā. Kāds bagāts vīrs vārdā Jāzepe noguldīja Jēzu savā kapa vietā. Jēzus māte Marija un Marija Magdalēna apraudzīja kapu.

Skat. Mateja 26:57–72; 27:1–2, 27–37; Lūkas 23:44–46, 50–56.

8

SESTDIENA

Jēzus ķermenis tika guldīts kapā. Kapa ieejai aizlika priekšā lielu akmeni. Ļaunie priesteri lūdza Pilātam nolikt kapa priekšā sargus, lai būtu droši, ka neviens tur netiek iekšā.

Skat. Mateja 27:57–66.

LIELDIENU SVĒTDIENA

Jēzus bija augšāmcēlies! Viņš bija uzcēlies no kapa. Eņģelis nonāca no debesīm un novēlā akmeni.

Jēzus lika mācekļiem mācīt un kristīt cilvēkus un apsolīja vienmēr būt kopā ar viņiem.

Skat. Mateja 28.

Bērnu mākslas darbi no visas pasaules

Starptautiskās bērnu mākslas izstādes „Evaņģēlija svētības manā dzīvē” dalībnieku darbi.

Izstādes dalībnieku mākslas darbi tiks publicēti arī turpmākajos Mūsu lappuses izdevumos. Visus mākslas darbus vari aplūkot www.liahona.lds.org.

Andreza A., 10 gadi, Brazīlija

Daša K., 11 gadi, Ukraina

Zenifs F., 9 gadi, Meksika

Čangči, 6 gadi, Taivāna

Beta B., 5 gadi, Kanāda

Daniels S., 5 gadi, Francija

Kārena L., 6 gadi, Bolīvija

Natālija S., 9 gadi, Gvatemala

Karolina A., 7 gadi, Peru

Sāra R., 9 gadi, Argentīna

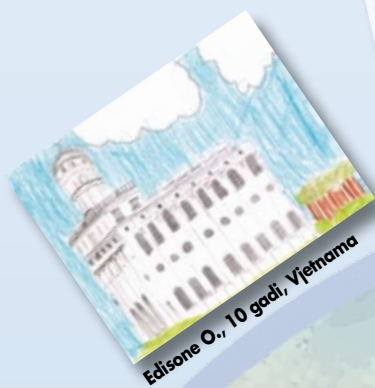
Leonardo T., 8 gadi, Čīle

Fatima B., 5 gadi, Peru

Li V., 9 gadi, Polija

Edisone O., 10 gadi, Vjetnama

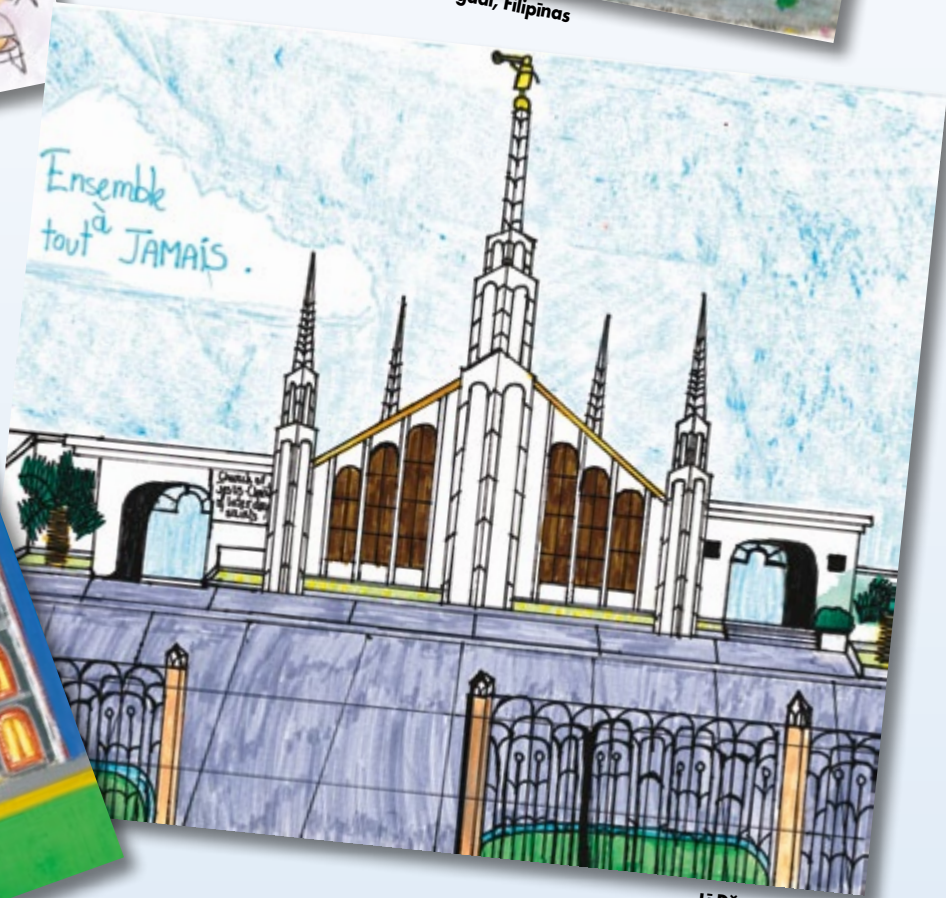
Alina S., 8 gadi, Ukraina

Vanesa G., 11 gadi, Meksika

Gvena R., 12 gadi, Filipinas

Li Dž., 11 gadi, Taiti

Erdenejargalins O., 8 gadi, Mongolija

Amanda G., 12 gadi, Ekvadora

Martina F., 11 gadi, Argentina

Adriana B., 10 gadi, Ekvadora

Hosē V., 5 gadi, Peru

Īpaša liecība

Elders Ričards G. Skots,
no Divpadsmit apustuļu
kvoruma, dalās pārdo-
mās par šo tēmu.

BRAUJENA BĪCA ILLUSTRĀCIJA

Kā es varu tikt pasargāts no ļaunā, kas notiek pasaulē?

No raksta „Kā dzīvot labi par spīti pieaugošajam ļaunumam”, Liahona,
2004. gada maijs, 100.–102. lpp.

Tiecies pēc individuālas
vadības, ko var saņemt
caur Svēto Garu, un uz-
manīgi ieklausies tajā.

Debesu Tēvs mums ir sagatavojis
Svētos Rakstus un, lai mūs uz-
turētu, dāvā pastāvīgu dievišķu
vadību. Pateicoties Viņa palīdzībai,
tu vari dzīvot mierīgi un laimīgi
pat pieaugoša ļaunuma apstākļos.

Ja domās un sirdī turpināsi
pievērsties Tam Kungam,
Viņš palīdzēs tev piedzīvot
bagātīgu un piepildītu mūžu,
neskatoties uz to, kas notiek
pasaulē.

Tu vari dzīvot tikumīgi, produktīvi
un taisnīgi, dzīvojot saskaņā ar
aizsardzības ieceri, ko izstrādājis Tavs
Debesu Tēvs — Viņa laimes ieceri.

Kaut arī šobrīd dzīve var šķist
grūta, turies pie patiesības
margas no dzelzs! Tu pro-
gresē straujāk, nekā tev šķiet.

Tu vari izmantot šo nodarbību un aktivitātes, lai labāk apgūtu šī mēneša Sākumskolas tēmu.

Jēzus Kristus ir mans Glābējs un Pestītājs

Ana Marija Koburna un Kristina Franko

*„Mēs ticam, ka caur Kristus veikto Izpirkšanu visa cilvēce var tikt izglābta, ja tā paklausīs evaņģēlija likumiem un priekšrakstiem”
(Ticības apliecinājumi 1:3).*

Ko tu būtu gatavs atdot par kādu, ko ļoti, ļoti mīli? Mūsu Glābējs, Jēzus Kristus, mīl mūs tik ļoti, ka atdeva par mums Savu dzīvību.

Debesu Tēvs zināja, ka, grēkojot un pieļaujot kļūdas, mēs nevarēsim atgriezties, lai dzīvotu ar Viņu. Tādēļ Viņa Dēls, Jēzus Kristus, pieteicās kļūt par mūsu Glābēju. Debesu Tēvs izvēlējās Viņu par mūsu Glābēju, jo Viņš bija vienīgais, kurš spēja dzīvot bez grēka.

Jēzus cieta un nomira, lai izglābtu mūs no nāves un no mūsu grēkiem. Šo mīlestības pilno rīcību sauc par Grēku Izpirkšanu. Pateicoties Grēku Izpirkšanai, mēs varam nožēlot

savus grēkus, saņemt piedošanu un kļūt tīri un šķīsti, kāds ir Jēzus.

Jēzus tika sists krustā un nomira, taču pēc trim dienām Viņš augšāmcelās. Viņš bija dzīvs! Pateicoties tam, ka Viņš augšāmcelās, arī mēs augšāmcelsimies. Tas nozīmē, ka

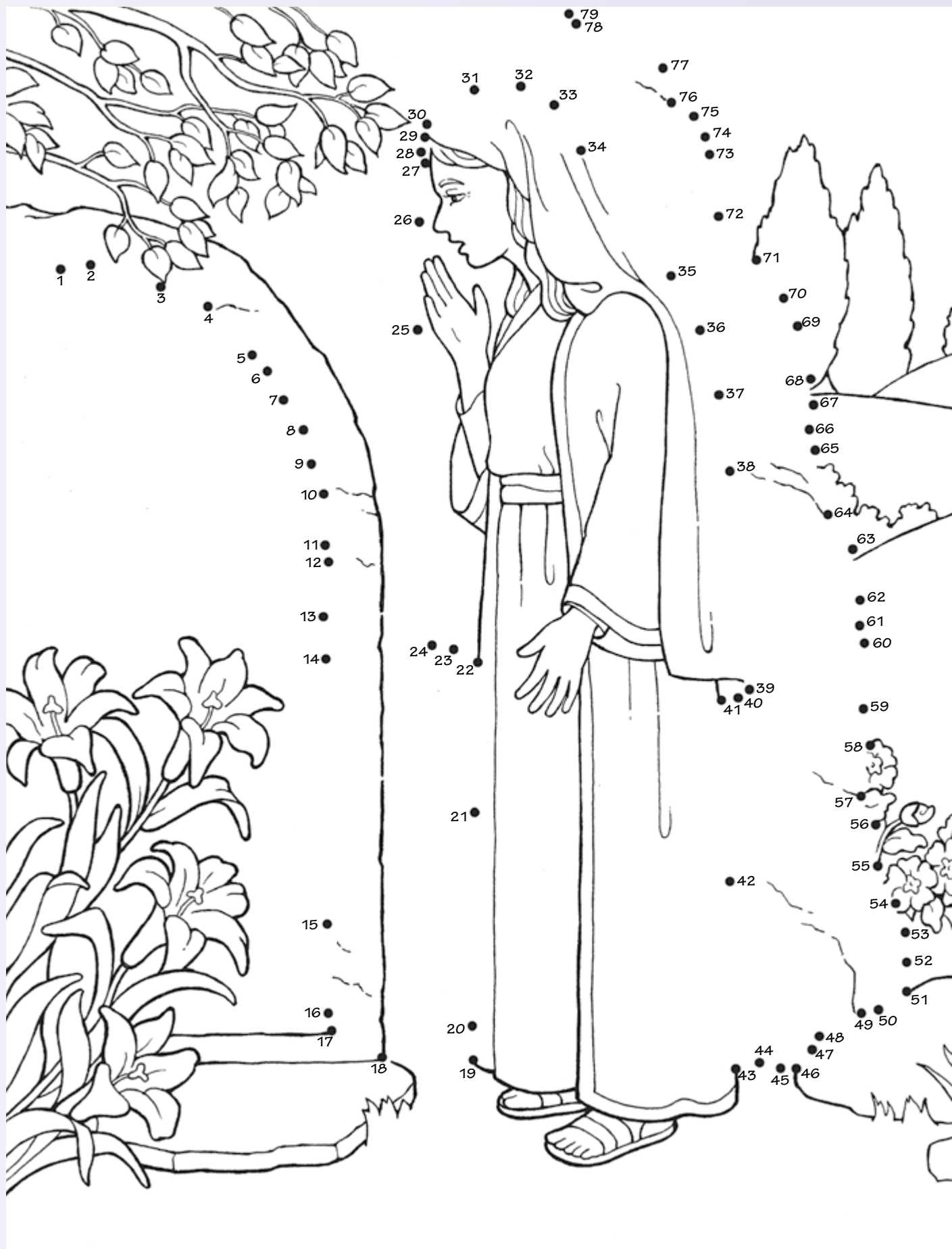
mūsu ķermenis un gars apvienosies no jauna un paliks kopā mūžīgi.

Patiesi, Jēzus Kristus ir mūsu Glābējs un Pestītājs. Viņš ir nevainojams piemērs mums visiem. Viņš mācīja mums, kā izturēties citam pret citu laipni. Viņš mācīja mums, kā kalpot cits citam. Viņš mācīja mums, kā kļūt labākiem. Mēs nespēsim dzīvot tik nevainojami kā Viņš, taču, paklausot baušļiem un darot labāko, ko spējam, mēs varam atgriezties, lai dzīvotu kopā ar Jēzu un Debesu Tēvu. Mums jāseko Jēzum Kristum ik dienas. ■

AKTIVITĀTE

Savieno punktiņus, lai pabeigtu zīmējumu ar Mariju pie tukšā kapa. Pēc tam izkrāso zīmējumu. Skatoties uz šo zīmējumu, tu vari domāt, ka Jēzus Kristus ir mūsu Glābējs un Pestītājs.

Mums patīk savās mājās

Čads E. Fārss

Baznīcas žurnāli

Bunts un Nīta, brālis un māsa, dzīvo Siemreapā, Kambodžā.

Apritot astoņiem gadiem, Bunts nolēma kristīties. Arī Nīta kristīsies, kad viņai paliks 8 gadi. „Es vēlos saņemt Svēto Garu,” viņa saka.

Buntam un Nītai ir svarīgi kalpot citiem. Kad izaugs, Bunts vēlas kļūt par misionāru. Nīta nevar vien sagaidīt, kad varēs kļūt par „vecmāmiņu – misionāri”, senioru misionāri. ■

Bunts un Nīta

Ļoti daudz laika pavada kopā. Viņi cenšas būt jauki viens pret otru un saviem ģimenes locekļiem.

Cilvēki no visas pasaules ierodas, lai aplūkotu senās ēkas **Bunta un Nītas** pilsētā, taču viņiem visvairāk patīk būt mājās un pavadīt laiku ar ģimeni.

Bunta un Nītas pagalmā ir īpaša mācību vieta, kur viņi pilda mājas darbus un lasa Svētos Rakstus un *Liahonu*. Buntam un Nītai patīk lasīt Svētos Rakstus. Viņi cenšas tos lasīt ik dienas. Nītai patīk lasīt par Lehija sapni. Buntam patīk lasīt par Nefiju.

Nītai patīk spēlēt ar mazām bumbiņām. **Buntam** patīk spēlēt futbolu ar ikvienu bumbu, ko vien var atrast.

Pārgērbšanās spēle

Kārī Revila

Balstīts uz patiesu stāstu

„Jūs esat Tā Kunga, sava Dieva,
bērni” (5. Mozus 14:1).

2. Alise ieskrēja savā istabā. Viņa uzlika dzeltenu celtnieka ķiveri un paķēra plastmasas āmuru.

1. Alise gribēja pārgērbties. Viņa uzvilka tēta kurpes un uzlika sarkanu degunu.

Es esmu smieklīgs
klauns!

3. Pirms nākamā skrējiena uz savu istabu Alise paklaudzināja ar āmuru pa grīdu.

Es esmu varena
celtniece!

4. Alise uzvilka mirdzošu violeti sudrabetu kleitu un izvirpuļoja no savas istabas.

6. Gulēt ejot, Alise uzvilka savu iemīloto zaļo pidžamu. Viņa iznāca no savas istabas un iesēdās mammas klēpī.

5. Alisei patika būt par princesi. Visu atlikušo dienas daļu viņa atstāja mugurā šo kleitu.

Es esmu daiļa princese!

7.

Es esmu Alise. Es esmu Dieva bērns.

MĒS VISI ESAM DIEVA BĒRNI

Neskatoties uz to, kur dzīvojam vai kā izskatāmies, mēs visi esam Dieva bērni. Palūkojies uz bērniem zem lupām un pamēģini atrast viņus kartē. Apvelc katru bērnu, ko atrodi.

PALĪDZĪBA VECĀKIEM

Apspriediet dažas no sava bērna fiziskajām īpašībām vai personības iezīmēm. Kas viņu padara tik īpašu? Paskaidrojiet, ka, neskatoties uz to, ka Debesu Tēvs mūs visus radījis atšķirīgus, mēs visi esam Viņa bērni. Palīdziet savam bērnam noteikt uz kartes attēloto bērnu unikālās iezīmes.

Apmācībā par rokasgrāmatām uzsvērts glābšanas darbs

Adams C. Olsons

Baznīcas žurnāli

Vispasaules vadītāju apmācībā 2011. gada februārī Augstākā Prezidija un Divpadsmit apustuļu kворuma locekļi apmācīja dalībniekus par jauno rokasgrāmatu efektīvāku izmantošanu. Sanāksme bija turpinājums 2010. gada novembra Vispasaules vadītāju apmācībai, kurā vadītāji tika iepazīstināti ar jaunajām rokasgrāmatām.

Runātāji akcentēja, kādā veidā rokasgrāmatas izmantot iedvesmojošākā veidā, cik svarīgi ir izprast jauno rokasgrāmatu doktrināro pamatu, kādā veidā pielietot pielāgošanas principus Baznīcas programmām, kādā veidā rokasgrāmatās ietvertās izmaiņas var tikt pielietotas glābšanas darba veikšanā un sieviešu lomu padomēs.

Pārraidē piedalījās prezidents Henrijs B. Airings, pirmais padomnieks Augstākajā Prezidijā; elderi Rasels M. Nelsons, Dalins H. Ouks, Ričards G. Skots, Roberts D. Heilzs, Džefrijs R. Holands, Deivids A. Bednārs, Kventins L. Kuks, D. Tods Kristofersons un Nīls L. Andersens no Divpadsmit apustuļu kворuma; elderi Kreigs C. Kristensens, Brūss D. Porters un V. Kreigs Cviks no Septiņdesmitajiem; un palīgorganizāciju vispārējie prezidenti.

Rokasgrāmatu izmantošana iedvesmojošākā veidā

Nosaucot sanāksmi par „otro iespēju, lai atklātu, kādā veidā rokasgrāmatu

pielietot efektīvāk”, prezidents Airings mudināja vadītājus palielināt savas spējas saņemot atklāsmi.

„Vienīgi ar Garu jūs zināsit, kā pielietot to, ko jūs lasāt rokasgrāmatā,” viņš teica. „. . . Jums var likties nepraktiski sagaidīt vai pat cerēt uz atklāsmes straumi, kas jums nepieciešama jūsu ikdienas kalpošanā. Tā nenāks bez ticības un grūta darba, taču tā ir iespējama.”

Prezidents Airings apsoliņa, ka, ja vadītāji strādās un lūgs, lai „lai izprastu un rīkotos atbilstoši dzīvības vārdiem”, kas viņiem doti, Tas Kungs viņiem palīdzēs vairāk kalpot un labāk vadīt, nekā viņi to spēj tikai ar saviem spēkiem.

„Rokasgrāmatā kļūs jums par dārgumu, ja jūs to izmantosiet, lai vadītu citus izvēlēties ceļu uz mūžīgo dzīvi. Tāds ir tās nolūks.”

**Prezidents Henrijs B. Airings,
pirmais padomnieks Augstākajā
Prezidijā**

Rokasgrāmatu doktrinārais pamats

„Rokasgrāmatā ir doktrināra,” teica elders Ouks, „un ir īsāka par iepriekšējo rokasgrāmatu, jo tā atturas no likumu izklāstīšanas vai norādījumu došanas par daudziem tematiem. Tā vietā, tajā sniegti principi, ko iedvesmoti vadītāji var pielietot . . . atbilstoši vietējiem apstākļiem.”

Elders Bednārs un elders Kristofersons bridināja vadītājus neizlaist *Handbook 2* sākuma nodaļas, lasot tālākajās nodaļās dotos noteikumus. Sākuma nodaļas sniedz doktrināro pamatu tālāk doto principu un noteikumu izpratnei un pielietošanai.

Elders Bednārs teica, ka tas, ka rokasgrāmatas ir „balstītas uz principiem un tajās ir mazāk izskaidrotu atsevišķu piemēru, prasa no mums visiem lielāku garīgumu un izvirza stingrākas prasības”.

Pielāgošanas principi

„Mēs nenovirzāmies no rokasgrāmatās rakstītā attiecībā uz doktrīnu,

derībām un noteikumiem, ko noteicis Augstākais Prezidijs un Divpadsmitie,” teica elders Nelsons. „Pielāgošana ir atļauta attiecībā uz dažām citām aktivitātēm, lai atbilstu vietējiem apstākļiem.”

Saskaņā ar eldera Portera teikto, 17. nodaļa „Vienveidīgums un pielāgošana” tika iekļauta, lai palīdzētu vietējiem vadītājiem sekot Garam un noteikt, kas ir atbilstoši, lai pielāgotu noteiktas programmas. Nodaļā ir paskaidrots, ko nedrīkst mainīt, un ir sniegti šādi pieci nosacījumi, kad var veikt pielāgošanu: ģimenes apstākļi, grūtības ar transportu un saziņu, mazi kvorumi un klases, nepietiekams vadītāju skaits un drošības apsvērumi.

„Atbilstoši veikta pielāgošana nevājina Baznīcu, tieši otrādi, tā stiprina to,” teica elders Porters runā, ko nolasīja elders V. Kreigs Cviks no Septiņdesmitajiem. Ar iedvesmu veicot pielāgošanu, vietējiem vadītājiem nevajag domāt, ka viņa izvēlas to, kas neatbilst ideālam. „Katrai Baznīcas vienībai ir pieeja doktrīnām, priekšrakstiem, priesterības spēkam un Gara dāvanām, kas nepieciešamas Dieva bērnu glābšanai un paaugstināšanai,” rakstīja elders Porters.

Glābšanas darbs

Izmaiņas, kas veiktas visā *Handbook 2*, ir paredzētas, lai sekmētu glābšanas darbu. Prezidents Airings teica: „Rokasgrāmata kļūs jums par dārgumu, ja jūs to izmantosiet, lai vadītu citus izvēlētās ceļu uz mūžīgo dzīvi. Tāds ir tās nolūks.”

5. nodaļa ar nosaukumu „Glābšanas darbs bīskapijā un stabā” īpaši apvieno vairākus tematus, kas iepriekš tika skatīti atsevišķi, starp kuriem ir Baznīcas locekļu misionāru darbs, pievērsto saglabāšana, aktivizēšana, tempļa un ģimenes vēstures darbs un evaņģēlija mācīšana.

„Pāvils teica, ka laiku pilnības atklāšanā viss tiks apvienots Kristū,” teica elders Bednārs (skat. Efeziešiem 1:10). „Tas ir viens darbs.”

KREIGA DAIMONDA FOTO. © IRI

Piemēram, tas, ko iepriekš daži uzskatīja par atsevišķām Baznīcas misijām, ir „tas pats darbs dažādās sfērās,” viņš teica. Misionāru darbs ir evaņģēlija sludināšana un citu cilvēku aicināšana saņemt svētus priekšrakstus un noslēgt derības. Svēto pilnveidošana — tostarp, saglabāšana, aktivizēšana un mācīšana — ir darbs aicināt cilvēkus godāt priekšrakstus un derības. Mirušo pestīšana, veicot ģimenes vēstures un tempļa darbu, ir iespēja sniegt mirušajiem saņemt priekšrakstus un noslēgt derības.

Elders Holands teica, ka kopumā izmaiņas rokasgrāmātā vada uz izpratni, ka kvorumu un palīgorganizāciju vadītāji neatrodas bīskapijas padomē tāpēc, lai domātu tikai par sava kvoruma vai palīgorganizācijas locekļiem, bet viņiem ir kopīga atbildība par visu Baznīcas locekļu garīgo labklājību.

Elders Kuks palīdzēja izskaidrot, kā dažas noteikumu izmaiņas *Handbook 2* sekmē glābšanas darbu.

Viņš uzsvēra, cik svarīgi ir bīskapiem un bīskapijas padomēm apmierināt labklājības vajadzības, kad vairs nepastāv labklājības sapulces. Viņš izskaidroja Melhisedeka priesterības vadītāju pieaugošo lomu kvoruma locekļu konsultēšanā. Vēl viņš izskaidroja izmaiņas, kas ļauj tēviem, kuri nav pilnībā tempļa cienīgi, noteiktos gadījumos

Glābšanas darbā priesterības vadītājiem vajag domāt par nākamajiem priekšrakstiem, kas nepieciešami cilvēkam, un kādā veidā palīdzēt viņam sagatavoties.

PALĪGORGANIZĀCIJU VADĪTĀJI IZMANTO JAUNO APMĀCĪBAS BIBLIOTĒKU

2011. gada februāra vispasaules vadītāju apmācībā Baznīcas palīgorganizāciju vispārējie prezidenti piedalījās vairākās grupu diskusijās, kas izmantoja piemērus no tiešsaistes apmācību jaunā resursa.

Vadītāju apmācības bibliotēka ir vadītāju, kuri kalpo visā pasaulē, reālās dzīves notikumu apkopojums, kas ir kā paraugs principiem, kas atrodami *Handbook 2*. Šie video materiāli, kas filmēti Brazīlijā, Anglijā, Gvatemalā un Korejā, pašlaik tiek tulkoti un tiešsaistē būs pieejami vēlāk — 2011. gadā.

Izmantojot šos video materiālus, palīgorganizāciju vispārējie prezidenti eldru Roberta D. Heilza un Nīla L. Andersena no Divpadsmit apustuļu kvoruma un eldera Kreiga C. Kristensena no Septiņdesmitajiem vadībā pārrunāja trīs svarīgus principus, kas atrodami *Handbook 2*.

1. Sagatavojieties garīgi

„Tas ir apbrīnojami, kā Tas Kungs raugās un gaida iespēju, lai mūs svētītu,” paskaidroja Rozmarija Viksoma, Sākumskolas vispārējā prezidente, pēc video noskatīšanās par to, kā Palīdzības biedrības vadītāja no Dienvidkorejas, plānojot sanāksmi, dedzīgi lūdza Dievu un saņēma iedvesmu.

Elders Andersens, runājot ar Džūliju B. Beku, Palīdzības biedrības vispārējo prezidentu, un māsu Viksomu, teica: „Tas ir garīgs darbs; mēs nevaram to veikt bez Tā kunga palīdzības.” Grupas dalībnieki pārrunāja to, kā garīga sagatavošanās ļauj vadītājiem koncentrēties uz atsevišķiem cilvēkiem, pielāgojot aktivitātes, stundas un uzdevumus, lai apmierinātu viņu vajadzības. „Atklāsme ir izkļiedēta mūsu starpā,” liecināja elders Andersens.

2. Piedalieties padomēs

Patiess stāsts par bīskapijas padomes locekļiem Gvatemalā, kuri kopīgi strādāja, lai sekmīgi uzaicinātu kādu ģimeni atgriezties un kļūt pilnīgi aktīvai Baznīcā, elderam Kristensenam sniedza iespēju vadīt pārrunu par kopīgu darbošanos padomēs kopā ar visiem pieciem palīgorganizāciju prezidentiem: māsu Beku, māsu Viksomu, Raselu T. Osgutorpu, Svētdienas skolas vispārējo prezidentu, Eleinu S. Daltoni, Jauno sieviešu vispārējo prezidentu, un Deividu L. Beku, Jauno vīriešu vispārējo prezidentu.

Grupa pārrunāja, kādā veidā padomes locekļu kopējie centieni var palīdzēt bīskapijas locekļiem pilnveidoties, kādā veidā aktīvi padomes locekļi mazina bīskapa nastu un kādā veidā vadītājiem un padomes locekļiem vajadzētu klausīties, dalīties un meklēt Tā Kunga gribu attiecībā uz bīskapijas locekļiem.

3. Kalpojiet citiem

Trešā video centrā bija kāds jauns vīrietis Anglijā, kurš centās palikt pilnībā aktīvs Baznīcā. Grupa, kuru vadīja elders Heilzs un kurā piedalījās brālis Osgutorps, brālis Beks un māsa Daltone, uzsvēra, cik svarīgi ir vadītājiem strādāt kopā ar vecākiem, Baznīcas padomēs un ar jauniešiem.

„Ja jūs darīsiet tieši tā, kā jūs šodien redzējāt,” elders Heilzs noslēdza, „pārrunājiet redzētos [video piemērus] un dalieties savās domās par tiem, lūdziet par to Dievu . . . un jūs tiksiet vadīti un saņemsiet norādījumus par to, kā jūs varat palīdzēt un stiprināt, un sasniegt to, kas jums nepieciešams savos aicinājumos, kuri jums ir doti.” ■

piedalīties priekšrakstos un svētībās viņu ģimenes locekļiem.

„Mēs nenodarbojamies ar programmu īstenošanu vai organizācijas pārvaldīšanu,” teica elders Bednārs. „Tas ir nepieciešams, bet ar to nepietiek. Šis ir glābšanas darbs. Un, sākot domāt par priekšrakstiem un derībām, priesterības vadītājiem vajadzētu atbilstoši uzdot jautājumu — kas ir nākamais priekšraksts, kas ir nepieciešams šī cilvēka vai šīs ģimenes dzīvē un kādos veidos mēs varam palīdzēt sagatavoties?”

Sievietes padomē

Elders Skots pauda bažas, ka dažās vietās vadītāji palaiž garām iespēju iesaistīt sievietes

VAIRĀK INTERNETĀ

Abu vispasaules vadītāju apmācību pārraides audio, video ieraksti un teksts ir vietnē lds.org/menu/service/serving-in-the-church.

Handbook 2 var atrast tiešsaistē lds.org/handbook/handbook-2-administering-the-church. Ap 2011. gada vidu jaunā Vadītāju apmācības bibliotēka (The new Leadership Training Library) būs pieejama lds.org sadaļā „Serving in the Church”.

Baznīcas vadītāji teica, ka vadītāju sapulcēs gan vīriešiem, gan sievietēm jāļauj paust savas domas vienlīdzīgi un nepiespiesti.

kopējās apspriedēs. „Ja [sievietes] var tikt mudinātas nepiespiesti piedalīties bīskapijas padomes sapulcēs, viņu idejas allaž ir noderīgas un iedvesmojošas,” viņš teica.

„Vadītāji var sekmēt piedalīšanos, saucot māsas vārdā un paužot pateicību par sniegtajiem iesakumiem un ieteikumiem,” paskaidroja elders Skots.

„Papildu svētība, kas ienāk priesterības vadītāju mājās,” kuri ievēro šīs vadlīnijas, ir tāda, ka „šie vīrieši var sākt vairāk novērtēt savu sievu svēto lomu savās mājās,” viņš piebilda.

Viņš mācīja par to, cik svarīgi ir tikties pēc vienprātības padomes locekļu starpā. Kad šāda sajūta rodas, vadītājs to var atpazīt un aicināt balsot. Gadījumos, kad padomes locekļi varētu nebūt vienprātīgi, vadītājiem vajadzētu lūgt katru bīskapijas padomes locekli izteikt savu viedokli, paust pateicību par izteikto viedokli, pieņemt lēmumu un lūgt padomes locekļus vienoti atbalstīt šo lēmumu. Elders Skots uzsvēra to, cik svarīgi ir saglabāt konfidencialitāti saistībā ar bīskapijas padomes jautājumiem.

Gaidāmie rezultāti

Elders Nelsons noslēdza apmācību, paužot trīs cerības: ka vienkāršošana ļaus Baznīcas locekļu laiku un resursus izmantot efektīvāk, ka katrā priesterības nesējā pieaugs priesterības spēks, lai svētītu katru cilvēku un katru ģimeni Baznīcā, un ka katrs Baznīcas loceklis varēs sajūst lielāku vēlmi ziedoties un būt par mācekli. ■

ZIŅĀS

Elders Perijs izveido pirmo stabu Guamā

Elders L. Toms Perijs no Divpadsmit apustuļu kvoruma 2010. gada decembrī devās uz Guamu, lai izveidotu Barigadas Guamas stabu — pirmo stabu Guamas teritorijā. Atrodoties tur, elders Perijs, kurš šajā reģionā bija kalpojis 2. pasaules kara laikā Savienoto Valstu Jūras spēkos, apmeklēja arī Pacific War Museum (Klusā okeāna kara muzeju) un blakusesošo Saipanas salu. Guamā dzīvo 1971 Baznīcas loceklis. Guamas teritorija ir daļa no Baznīcas Āzijas ziemeļu reģiona.

PDS medicīnas darbinieki ārstē holeru Papua-Jaungvinejā

Neliels skaits PDS ārstu no Austrālijas 2010. gada nogalē vēltāja laiku, lai ārstētu cietušos no holas uzliesmojuma ziemeļrietumu Papua-Jaungvinejas attāļajos ciematos.

Ārsti sniedza palīdzību simtiem pacientu, izglābjot vienu vīrieti, kurš bija tuvu nāvei, kad viņš ieradās slimnīcā, un citus, kuri nebūtu izdzīvojuši, ja tuvāko 24 stundu laikā nebūtu saņēmuši ārstēšanu.

Ļaudis lielā skaitā ieradās pie ārstiem pa sauszemi un ar smailītēm. Deivids Viljamss no Brisbenas un Entonijs Mālers no Kērnsas teica, ka dienas laikā

kopš ierašanās Sogeres ciematā viņi bija snieguši palīdzību vairāk nekā 200 holas slimnieku. Kopumā stāstot par šo pieredzi, doktors Mālers teica: „[Tā] bija vislielāko profesionālo gandarījumu sniedzošā pieredze manā mūžā,” neskatoties uz grūtībām un nogurdinošo darba slodzi.

Papildus ārstu sūtīšanai Baznīca ir nodrošinājusi arī citu palīdzību, tostarp medicīnisko palīdzību un ūdens tīrītājus. Uz krīzes skartajiem reģioniem no Baznīcas krājumiem Portmoresbijā tika izsūtīta arī pārtika un ziepes, papildus tam personīgās higiēnas pakas tiek sūtītas no Portmoresbijas un Brisbenas. Lai palīdzētu koordinēt palīdzības sniegšanu, uz Papua-Jaungvineju devās misionāru pāris ar zināšanām par ūdens attīrīšanu.

DVD, kurā tiek izklāstīta jauniešu kopējo pasākumu tēma 2011. gadam

Janvārī Baznīca sāka izplatīt Jaunatnes stiprināšanas DVD 2011. gadam *We Believe*, Baznīcas vienībām visā pasaulē, lai to kā papildinājumu izmantotu 2011. gada jauniešu kopējo pasākumu tēmai.

DVD ir atrodami multimediju materiāli, kuru nolūks ir palīdzēt jauniešiem izvirzīt tēmu Ticības apliecinājumi 1:13 par centrālo

Baznīca pieņem darbus IX Starptautiskajam mākslas darbu konkursam

2011. gada 4. aprīlī tiešsaistē būs pieejamas Baznīcas Vēstures muzeja sagatavotās reģistrācijas veidlapas Baznīcas IX Starptautiskajam mākslas darbu konkursam. Darbi konkursam ir jāiesniedz tiešsaistē vai pa pastu līdz 2011. gada 7. oktobrim. Gaidāmā konkursa tēma ir „Dariet zināmus Viņa brīnumainos darbus” (M&D 65:4). Papildinformāciju var iegūt angļu valodā un no iepriekšējiem konkursiem atlasītos mākslas darbus var aplūkot vietnē lds.org/churchhistory/museum/competition.

Jaunās Derības stāsti tagad darbībā

Atbalstot 2011. gada Jaunās Derības mācību kursu, video no grāmatas *New Testament Stories* tagad ir animēti, izmantojot

metodi, ko sauc par paralaksi. 65 video angļu valodā, kā arī audio MP3 ieraksti katram video 11 valodās ir pieejami LDS.org. 2011. gada laikā paralakses video būs pieejami katrā no šīm valodām. Šie video ir atrodami scripturestories.lds.org sadaļā **New Testament Stories**.

Jaunie vīrieši Bengalūru pilda programmu „Pienākums pret Dievu”

Vairāk nekā 30 jauni vīrieši no Bengalūru Indijas apgabala pulcējās Kanakapurā kalnos, lai mācītos par jauno programmu „Pienākums pret Dievu” un apgūtu garīgas mācības, veicot izaicinošas fiziskās aktivitātes. Jaunie vīrieši izmantoja trišu mehānismu, lai šķērsotu dīķi. Viņi veica rīta skrējieni, uzkāpa kalnā un mācījās nolaisties no tā pa virvi. Pasākums noslēdzās ar liecību sanākumi. ■

viņu dzīves daļu. DVD satur prezidenta Tomasa S. Monsona, Jauno vīriešu un Jauno sievietes vispārējo prezidentu runas, mūziku, jauniešu liecības un daudz ko citu.

Lielāko videomateriālu daļu veido jauniešu liecības un motivējošas pieredzes.

Mūziku, vēstījumus un liecības var izmantot jauniešu nodarbību, sanāksmju un pasākumu bagātināšanai visa gada laikā.

Visi materiāli ir pieejami lejupielādēšanai tiešsaistē youth.lds.org.

DVD ir iztulkots šādās valodās: ķīniešu, angļu, franču, vācu, itāļu, japāņu, korejiešu, portugāļu, krievu un spāņu. ■

PRECIZĒJUMS

2011. gada janvārā *Liahonā* teikts, ka Kotdivuārā kalpo ārvalstu misionāri (skat. Samuel Gould, „In the Presence of Angels,” 50. lpp.). Pēc numura iespiešanas tur mainījās situācija un ārvalstu misionārus nozīmēja citur. Baznīca uzmanīgi uzrauga politisko situāciju visās vietās, kur kalpo misionāri, un, ja nepieciešams, tos pārvieto uz citurieni. Misionāri atgriežas vienīgi tad, kad apstākļi atkal tiek uzskatīti par drošiem.

Skatieties un klausieties Jaunās Derības stāstus, kas atdzīvināti skaistās krāsās un stāstījumā, vietnē scripturestories.lds.org.

KOMENTĀRS

Viņš noņem mūsu nastas

Man patīk žurnāls un viss tā saturs. Man patīk Augstāko pilnvaroto raksti, īpaši konferences runas. Viņi mūs māca un mudina doties uz priekšu, par spīti mūsu grūtībām.

Es esmu bijusi Baznīcas locekle 26 gadus un esmu izlasījusi katru žurnāla *Liahona* numuru. Es bieži pārlasu agrākos numurus, un viens raksts, ko es uzskatu par īpaši dārgu, ir eldera Deivida A. Bednāra „The Tender Mercies of the Lord” (Tā Kunga sirsnīgā žēlastība) (2005. g. maijs, 99. lpp.). Tas man palīdz atcerēties, cik gan bieži mūsu Debesu Tēvs palīdz Savā sirsnīgajā žēlastībā un noņem mūsu smagās nastas.

Jolanda Valentī, Itālija

Mācības nāk no Tā Kunga

Es esmu pateicīgs, ka katru mēnesi varu saņemt dzīvo praviešu vārdus. Es zinu, ka viņu mācības nāk no Tā Kunga un svētīs manu dzīvi, ja es tās pielietošu. Lasišana par svēto pieredzēm visā pasaulē stiprina manu ticību un liecību, jo es mācos no citiem, lai pārvarētu savas grūtības.

Bairons Deivids Kalderons Moskvera, Ekvadora

Lūdzu, sūtiet savas atsauksmes vai ieteikumus uz liahona@ldschurch.org. Iesniegtie materiāli var tikt rediģēti, tekstu saīsinot vai vienkāršojot. ■

IDEJAS ĢIMENES MĀJVAKARIEM

Šis numurs satur rakstus un aktivitātes, ko var izmantot ģimenes mājvakariem. Tālāk sniegti daži piemēri.

„Vienmēr atcerēties Viņu”, 21. lpp.:

Apsveriet iespēju savā ģimenē pārrunāt eldera Kristofersona padomu: „Mēs varam sākt ar visa izsvītrošanu no savas dzīves saraksta un tad likt visu atpakaļ prioritārā secībā, Glābēju liekot centrā.” Pārrunājiet dažas no svētībām, ko piemin elders Kristofersons, ko mēs saņemam, ja mēs vienmēr atceramies Glābēju.

„Rakstu spēks”, 52. lpp.: Pēc raksta kopīgas izlasīšanas aiciniet ģimenes locekļus dalīties savās sajūtās par Rakstu lasīšanu un semināra apmeklēšanu. Aiciniet viņus ierakstīt savās dienasgrāmatās savas liecības par Rakstu spēku. Mudiniet savus bērnus studēt un iegau-mēt Svēto Rakstu pārzināšanas pantus.

„Starpnieks Jēzus Kristus”, 57. lpp.: Kopā lasot šo rakstu, aiciniet savu ģimeni pievērst uzmanību starpnieka nozīmei. Pavaicājiet viņiem, kas būtu noticis, ja starpnieks nebūtu palīdzējis parādos iekļuvušajam vīram. Jūs varētu arī lasīt par to Rakstus un pārrunāt, kādā veidā Glābējs ir mūsu starpnieks. Apsveriet iespēju lasīt 2. Nefija 2:27–28 un Almas 42:24–25.

„Pārgērbšanās spēle”, 70. lpp.: Apsveriet iespēju aicināt ģimenes locekļus pārgērbties kādā tērpā vai

notēlot kādu citu personu. Dodiet katram iespēju pastāstīt, kas viņi ir. Pēc stāsta izlasīšanas

paskaidrojiet, ka neatkarīgi no tā, kādas lomas mēs spēlējam, mēs vienmēr esam Dieva bērni.

Laimīgie brīži un mūžīgās saites

Kad mani bērni bija mazi, viņiem pēc ģimenes mājvakara patika spēlēt spēles. Viena no viņu mīļākajām spēlēm „Laimīgais zilonis” savu nosaukumu ieguva no dziesmas, ko mūsu meita Džoselīna iemācījās skolā. Pēc tam, kad mēs bijām nodziedājuši dziesmu, es kļuvu par „Laimīgo” un ļāvu bērniem jāt uz savas muguras. Vispirms virsū uzrāpās mans divus gadus vecais dēls Džordžs, tad mana četrus gadus vecā meita Džoselīna un visbeidzot mana sieva Elizabete. Ar visiem trim uz muguras es rāpoju pa viesistabu. Mums bija ļoti jautri.

Pēc vairākiem gadiem mani pieaugušie bērni gaidīja savus misijas aicinājumus. Kāda ģimenes mājvakara laikā viņi atcerējās „Laimīgo ziloni”. Mēs kopā nodziedājām dziesmu, tad pēc daudzu gadu pārtraukuma es atkal kļuvu par „ziloni”. Vispirms mans dēls, tad mana meita un visbeidzot viņu māte uzrāpās man uz muguras. Rezultātā es izstiepies gulēju uz grīdas, un mēs visi smējāmies.

Tā brīža atmiņas liek mums būt pateicīgiem, ka pravieši ir mūs mācījuši par ģimenes mājvakaru. Mēs sapratām, ka neatkarīgi no tā, cik vienkāršs ir ģimenes mājvakars, vissvarīgākais ir tas, ka mūsu ģimenē ir laimīgi brīži — brīži, kas stiprina mūsu mūžīgās saites. ■

Viktors G. Čauka Rivera

ĒRKŠĶU KRONIS — UZVĀRAS KRONIS

Lerijs Hillers

Baznīcas žurnāli

Kad apmeklēju Svēto zemi, bija augusts. Apkārt mums pēcpusdienas svelmē mirgoja Kapernaumas drupas. Tā bija brīnišķīga apmeklējuma vieta, taču man ausīs jau kādu laiciņu žūžoja gan gida teiktais, gan tuvumā esošā cikāde, tādēļ es aizdomājos.

Es atguvu modrību, kad gids, norādot uz koku, kura pavēni atradāmie, garāmejojot izmeta: „Viņi to sauc par ērkšķu kroņa koku.” Es palūkojos augšup biežajā lapotnē. Kur gan ir tie ērkšķi? Pastiepies uz augšu, piesardzīgi pievilku klāt nelielu zariņu.

Un starp maigajām lapām ieraudzīju ērkšķus. Tievos, zaļos, neganti asos ērkšķus, kas stiepās ikšķa garumā, varēja saskatīt, vienīgi pienākot pavisam tuvu. Taču ikviens, kas pieskartos salapojušajiem zariem, noteikti savainotos.

Es atsaucu atmiņā gleznas, kur biju redzējis Glābēju stāvam tā saucamās tiesas priekšā, purpura apmetnī, ar kroni, kas vīts no sausiem, ērkšķainiem zariem. Pēkšņi man ienāca prātā, ka vergs vai kareivis, kuram lika izgatavot šo kroni, droši vien labāk būtu gribējis izmantot lokanos, zaļos zarus, kas līdzīgi tiem, kas bija man virs galvas, nevis trauslos un sausos zariņus. Pavisam skaidrs, ka kroņa mērķis bija ne vien radīt sāpes, bet arī izsmiet un nīrgāties.

Sendienās zaļš un kupls kronis jeb vainags, ko parasti vija no smaržīgām lauru lapām,

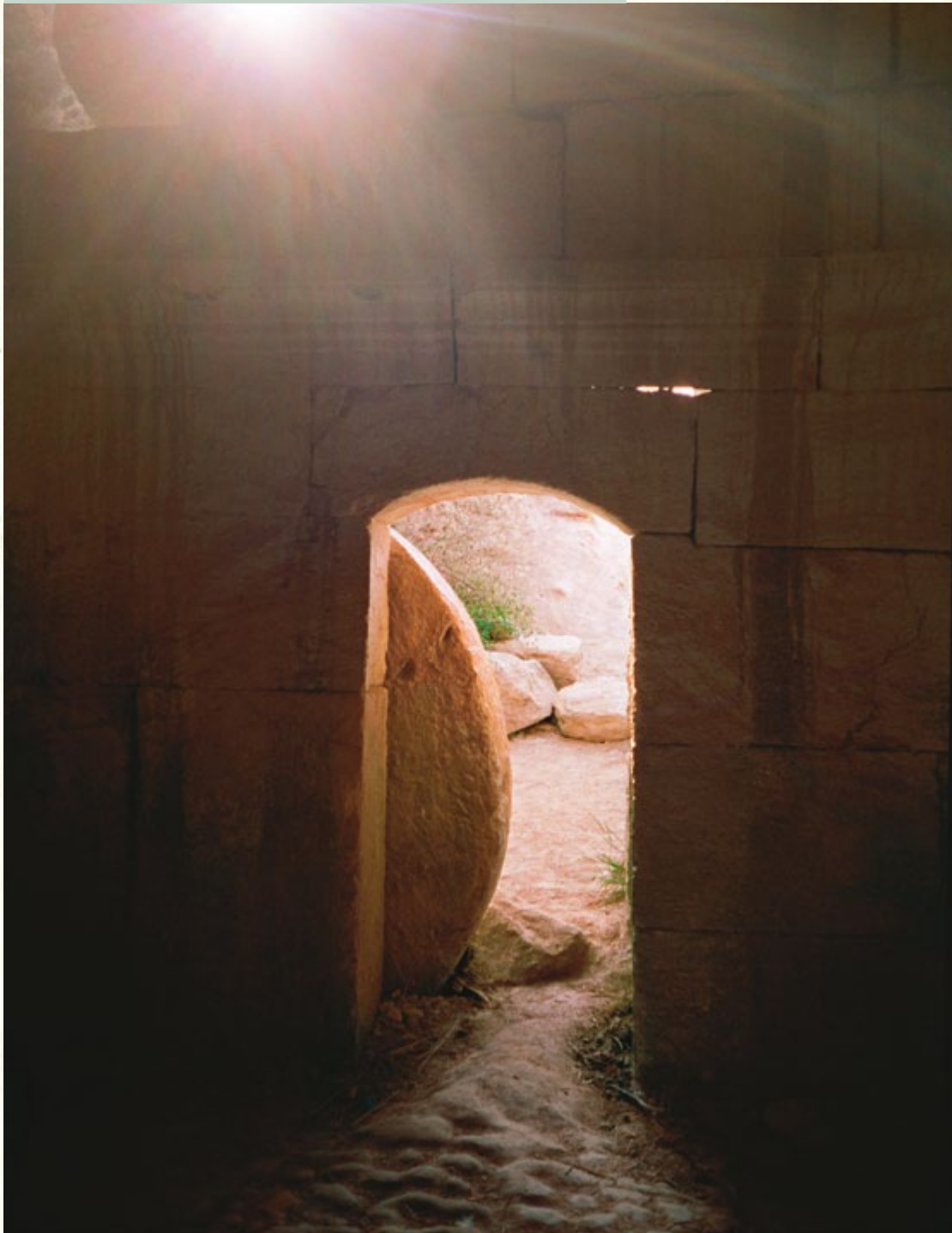
bieži vien tika dots sacikšu un kauju uzvarētājiem. Luru vainags rotāja ķēniņu un imperatoru statujas. Droši vien, ka kronis, kas tika nežēlīgi uzspiests Glābēja galvai, bija zaļš un kupls, izsmejošā veidā atsaucoties uz sendienu goda izrādīšanu. Tā nav doktrīna, vienīgi pieņēmums. Taču, vizualizējot to šādi, es varu skaidrāk koncentrēties uz vienu no Grēku Izpirkšanas aspektiem: Glābējs zina par mūsu bēdām, un Viņš spēj mūs dziedināt.

*Ērkšķu kronis
man simbolizē
to, ka Glābējs
zina par visām
mūsu iekšējām
sāpēm — un
Viņš spēj mūs
dziedināt.*

Viņam uzliktais apmetnis bija karaliskā simbola izsmieklis. Tas aplāja tikko pārciestajā šaustišanā gūtās brūces un sasitumus. Tāpat arī kuplais ērkšķu kronis varēja izskatīties pēc uzvarētāja rotas, slēpjot ērkšķu radītās sāpes.

Tik daudziem no mums ir neredzamas brūces. Baznīcas dziesma māca, ka „sirds dziļumos mājō sāpes, ko acs nevar saskatīt” („Lord, I Would Follow Thee”, *Hymns*, Nr. 220). Taču Glābējs *tās* redz. Viņš zina, ko nozīmē personīgās ciešanas. Visu savu kalpošanas laiku Viņš nodzīvoja, gaidot Grēku Izpirkšanas un Augšāmcelšanās brīdi. Taču tie, kurus Viņš mācīja, svētīja un dziedināja, to nezināja. Pat Viņa Paša mācekļi dzīvoja nezinā.

Glābējs redz cauri „apmetņiem” un „kroņiem”, kas slēpj mūsu ciešanas no apkārtējiem. „Izciešot visādas sāpes un ciešanas, un kārdinājumus”, Viņš ir piepildīts ar žēlastību un zina, kā mums palīdzēt, ja vien mēs noliekam savas nastas pie Viņa kājām (skat. *Almas* 7:11–12). Viņam ir līdzeklis, kas var dziedēt pat dziļas, slēptas brūces. Un kronis, ko Viņš nes mūsu acu priekšā, patiesi ir uzvarētāja kronis. ■

Augšāmcelšanās rīts, Stīvens Edvardss

Savas mirstīgās kalpošanas laikā Kristus teica Saviem mācekļiem, ka „[Cilvēka Dēlu] nonāvēs, un trešajā dienā Viņš celsies augšām” (Lūkas 9:22).

Pēc tam, kad Viņš bija sists krustā, „Marija Magdalēna un otra Marija nāca kapu apraudzīt.

„Un redzi, notika liela zemestrīce, jo Tā Kunga eņģelis

nāca no debesīm, piegājis novēla akmeni no durvīm un sēdās tam virsū. . . .

Bet eņģelis uzrunāja sievas, sacīdams: „Nebīstieties, jo es zinu, ka jūs meklējat Jēzu, krustā sisto.

Viņš nav šeit, jo Viņš ir augšāmcēlies, kā Viņš sacījis” (Mateja 28:1–2, 5–6).

Pēc Savas Augšāmcelšanās Glābējs kalpoja Jaunās pasaules ļaudīm, parādot viņiem Savu augšāmcelto ķermeni un liecinot, ka Viņš ir Israēla Dievs. Prezidents Tomass S. Monsons par Augšāmcelšanos teica: „Tie, kuri dzīvoja un nomira, tie, kuri tagad dzīvo un kādu dienu nomirs, un tie, kuri vēl piedzims un nomirs, ir nupat kā tikuši izglābti. Pateicoties Kristus uzvarai pār nāvi, mēs visi augšāmcelsimies. Tā ir dvēseles pestīšana.” Skat. „Viņš nav šeit, bet ir augšāmcēlies”, 4. lpp.